„John Scalzi propune un amestec de aventuri în spațiu și intrigi politice care captivează cititorii până la final."
Booklist
JOHN SCALZI
ULTIMA COLONIE
Al treilea volum din seria Războiul bătrânilor
NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

John Scalzi s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow, și a fost apoi redactor-șef al publicației *Chicago Maroon*. A scris cronici de film și editoriale umoristice, apoi a devenit editor la America Online și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii. În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată seria a sa, din care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades*, continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *The Last Colony*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoe's Tale* în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

ULTIMA COLONIE

Traducere din limba engleză
CRISTINA GHIDOVEANU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Ultima colonie / John Scalzi; trad.: Cristina Ghidoveanu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-43-0073-7
ISBN epub: 978-606-43-0074-4
ISBN mobi: 978-606-43-0075-1

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111

John Scalzi
THE LAST COLONY
Copyright © 2007 by John Scalzi

© Nemira, 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Mulțumiri

Pentru Patrick și Teresa Hayden, prieteni și editori.
Pentru Heather şi Bob, frate și soră.
Pentru Athena, fiică.
Pentru Kristine, care este totul.

Unu

Dați-mi voie să vă vorbesc despre lumile pe care le-am lăsat în urmă.

Pământul îl știți; toți îl știu. Este lumea natală a omenirii, deși în acest moment nu mai sunt mulți care s-o considere planeta noastră „de baștină" – Phoenix a jucat acest rol de când Uniunea Colonială a fost creată și a devenit forța călăuzitoare a expansiunii și protejării rasei noastre în univers. Dar nu uiți niciodată de unde vii.

Să fii de pe Pământ, în acest univers, e ca și cum ai fi un puști dintr-un târgușor care se suie în autobuz, se duce în marele oraș și-și petrece toată după-amiaza căscând gura la clădirile înalte. Apoi se trezește jefuit, pentru crima de a se fi minunat în fața acestei lumi noi și stranii, care are asemenea lucruri în ea, pentru că lucrurile din noua lume nu au nici prea mult timp, nici prea multă compasiune pentru un nou-venit și sunt gata să-l omoare pentru ceea ce are în valiză. Puștiul din târgușor învață repede acest lucru, pentru că nu se mai poate întoarce acasă.

Am petrecut șaptezeci și cinci de ani pe Pământ, trăind în cea mai mare parte a timpului în același oraș mic din Ohio și împărțind cea mai mare parte din acea viață cu aceeași femeie. Ea a murit și a rămas pe loc. Eu am trăit și am plecat.

Următoarea lume este metaforică. Forțele Coloniale de Apărare m-au luat de pe Pământ și au păstrat din mine acele componente pe care le voiau: conștiința și o mică parte din ADN. Din cel din urmă mi-au construit un corp nou, care era tânăr, iute, puternic și frumos, și doar parțial uman. Mi-au vârât conștiința în el și nu mi-au dat nici pe departe destul timp să mă bucur de a doua mea tinerețe. Apoi au

luat acest trup frumos care era acum persoana mea și au petrecut următorii câțiva ani încercând cu asiduitate să-l omoare, aruncându-mă împotriva oricărei rase extraterestre ostile cu putință.

Existau o mulțime. Universul e vast, dar numărul lumilor potrivite pentru viața umană e surprinzător de mic și, din întâmplare, spațiul e plin de numeroase alte specii inteligente care vor aceleași planete ca și noi. Foarte puține dintre aceste specii, se pare, sunt adeptele conceptului de a împărți; noi cu siguranță nu suntem. Cu toții luptăm, iar lumile pe care le putem locui se schimbă între noi dintr-o parte în alta, până când unii sau alții reușesc să pună mâna pe una dintre ele atât de strâns, încât nu le mai poate fi smulsă. De-a lungul a vreo două secole, noi, oamenii, am reușit șmecheria respectivă pe vreo câteva zeci de lumi și am eșuat pe alte câteva zeci. Nimic din toate astea nu ne-a adus prea mulți prieteni.

Am petrecut șase ani în această lume. Am luptat și aproape că am murit, nu doar o singură dată. Am avut prieteni, dintre care cei mai mulți au murit, dar pe câțiva i-am salvat. Am cunoscut o femeie care semăna dureros de mult cu aceea cu care mi-am împărțit viața pe Pământ, dar care era totuși o persoană complet diferită. Am apărat Uniunea Colonială și, făcând acest lucru, am crezut că păstrez umanitatea vie în univers.

La sfârșitul celor șase ani, Forțele Coloniale de Apărare au luat acea parte din mine care fusesem întotdeauna eu și au băgat-o într-un al treilea și ultim corp. Acest corp era tânăr, dar nici pe departe la fel de rapid și de puternic. Era, la urma urmei, doar uman. Dar acestui trup nu i se cerea să lupte și să moară. Am resimțit lipsa faptului de a fi puternic ca un supererou de bandă desenată. N-am resimțit lipsa niciuneia dintre creaturile extraterestre pe care am întâlnit-o și care încerca din răsputeri să mă omoare. Era un schimb echitabil.

Următoarea lume vă este probabil necunoscută. Stați din nou pe Pământ, vechiul nostru cămin, unde miliarde de oameni încă trăiesc și visează la stele. Ridicați ochii spre cer, către constelația Linxului, foarte aproape de Carul Mare. E o stea acolo, galbenă ca soarele nostru, cu șase planete principale. Cea de-a treia, destul de potrivit, e o imitație a Pământului: 96% din circumferința lui, dar cu un nucleu de fier puțin mai mare, așa încât masa ei reprezintă 101% față de a acestuia (procentul acela nu se observă prea mult). Doi sateliți: unul având două treimi din mărimea satelitului Pământului, dar

mai apropiat decât Luna, astfel încât pe cer acoperă cam aceeași suprafață. Al doilea satelit, un asteroid capturat, e mult mai mic și mai apropiat. Se află pe o orbită instabilă; în cele din urmă, o să se rostogolească și o să cadă pe planeta de dedesubt. Cea mai bună estimare afirmă că se va întâmpla cam peste un sfert de milion de ani. Localnicii nu sunt grozav de îngrijorați, în acest moment.

Această lume a fost descoperită de oameni cu aproape șaptezeci și cinci de ani în urmă; ealanii aveau o colonie acolo, dar Forțele Coloniale de Apărare au corectat acest fapt. Apoi ealanii, ca să spunem așa, au refăcut calculele pentru această ecuație și a mai durat vreo doi ani până să se rezolve totul. Când s-a rezolvat, Uniunea Colonială a deschis planeta pentru coloniștii de pe Pământ, mai ales din India. Aceștia au sosit în valuri; primul – după ce planeta a fost câștigată de la ealani, iar al doilea – la scurtă vreme după războiul de pe subcontinent, de pe Pământ, când guvernul provizoriu susținut de forțele de ocupație i-a lăsat pe cei mai de seamă sprijinitori ai regimului Chowdhury să aleagă între colonizare și închisoare. Cei mai mulți au plecat în exil, luându-și familiile cu ei. Oamenii aceștia n-au visat atât de mult la stele, pe cât acestea le-au fost impuse.

Având în vedere oamenii care locuiesc pe planetă, ați putea crede că ar trebui să aibă un nume care se le reflecte moștenirea. V-ați înșela însă. Planeta se numește Huckleberry, botezată fără îndoială de vreun aparatcik al Uniunii Coloniale, amator de Twain. Satelitul cel mare al planetei Huckleberry este Sawyer; cel mic este Becky. Cele trei continente principale se numesc Samuel, Langhorn și Clemens; de lângă Clemens pornește un șir lung, întortocheat, de insule vulcanice cunoscut sub numele de Arhipelagul Livy, aflat în oceanul Calaveras. Cele mai multe dintre formele de relief mai importante aveau deja diferite nume legate de Twain înainte de sosirea primilor coloniști; aceștia par să le fi acceptat cu bunăvoință.

Stați acum pe această planetă alături de mine. Ridicați ochii spre cer, în direcția constelației Lotus. Acolo se află o stea, galbenă precum aceasta în jurul căreia se rotește planeta, o stea în jurul căreia m-am născut, cu două vieți în urmă. De aici, este atât de departe, încât nu e vizibilă cu ochiul liber. Deseori, simt același lucru în legătură cu viața pe care am dus-o acolo.

Numele meu este John Perry. Am optzeci și opt de ani. Locuiesc pe această planetă de aproape opt ani. E casa mea, pe care o împart cu soția și fiica adoptivă. Bine ați venit pe Huckleberry. În această

poveste, este următoarea lume pe care o părăsesc. Dar nu cea din urmă.

Povestea despre cum am părăsit Huckleberry începe – ca toate poveștile demne de atenție – cu o capră.

Savitri Guntupalli, asistenta mea, nici măcar nu-și ridică ochii din cartea pe care-o citea când m-am întors de la masa de prânz.

– În biroul tău e o capră, îmi zise.

– Hmmm, am răspuns. Credeam că am stropit cu ceva împotriva lor.

Asta provocă o privire de jos în sus, ceea ce putea fi socotit o victorie, după cum mergeau lucrurile.

– I-a adus cu ea pe frații Chengelpet, adăugă ea.

– Rahat! am exclamat.

Ultima pereche de frați care s-au certat la fel de mult ca frații Chengelpet se numeau Cain și Abel, și cel puțin unul dintre ei a trecut până la urmă la acțiune directă.

– Credeam că ți-am spus să nu-i lași pe ăștia doi în biroul meu când nu sunt aici.

– N-ai spus nimic de felul ăsta, mă contrazise Savitri.

– Să facem din asta o regulă de neclintit.

– Și chiar dacă ai fi zis, continuă Savitri, lăsând cartea din mână, asta ar presupune ca amândoi frații să mă asculte, ceea ce nu face niciunul dintre ei. Aftab a tropăit primul aici, cu capra, iar Nissim a venit imediat după el. Niciunul dintre ei nici măcar nu s-a uitat în direcția mea.

– Nu vreau să fiu silit să am de-a face cu frații Chengelpet. Abia am mâncat.

Savitri întinse mâna către marginea biroului, luă coșul de gunoi și-l puse pe birou.

– Negreșit, vomită mai întâi, îmi zise.

O întâlnisem pe Savitri cu câțiva ani în urmă, în timp ce făceam turul coloniilor în calitate de reprezentant al Forțelor Coloniale de Apărare pentru a le promova cu entuziasm în diferitele colonii în care am fost trimis. La oprirea din satul New Goa, în colonia Huckleberry, Savitri s-a ridicat în picioare și m-a numit unealtă a regimului imperialist și totalitar al Uniunii Coloniale.

Mi-a plăcut imediat de ea. Când am fost demobilizat din FCA, m-

am hotărât să mă stabilesc în New Goa. Mi s-a oferit funcția de mediator al satului, pe care am primit-o, și am fost surprins să o găsesc pe Savitri acolo în prima mea zi de lucru, spunându-mi că avea să fie asistenta mea, fie că îmi place, fie că nu.

– Adu-mi aminte din nou de ce ai acceptat slujba asta, am întrebat-o pe Savitri pe deasupra coșului de gunoi.

– Din pură perversitate, răspunse ea. O să vomiți sau nu?

– Cred că o să mă abțin, am replicat.

Înhață coșul de gunoi și-l așează la locul lui, apoi își luă cartea ca să se reapuce de citit.

Mi-a venit o idee.

– Hei, Savitri, vrei slujba mea?

– Sigur că da, îmi răspunse ea, deschizând cartea. O să încep imediat după ce termini cu frații Chengelpet.

– Mulțumesc.

Savitri se încruntă. Se întoarse la aventurile ei literare. Mi-am adunat puterile și am intrat pe ușa propriului meu birou.

Capra din mijlocul încăperii era drăguță. Frații Chengelpet, așezați pe scaunele din fața biroului, erau mai puțin drăguți.

– Aftab, am rostit, dând din cap către fratele mai în vârstă. Nissim, am făcut semn către cel mai tânăr. Și prietena lor, am adăugat, arătând către capră. Cu ce vă pot ajuta în după-amiaza asta?

– Îmi poți da permisiunea să-mi împușc fratele, mediator Perry, răspunse Nissim.

– Nu sunt sigur că face parte dintre atribuțiile funcției mele, i-am spus. Și oricum pare puțin cam drastic. Ce-ar fi să-mi povestiți ce se petrece?

Nissim arătă către fratele lui.

– Ticălosul ăsta mi-a furat sămânța, îl acuză el.

– Poftim?

– Sămânța, repetă Nissim. Întreabă-l. Nu poate să tăgăduiască.

Am clipit din ochi și m-am întors spre Aftab.

– Așadar, ai furat sămânța fratelui tău, așa-i, Aftab?

– Trebuie să-l ierți pe fratele meu, replică Aftab. E înclinat spre isterie, după cum știi. Ceea ce vrea să spună este că unul dintre țapii lui a plecat în hoinăreală de pe pășunea lui pe a mea și a fecundat capra asta, iar acum pretinde că am furat sperma țapului lui.

– Nu era un țap oarecare, insistă Nissim. Era Prabhat, țapul meu

premiat. Îl dau pentru prăsilă pe bani frumoși, iar Aftab nu vrea să plătească prețul. Așadar, mi-a furat sămânța.

– E sămânța lui Prabhat, idiotule, izbucni Aftab. Și nu-i vina mea că nu ai grijă de gardul tău atât de prost, încât țapul tău a putut să ajungă pe pământul meu.

– O, asta-i nostim, exclamă Nissim. Mediator Perry, te anunț că sârma gardului a fost tăiată. Prabhat a fost ademenit pe pământul lui.

– Ai halucinații, protestă Aftab. Și chiar dacă ar fi adevărat, dar nu e, și ce dacă? L-ai căpătat înapoi pe prețiosul tău Prabhat…

– Dar acum tu ai capra asta gravidă, zise Nissim. O sarcină pentru care nu ai plătit și pentru care nu ți-am dat permisiunea.

E furt, pur și simplu. Și, mai mult decât atât, încerci să mă ruinezi.

– Despre ce tot vorbești? întrebă Aftab.

– Încerci să prăsești un nou mascul, replică Nissim, dar în direcția mea, și arătă capra, care rodea spătarul scaunului lui Aftab. Nu tăgădui. E capra ta cea mai bună. Împerechind-o cu Prabhat, ai avea un țap pe care să-l dai de prăsilă. Încerci să-mi subminezi afacerea. Întreabă-l, mediator Perry. Întreabă-l ce poartă capra lui în pântece…

M-am uitat din nou spre Aftab.

– Ce poartă capra ta, Aftab?

– Printr-o simplă coincidență, unul dintre fetuși e mascul, răspunse Aftab.

– Vreau să fie avortat, pretinse Nissim.

– Nu e capra ta, spuse Aftab.

– Atunci am să iau iedul când se naște, insistă Nissim. Ca plată pentru sămânța pe care ai furat-o.

– Iar asta, exclamă Aftab, și se uită cercetător la mine. Vezi cu ce am de-a face, mediator Perry? Își lasă țapii s-o ia razna pe arătură, prăsindu-se în voie, și apoi cere plată pentru propria lui administrare proastă a animalelor.

Nissim urlă furios și începu să strige și să gesticuleze violent la fratele lui; Aftab îl imită. Capra ocoli biroul și mă privi curioasă. Am băgat mâna în birou și i-am dat caprei o bomboană pe care am găsit-o acolo.

– Tu și cu mine nu prea avem nevoie să stăm aici pentru asta, i-am spus caprei.

Capra nu răspunse, dar mi-am dat seama că era de acord cu mine.

Așa cum fusese planificat inițial, slujba mediatorului satului trebuia să fie simplă: de câte ori sătenii din New Goa aveau o problemă cu guvernul local sau districtual, veneau la mine, iar eu îi ajutam să se descurce cu birocrația și să rezolve lucrurile. De fapt, era exact genul de slujbă pe care i-o dai unui erou de război care altfel e nefolositor pentru viața de zi cu zi a unei colonii în cea mai mare parte rurale; are exact atâta reputație în fața celor sus-puși încât, atunci când își face apariția în cadrul ușii, ei să fie nevoiți să-i acorde atenție.

Problema e că, după câteva luni petrecute astfel, sătenii din New Goa au început să vină la mine și cu celelalte necazuri.

– O, nu vrem să ne batem capul cu funcționarii, mi s-a spus de către unul dintre ei, după ce am întrebat de ce am devenit brusc omul la care se duceau toți pentru orice, de la utilajele agricole până la sfaturile matrimoniale elementare. E mai ușor și mai rapid să venim la tine.

Rohit KulKarni, administratorul din New Goa, era încântat de o asemenea stare de lucruri, din moment ce eu mă ocupam acum de problemele care obișnuiau să ajungă mai întâi la el. Îi rămânea mai mult timp să pescuiască și să joace domino la ceainărie.

În cea mai mare parte a timpului, această nouă definire extinsă a îndatoririlor mele de mediator mergea cât se poate de bine. Era plăcut să ajuți oamenii și era la fel de plăcut că oamenii îmi ascultau sfaturile. Pe de altă parte, orice funcționar public ar putea probabil să-ți spună că numai câțiva oameni enervanți din comunitate le vor ocupa marea majoritate a timpului. În New Goa, aceste roluri erau ocupate de frații Chengelpet.

Nimeni nu știa de ce se urau atât de mult. Am crezut că ar putea fi ceva cu părinții lor, dar Bhajan și Niral erau oameni fermecători, la fel de nedumeriți de ceea ce se întâmpla ca toți ceilalți. Unii oameni pur și simplu nu se înțeleg cu alții, dar, din nefericire, acești doi oameni care nu se înțelegeau s-a întâmplat să fie frați.

De fapt, n-ar fi fost atât de rău dacă nu și-ar fi construit fermele chiar unul lângă altul și astfel se întâlneau aproape tot timpul, față în față și în afaceri. Cândva, la începutul mandatului meu, i-am sugerat lui Aftab, pe care îl vedeam ca pe cel un pic mai rațional dintre frații Chengelpet, să se gândească la mutarea pe o nouă parcelă de pământ, care tocmai fusese curățată la capătul celălalt al satului, pentru că faptul de a locui departe de Nissim ar fi putut rezolva

majoritatea problemelor dintre ei.

– O, i-ar plăcea lui, replicase Aftab, pe un ton perfect rezonabil.

După asta, am renunțat la orice speranță de discuție rațională în această privință și mi-am acceptat karma care-mi cerea să sufăr prin intermediul vizitelor ocazionale ale ultragiaților frați Chengelpet.

– În regulă, am spus, domolindu-i pe frați din zarva lor dușmănoasă. Uite ce zic… Nu cred că are cu adevărat importanță cum a pățit-o prietena voastră, capra, așa că să nu ne concentrăm asupra acestui fapt. Dar sunteți amândoi de acord că țapul lui Nissim a făcut isprava.

Amândoi frații Chengelpet dădură din cap; capra tăcea cu modestie.

– Bine. Atunci, voi doi sunteți împreună în afacere, am zis. Aftab, poți să păstrezi iedul după ce se naște și să-l dai pentru prăsilă dacă dorești. Dar primele șase ori când o faci, Nissim primește onorariul întreg pentru împerechere, iar după aceea, jumătate din bani merg la fratele tău.

– N-o să facă altceva decât să-l împerecheze pe gratis de primele șase ori, protestă Nissim.

– Atunci să stabilim onorariul pentru împerechere după primele șase ori la media acestor prime șase ori, am hotărât eu. În așa fel încât dacă încearcă să te tragă pe sfoară pe tine, va sfârși prin a se trage pe sfoară pe el însuși. Și e un sat mic, Nissim. Oamenii de aici n-or să se ducă pentru împerechere la Aftab dacă or să creadă că singurul motiv pentru care își închiriază țapul este ca să-ți încurce ție mijloacele de trai. E o linie subțire între valoare și faptul de a fi un vecin rău.

– Și dacă nu vreau să fiu în afaceri împreună cu el? întrebă supărat Aftab.

– Atunci, poți să-i vinzi iedul lui Nissim, i-am răspuns.

Nissim deschise gura să protesteze.

– Da, să-l vinzi, am repetat, înainte ca el să apuce să se plângă. Să duci iedul la Murali să-ți facă o evaluare. Acela va fi prețul. Lui Murali nu-i place prea mult de niciunul dintre voi, așa că o să căpătați o estimare corectă. Bine?

Frații Chengelpet cugetară la asta, ceea ce înseamnă că și-au stors mintea ca să descopere dacă exista vreo cale prin care unul dintre ei era mai nefericit decât celălalt cu această stare de lucruri. Până la urmă, părură să ajungă amândoi la concluzia că erau la fel de

nemulțumiți, ceea ce în această situație era un rezultat optim. Dădură din cap în semn de acceptare.

– Bine, le-am spus. Acum, ieșiți de-aici înainte de a-mi murdări covorul.

– Capra mea n-ar face așa ceva, exclamă Aftab.

– Nu pentru capră îmi fac eu griji, am replicat, dându-i afară.

Plecară. Savitri apăru în ușă.

– Stai pe scaunul meu, zise ea, făcând semn cu capul spre scaunul meu.

– Du-te naibii, i-am răspuns, sprijinindu-mi picioarele pe birou. Dacă n-o să rezolvi cazurile iritante, nu ești gata pentru scaunul cel mare.

– În cazul ăsta, mă întorc la rolul meu umil de asistentă a ta și să te anunț că, în timp ce stăteai de vorbă cu frații Chengelpet, a sunat șeful poliției.

– Despre ce era vorba? am întrebat.

– N-a zis, răspunse ea. A închis. Îl știi pe șef. Foarte repezit.

– Aspru, dar drept, asta-i deviza lui, am zis. Dacă era ceva cu adevărat important, ar fi lăsat un mesaj, așa că o să-mi bat capul cu asta mai târziu. Între timp, o să ajung la zi cu hârțogăria.

– N-ai de făcut nicio hârțogărie, replică Savitri. Mi-o dai mie pe toată…

– E terminată? am întrebat.

– Din câte știi tu, da, răspunse Savitri.

– Atunci cred că o să mă relaxez și-o să mă încălzesc la razele talentelor mele superioare de conducător, am spus eu.

– Mă bucur că n-ai folosit coșul de gunoi ca să vomiți mai devreme, zise Savitri. Pentru că acum am unde s-o fac eu.

Se retrase la biroul ei, înainte să apuc să mă gândesc la o replică bună.

Așa a fost tot timpul, după prima lună în care am lucrat împreună. A avut nevoie de acea primă lună ca să se obișnuiască cu faptul că, deși fost militar, nu eram de fapt o unealtă a colonialismului, sau cel puțin dacă eram, eram unul realist și cu un rezonabil simț al umorului. După ce a ajuns la concluzia că nu sunt aici ca să-mi extind hegemonia asupra satului ei, s-a relaxat îndeajuns cât să înceapă să mă ia peste picior. Așa a fost relația noastră vreme de șapte ani și e una bună.

Cu toată hârțogăria terminată și toate problemele satului rezolvate, am făcut ceea ce-ar fi făcut oricine altcineva în situația mea: am tras un pui de somn. Bine-ați venit în lumea agitată a medierii din satele coloniale! E posibil să se petreacă altfel în alte părți, dar dacă e adevărat sau nu, nu vreau să știu.

M-am trezit la timp ca s-o văd pe Savitri închizând biroul pentru ziua aceea. I-am făcut semn cu mâna de la revedere și, după câteva minute de nemișcare, mi-am urnit fundul de pe scaun și-am ieșit pe ușă, pe drumul spre casă. Pe drum, l-am zărit din întâmplare pe șeful poliției venind spre mine pe partea cealaltă a drumului. Am traversat strada, m-am apropiat de el și mi-am sărutat responsabilul cu aplicarea legii direct pe buze.

– Știi că nu-mi place când faci așa ceva, protestă Jane, după ce m-am oprit.

– Nu-ți place când te sărut? am întrebat-o.

– Nu când sunt de serviciu, răspunse Jane. Îmi subminează autoritatea.

Am surâs la gândul că cine știe ce infractor ar putea crede că Jane, fost soldat al Forțelor Speciale, ar fi prea moale doar pentru că își săruta soțul. Șuturile în fund care ar urma ar fi îngrozitoare prin amplitudine. Totuși, n-am spus asta.

– Îmi pare rău, i-am zis. O să încerc să nu-ți mai subminez autoritatea.

– Mulțumesc, replică Jane. Veneam oricum să te văd, pentru că nu m-ai sunat înapoi.

– Am fost incredibil de ocupat azi.

– Savitri mi-a povestit pe scurt cât de ocupat erai când am sunat…

– Hopa!

– Hopa! fu de acord Jane.

Am pornit pe jos spre casă.

– Ceea ce voiam să-ți spun este că te poți aștepta ca Gopal Boparai să treacă mâine pe-aici ca să afle care va fi sarcina lui în serviciul comunității. S-a îmbătat și a provocat iarăși scandal.

Urla la o vacă!

– Karma rea, am comentat eu.

– Vaca a crezut același lucru, replică Jane. L-a împuns în piept și l-a aruncat prin fereastra unui magazin.

– Go e teafăr? am întrebat.

– Zgârieturi, răspunse Jane. Geamul a sărit de la locul lui.

Plastic. Nu s-a spart.

– E a treia oară pe anul ăsta. Ar trebui dus în fața adevăratului magistrat, nu în fața mea.

– Asta i-am zis și eu. Dar l-ar aștepta patruzeci de zile de domiciliu forțat în închisoarea districtuală, iar Sashi trebuie să nască peste vreo două săptămâni. Are nevoie de el în preajmă mai mult decât are el nevoie de închisoare.

– În regulă. O să-i găsesc eu ceva potrivit.

– Cum ți-ai petrecut ziua? întrebă Jane. Adică, în afară de moțăială…

– Am avut parte de o zi cu frații Chengelpet, am răspuns.

De data asta, cu o capră.

Jane și cu mine am stat de vorbă despre întâmplările zilei pe drumul spre casă, așa cum facem în fiecare zi când ne întoarcem acasă, la mica fermă pe care o avem chiar la ieșirea din satul propriu-zis. Când am cotit pe aleea ce duce spre casă, am dat peste fiica noastră, Zoë, plimbându-l pe Babar, câinele, care era, ca de obicei, nebun de fericire să ne vadă.

– Știa că veniți, zise Zoë, gâfâind ușor. A luat-o la fugă de la jumătatea drumului. A trebuit să alerg ca să mă țin după el…

– Îmi pare bine să aflu că îi e dor cuiva de noi, am comentat. Jane îl mângâie pe Babar, care dădea din coadă ca o furtună.

Eu am sărutat-o pe Zoë pe obraz.

– Voi doi aveți un vizitator, ne anunță Zoë. A apărut în fața casei cam acum o oră. Într-un plutitor.

Nimeni din oraș nu avea plutitor; erau bătătoare la ochi și nepractice pentru o colonie de fermieri. Am aruncat o privire spre Jane, care ridică din umeri ca pentru a spune *nu aștept pe nimeni*.

– Cine-a zis că este? am întrebat.

– N-a zis, răspunse Zoë. Tot ce-a spus este că-i un vechi prieten de-al tău, John. I-am zis că poate să te sune, și mi-a răspuns că e încântat să aștepte.

– Ei, măcar cum arată? am întrebat în continuare.

– Tânăr, răspunse Zoë. Destul de drăguț.

– Nu cred că știu vreun tip drăguț, am zis. Ăsta-i mai mult domeniul tău, fiica mea adolescentă.

Zoë se uită cruciș și surâse sarcastic.

– Mulțumesc, tăticule de nouăzeci de ani! Dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi auzit indiciul care-mi spune mie că s-ar putea chiar să-l cunoști. Și anume faptul că e de asemenea *verde*!

Asta ne făcu să schimbăm din nou o privire, Jane și cu mine.

Membrii FCA aveau pielea verde, un rezultat al clorofilei modificate care le dădea energie suplimentară pentru luptă. Atât Jane, cât și eu avuseserăm cândva pielea verde; eu mă întorsesem la culoarea mea inițială, iar lui Jane i s-a îngăduit să-și aleagă o nuanță a pielii mai apropiată de standard, atunci când a schimbat trupurile.

– N-a spus ce vrea? o întrebă Jane pe Zoë.

– Nu, răspunse Zoë. Și nici n-am întrebat. M-am gândit să vin să vă caut și să vă avertizez din timp. L-am lăsat pe veranda din față.

– Probabil că până acum și-a băgat nasul peste tot, prin jurul casei, am zis eu.

– Mă îndoiesc, replică Zoë. I-am lăsat pe Hickory și Dickory să stea cu ochii pe el.

Am rânjit.

– Asta ar trebui să-l țină la locul lui, am observat.

– Exact așa m-am gândit și eu, spuse Zoë.

– Ești mai înțeleaptă decât anii tăi, fiica mea adolescentă.

– Compensez pentru tine, tăticule de nouăzeci de ani, replică ea.

Porni în fugă înapoi către casă, cu Babar tropăind în urma ei.

– Ce atitudine, îi spun lui Jane. O are de la tine…

– E adoptată, răspunse Jane. Și nu eu sunt obraznica din familie!

– Astea sunt amănunte, am replicat și am luat-o de mână.

Haide. Vreau să-l văd doar pe oaspetele nostru speriat de moarte.

L-am găsit pe musafir pe balansoarul de pe verandă, privit stăruitor și în tăcere de cei doi obini ai noștri. L-am recunoscut imediat.

– Domnule general Rybicki, am exclamat. Ce surpriză!

– Salut, domnule maior, răspunse Rybicki, adresându-mi-se cu fostul meu grad.

Arătă spre obini.

– Ți-ai făcut niște prieteni interesanți, de ultima oară când te-am văzut.

– Hickory și Dickory. Sunt însoțitorii fiicei mele. Cât se poate de amabili, în afară de cazul în care cred că ești o amenințare pentru ea.

– Și ce se întâmplă atunci? întrebă Rybicki.

– Depinde. Dar de obicei e rapid.

– Minunat, comentă Rybicki.

I-am lăsat să plece pe obini; se duseră s-o caute pe Zoë.

– Mulțumesc, spuse Rybicki. Obinii mă fac să mă simt nervos.

– Asta-i ideea, interveni Jane.

– Îmi dau seama de asta. Dacă n-ai nimic împotrivă să întreb, de ce are fiica ta gărzi de corp obine?

– Nu sunt gărzi de corp, sunt însoțitori, precizează Jane. Zoë e fiica noastră adoptivă. Tatăl ei biologic este Charles Boutin.

Asta îl făcu pe Rybicki să ridice o sprânceană; avea un grad destul de mare ca să știe despre Boutin.

– Obinii îl venerează pe Boutin, dar el e mort. Au dorința de a-i cunoaște fiica, așa că i-au trimis pe aceștia doi să stea cu ea.

– Și asta n-o deranjează, comentă Rybicki.

– A crescut cu ei ca bone și protectori, explică Jane. Se simte în largul ei cu obinii.

– Și nu vă deranjează nici pe *voi*, continuă Rybicki.

– O supraveghează și o apără pe Zoë. Dau o mână de ajutor pe-aici. Iar prezența lor alături de noi face parte din tratatul pe care îl are Uniunea Colonială cu obinii. Faptul de a-i avea aici pare un preț mic de plătit pentru a-i avea de partea noastră.

– Asta-i destul de adevărat, fu de acord Rybicki și se ridică în picioare. Ascultă, domnule maior. Am o propunere pentru tine.

Făcu semn din cap spre Jane.

– Pentru amândoi, de fapt.

– Ce anume? am întrebat.

Rybicki arătă cu capul spre casă, în direcția în care tocmai plecaseră Hickory și Dickory.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta undeva unde cei doi ar putea auzi, dacă am de-ales. Aveți vreun loc unde putem vorbi în particular?

Am aruncat o privire spre Jane. Ea surâse ușor.

– Știu eu un loc, răspunse.

– Ne oprim aici? întrebă generalul Rybicki în timp ce trăgeam pe dreapta, în mijlocul câmpului.

– Ai întrebat dacă avem vreun loc unde putem vorbi în particular, am spus. Ai acum cel puțin două hectare de cereale între noi și

următoarea pereche de urechi, umane sau obine. Bine-ai venit în intimitate, stilul colonial.

– Ce fel de cereală e asta? întrebă generalul Rybicki, trăgând de un lujer.

– E sorg, răspunse Jane, stând lângă mine.

Babar era așezat lângă Jane și se scărpina la ureche.

– Sună familiar, zise Rybicki, dar nu cred că am mai văzut-o vreodată până acum.

– Aici e o cultură principală, i-am explicat. E o cultură bună pentru că suportă arșița și seceta, iar în lunile de vară se face destul de cald pe-aici. Cei de prin partea locului îl folosesc pentru o pâine numită *bhakri* și pentru alte lucruri.

– Bhakri, repetă Rybicki și făcu semn spre oraș. Așadar, oamenii ăștia sunt mai ales din India.

– Unii dintre ei, am replicat. Cei mai mulți s-au născut aici. Cea mai mare parte a colonizărilor active de aici, de pe Huckleberry, au loc acum pe continentul Clemens. L-au deschis cam în același timp cu sosirea noastră.

– Deci nu-i nicio tensiune legată de războiul din subcontinent, spuse Rybicki. Din cauză că voi sunteți americani, iar ei indieni.

– Nu se pune problema. Oamenii de aici sunt la fel ca imigranții de pretutindeni. Se consideră mai întâi huckleberrieni și apoi indieni. După încă o generație, nimic din toate astea nu va mai conta. Și oricum, Jane nu e americană. Dacă suntem priviți cumva, suntem priviți ca foști soldați. Când am sosit, eram niște curiozități, dar acum suntem doar John și Jane, cu ferma de pe marginea drumului.

Rybicki se uită din nou la ogor.

– Sunt surprins că vă ocupați de agricultură. Voi doi aveți slujbe adevărate.

– Agricultura e o slujbă adevărată, zise Jane. Cei mai mulți dintre vecinii noștri o fac. Ne prinde bine s-o facem și noi, ca să-i putem înțelege pe ei și ceea ce au nevoie din partea noastră.

– N-am vrut să vă jignesc, se scuză Rybicki.

– N-am luat-o ca pe o jignire, intervin din nou în discuție.

Avem aici cam șaisprezece hectare. Nu-i prea mult – și nu destul că preocupările celor din New Goa sunt și preocupările noastre. Am muncit mult ca să devenim și noi cetățeni ai satului New Goa și ai planetei Huckleberry…

Generalul Rybicki dădu din cap și se uită la tulpina lui de sorg. Așa cum observase Zoë, era verde, chipeș și tânăr. Sau cel puțin păstra aparența tinereții, datorită corpului FCA pe care-l folosea încă. Avea să arate în vârstă de douăzeci și trei de ani atâta vreme cât urma să-l mai aibă, chiar dacă vârsta lui adevărată era acum undeva peste o sută de ani. Arăta mai tânăr decât mine, chiar dacă eu eram mai tânăr decât el cu cel puțin cincisprezece ani. Atunci când părăsisem serviciul însă, mi-am schimbat corpul FCA cu unul nou, nemodificat, bazat pe ADN-ul meu original. Arătam acum de cel puțin treizeci de ani. Puteam trăi cu asta.

La vremea când am plecat din FCA, Rybicki fusese superiorul meu, dar el și cu mine ne cunoșteam de dinainte de asta. L-am cunoscut în prima mea zi de luptă, când el era locotenent-colonel iar eu – soldat simplu. Mă numea, cu dezinvoltură, *fiule*, făcând aluzie la tinerețea mea. Aveam pe atunci șaptezeci și șapte de ani!

Asta este una dintre probleme cu Forțele Coloniale de Apărare: toată ingineria corporală pe care o fac încurcă rău de tot simțul vârstei. Aveam nouăzeci de ani; Jane, născută adultă în cadrul Forțelor Speciale, avea vreo șaisprezece ani. Te apucă durerea de cap numai când te gândești la asta…

– E timpul să ne spui de ce te afli aici, domnule general, rosti Jane.

Șapte ani de viață alături de oameni născuți în mod natural nu-i tociseră stilul de a da iama în politețuri și de a merge direct la țintă, dobândit în Forțele Speciale.

Rybicki surâse strâmb și aruncă sorgul pe jos.

– Bine, zise el. După ce ai plecat din serviciu, Perry, am primit o avansare și un transfer. Acum sunt la Departamentul Colonizării; cei care se ocupă cu inițierea și sprijinirea noilor colonii.

– Încă faci parte din FCA, am observat. Pielea verde te dă de gol. Credeam că Uniunea Colonială își ține separat secțiunile civilă și militară.

– Eu sunt omul de legătură, explică Rybicki. Trebuie să mențin lucrurile coordonate între cele două. E cam la fel de distractiv pe cât ai putea crede că este.

– Ai toată compătimirea mea…

– Mulțumesc, domnule maior.

Au trecut ani buni de când mi s-a mai adresat cineva cu gradul.

– Apreciez acest lucru, continuă Rybicki. Motivul pentru care mă aflu aici este acela că mă întrebam dacă voi – amândoi – ați face o

treabă pentru mine.

– Ce fel de treabă? întrebă Jane.

Rybicki o privi cercetător.

– Să conduceți o colonie nouă, răspunse el.

Jane îmi aruncă o privire. Îmi dădeam seama că deja nu-i plăcea ideea.

– Nu pentru asta există Departamentul Colonizării? am întrebat. Ar trebui să fie ticsit de tot felul de oameni a căror meserie e să conducă noi colonii.

– Nu și de data asta, replică Rybicki. Colonia asta e altfel.

– În ce fel? vru să știe Jane.

– Uniunea Colonială aduce coloniști de pe Pământ, zise Rybicki. Dar în ultimii câțiva ani coloniile – coloniile statornicite, ca Phoenix, Elysium și Kyoto – au făcut presiuni asupra UC să lase oamenii lor să formeze noi colonii. Cei de pe aceste planete au mai făcut încercări înainte, fondând colonii sălbatice, dar știi cum au mers.

Am dat din cap. Coloniile sălbatice erau ilegale și neautorizate. UC a închis ochii la coloniile sălbatice; argumentul era că altfel oamenii din ele ar fi provocat necazuri acasă, așa că puteau la fel de bine să-i lase să plece. Dar o colonie sălbatică era cu desăvârșire pe cont propriu; în afară de cazul în care unul dintre coloniști era odrasla cuiva sus-pus din guvern, FCA n-ar fi venit când strigai după ajutor. Statisticile supraviețuirii pentru coloniile sălbatice erau zguduitor de sumbre. Cele mai multe nu durau nici șase luni. Alte specii colonizatoare le lichidau de obicei. Nu era un univers iertător.

Rybicki îmi observă încuviințarea și continuă.

– UC ar prefera să-și vadă coloniile de treburile lor, dar a devenit o problemă politică, iar UC n-o mai poate ignora. Așa că Departamentul Colonizării a încercat să-l imite pe Solomon, spunând ca fiecare dintre cei care-au provocat agitația să poată contribui cu un număr limitat de coloniști la primul val al operațiunii.

Așa că acum avem o colonie incipientă de aproximativ două mii cinci sute de oameni, cu câte două sute cincizeci din zece colonii diferite. Însă n-avem pe nimeni să-i conducă. Niciuna dintre colonii nu-i vrea la conducere pe oamenii din celelalte colonii.

– Există mai mult de zece colonii, am remarcat. Ați putea recruta conducătorii coloniei dintr-una din acestea.

– Teoretic, ar merge, fu de acord Rybicki. În universul real totuși,

celelalte colonii sunt supărate că nu și-au văzut oamenii *lor* pe lista coloniei. Am promis că dacă această colonie merge bine, ne vom gândi la ideea de a deschide alte lumi. Deocamdată însă e o harababură și nimeni altcineva nu e dispus să coopereze.

– Cine-a fost idiotul care-a sugerat de la început planul ăsta? întrebă Jane.

– Din întâmplare, idiotul am fost eu, răspunse Rybicki.

– Bună treabă, comentă Jane.

M-am gândit că era un lucru bun că nu mai era în armată.

– Mulțumesc, șef Sagan, zise Rybicki. Apreciez sinceritatea. E limpede că au existat aspecte ale planului la care nu m-am așteptat. De asta mă aflu aici.

– Fisura acestui plan al tău – în afară de faptul că nici Jane, nici eu n-avem nici cea mai mică idee cum să conducem o colonie incipientă – este că și noi suntem acum coloniști, am spus. Suntem aici de aproape opt ani.

– Dar ai spus-o chiar tu: sunteți foști soldați. Foștii soldați sunt o categorie aparte. Nu sunteți cu adevărat de pe Huckleberry. Tu ești de pe Pământ, iar ea a fost în Forțele Speciale, ceea ce înseamnă că nu e de nicăieri. Nu vreau să te jignesc, îi spuse lui Jane.

– Rămâne totuși problema că niciunul dintre noi nu are niciun fel de experiență la conducerea unei colonii incipiente. Când mi-am făcut turul de relații publice, cu multă vreme în urmă, am fost pe o colonie incipientă, pe Orton. Oamenii aceia nu încetau niciodată munca. Nu arunci pur și simplu oamenii în situația aceea fără antrenament.

– Voi *aveți* antrenament. Amândoi ați fost ofițeri. Dumnezeule, Perry, ai fost maior! Ai comandat un regiment de trei mii de oameni într-un grup de armată. E mai mare decât o colonie incipientă!

– O colonie nu e un regiment militar.

– Nu, nu e, încuviință Rybicki. Dar cere aceleași talente. Și de când ați fost demobilizați, ați lucrat amândoi în administrația colonială. Tu ești mediator – știi cum funcționează guvernul unei colonii și cum se fac lucrurile. Soția ta e șeful poliției și răspunde de păstrarea ordinii. Voi doi aveți, în general, toate talentele de care va fi nevoie. Nu v-am scos pur și simplu numele dintr-o pălărie, domnule maior! Astea sunt motivele pentru care m-am gândit la voi. Sunteți pregătiți în proporție de optzeci și cinci la sută deja, și o să vă furnizăm noi restul pe drum, înainte de călătoria coloniștilor spre Roanoke. Ăsta-i

numele pe care l-am ales pentru colonie, adăugă el.

– Avem o viață aici, protestă Jane. Avem slujbe și responsabilități, și avem o fetiță care are și ea viața ei aici. Ne ceri să ne dezrădăcinăm ca să-ți rezolvăm mica ta criză politică, de parcă ar fi un fleac.

– Ei, îmi cer scuze pentru partea cu fleacul. În mod normal, ați fi primit această cerere printr-un curier diplomatic colonial, împreună cu un teanc mare de documente. Dar, din întâmplare, am venit pe Huckleberry pentru motive complet diferite și m-am gândit să împușc doi iepuri dintr-un foc. Sincer, nu mă așteptam să vă prezint ideea stând în mijlocul unui câmp cu sorg.

– În regulă, zise Jane.

– Cât despre faptul de a fi o criză politică mică, te înșeli în privința asta, continuă Rybicki. E o criză politică de dimensiuni medii, pe cale să se transforme într-una mare. Chestiunea a devenit mai mult decât încă o colonie umană. Guvernele planetare locale și presa au făcut din ea cel mai mare eveniment al colonizării de când oamenii au părăsit pentru prima oară Pământul. Nu e – crede-mă pe cuvânt –, dar faptul nu prea mai contează în acest moment. Totul a devenit un circ media și o pacoste politică, și a pus DC în defensivă. Colonia asta ne scapă din mâini din cauză că atât de mulți alții au investit în ea. Avem nevoie să ne recăpătăm controlul asupra sa.

– Așadar, totul e legat de politică, am conchis eu.

– Nu, replică Rybicki. M-ai înțeles greșit. DC n-are nevoie să recapete controlul pentru că ne așteptăm la o răsturnare politică… Trebuie să recăpătăm controlul pentru că *asta e o colonie umană*. Știți amândoi cum e acolo, afară. Coloniile trăiesc sau mor – *coloniștii* trăiesc sau mor – în funcție de cât de bine le pregătim și le apărăm. Treaba DC este să-i pregătească pe coloniști cât mai bine cu putință înainte de a coloniza. Treaba FCA este de a-i proteja până când stabilesc un avanpost. Dacă oricare dintre cele două părți ale ecuației se prăbușește, acea colonie a încurcat-o.

În acest moment, partea din ecuație ce revine Departamentului nu funcționează pentru că n-am furnizat conducerea, și fiecare încearcă să-i împiedice pe toți ceilalți să umple vidul.

Nu mai avem timp să facem lucrurile să meargă. Roanoke o să existe. Problema este dacă reușim s-o facem cum trebuie. Dacă nu – dacă Roanoke moare –, prețul o fie iadul. Așa că mai bine s-o facem cum trebuie.

– Dacă e o problemă politică atât de încinsă, nu văd cum introducerea noastră în amestecătura asta ar ajuta lucrurile.

Nu există nicio garanție că vor fi toți mulțumiți cu noi.

– Așa cum am spus, nu v-am scos numele dintr-o pălărie, zise Rybicki. La Departament, am analizat o listă de candidați potențiali care ne-ar conveni nouă și care le-ar conveni celor de la FCA. Ne-am gândit că dacă și unii, și alții am putea ajunge la un consens în legătură cu cineva, am putea convinge guvernele coloniilor să-l accepte. Voi doi erați pe listă.

– Unde anume pe listă? întrebă Jane.

– Cam pe la jumătate, răspunse Rybicki. Îmi pare rău. Ceilalți n-au fost corespunzători.

– Ei, e o adevărată cinste doar să fim nominalizați, am comentat.

Rybicki rânji.

– Nu mi-a plăcut niciodată sarcasmul tău, Perry. Înțeleg că vă pun multe pe umeri dintr-odată. Nu mă aștept să-mi dați acum un răspuns. Am toate documentele aici, își ciocăni el tâmpla, vrând să arate că stocase toate informațiile în BrainPal, așa că dacă aveți un PDA vi le pot trimite, puteți arunca o privire pe ele în tihnă. Atâta vreme cât tihna nu durează mai mult de o săptămână standard.

– Ne ceri să părăsim totul aici, vorbi Jane din nou.

– Da, replică Rybicki. Vă cer. Și fac apel și la simțul datoriei, din moment ce știu că îl aveți. Uniunea Colonială are nevoie de oameni inteligenți, capabili și cu experiență, ca să ne ajute să punem pe picioare colonia asta. Voi doi vă potriviți. Și ceea ce vă cer e mai important decât ceea ce faceți aici. Slujbele voastre de-acum pot fi făcute și de alții. Voi doi o să plecați și altcineva o să vină și o să vă ia locul. Poate că n-or să fie la fel de buni, dar or să fie suficient de buni. Ceea ce doresc de la voi doi pentru colonia asta nu e ceva ce poate face chiar oricine.

– Ai zis că eram la mijlocul listei…

– Era o listă scurtă, îmi răspunse Rybicki. Și e o cădere bruscă după voi doi.

Se întoarse din nou spre Jane.

– Uite, Sagan, văd că e greu să te fac să accepți asta. O să fac un târg cu voi. O să fie o colonie incipientă. Asta înseamnă că primul val sosește și petrece doi sau trei ani pregătind locul pentru următorul val. După ce vine al doilea val, lucrurile vor fi probabil destul de bine înrădăcinate așa încât, dacă vreți, tu, Perry și fiica

voastră vă puteți întoarce aici. DC poate avea grijă ca locuința și slujbele să vă aștepte. La naiba, o să trimitem chiar și pe cineva să vă strângă recolta!

– Nu mă lua de sus, generale! zise Jane.

– Nu vă iau de sus. Oferta e autentică, Sagan. Viața ta de aici, fiecare părticică a ei, o să te aștepte. N-o să pierdeți nimic din ea. Dar am nevoie de voi doi acum. DC o să facă să merite timpul petrecut acolo. O să vă căpătați viața înapoi. Și o să aveți grijă ca Roanoke să supraviețuiască. Gândiți-vă la asta. Dar hotărâți-vă repede.

M-am trezit și Jane nu era lângă mine; am găsit-o stând pe drum, în fața casei, cu ochii în sus, ațintiți la stele.

– O să te lovească cineva dacă stai așa, în drum, i-am spus, apropiindu-mă pe la spate și punându-mi mâinile pe umerii ei.

– N-are cine să mă lovească, răspunse Jane, luându-mi mâna stângă în mâinile ei. Abia dacă ar avea ce să mă lovească în timpul zilei. Uită-te la ele, arătă ea către stele cu mâna dreaptă, și începu să traseze constelații. Uite: Cocorul. Lotusul. Perla…

– Am probleme cu constelațiile de pe Huckleberry, am zis. Le tot caut pe cele cu care m-am născut. Ridic ochii și o parte din mine încă se așteaptă să vadă Carul Mare sau Orion.

– Nu m-am uitat niciodată la stele înainte de a veni aici, continuă Jane. Adică, le-am văzut, dar nu însemnau nimic pentru mine. Nu erau decât niște stele. Apoi am venit aici și am petrecut atâta timp ca să învăț aceste constelații…

– Îmi aduc aminte, am replicat.

Și chiar îmi aduceam aminte; Vikram Banerje, care fusese astronom pe Pământ, se dovedise un vizitator frecvent al casei noastre în primii ani petrecuți în New Goa, trasând cu răbdare pentru Jane desenele de pe cer. A murit nu cu multă vreme după ce-o învățase, în sfârșit, toate constelațiile de pe Huckleberry.

– La început nu le-am văzut, zise Jane.

– Constelațiile?

Jane încuviință.

– Vikram mi le arăta, iar eu vedeam numai un nor de stele. Îmi arăta o hartă și vedeam cum ar fi trebuit să fie legate stelele între ele, iar apoi mă uitam la cer și nu vedeam decât… stele. Și a fost așa multă vreme. Apoi, într-o noapte, îmi aduc aminte că veneam acasă de la lucru, am ridicat ochii și mi-am zis: „Uite Cocorul“, și l-am

văzut. Am văzut cocorul. Am văzut constelațiile. Atunci am știut că locul ăsta era casa mea. Atunci am știut că am venit aici ca să rămân. Că locul ăsta era *al meu*.

Am înconjurat trupul lui Jane cu brațele și am strâns-o de talie.

– Dar locul ăsta nu e și al tău, nu-i așa? întrebă Jane.

– Locul meu e acolo unde ești tu, îi răspund.

– Știi ce vreau să spun.

– Știu ce vrei să spui. Îmi place aici, Jane. Îmi plac oamenii.Îmi place viața noastră.

– Dar…

Am ridicat din umeri.

– Așa credeam și eu, zise ea.

– Nu sunt nefericit.

– N-am zis că ești. Și știu că nu ești nefericit cu mine sau cu Zoë. Dacă n-ar fi apărut generalul Rybicki, nu cred că ai fi observat că ești gata să mergi mai departe.

Am dat din cap și am sărutat-o pe ceafă. Avea dreptate.

– Am vorbit cu Zoë despre asta, spuse Jane.

– Ce are de spus?

– E ca tine. Îi place aici, dar nu e casa ei. Îi place ideea de a se duce într-o colonie care abia începe.

– Îi stârnește simțul aventurii.

– Poate. N-are parte de prea multe aventuri aici. E tocmai unul dintre lucrurile care-mi plac mie.

– Asta-i nostim, din partea unui soldat din Forțele Spciale.

– Spun asta pentru că *sunt* din Forțele Speciale. Am avut parte de nouă ani de aventuri neîntrerupte. M-am născut în Forțele Speciale și dacă n-ați fi fost tu și Zoë, aș fi murit acolo, și n-aș fi avut nimic altceva. Aventurile sunt supraevaluate.

– Dar te gândești să mai treci oricum prin câteva.

– Pentru că te gândești tu.

– N-am hotărât nimic. Am putea spune nu. Aici e locul tău.

– „Locul meu e acolo unde ești tu“, repetă Jane cuvintele mele. Aici e locul meu. Dar poate că ar putea fi și altundeva. Poate că mi-e doar frică să plec.

– Nu cred că ți-e frică de prea multe lucruri.

– Mi-e frică de alte lucruri decât ție. Nu observi pentru că uneori n-ai un prea bun spirit de observație…

– Mulțumesc.

Am stat acolo pe drum, îmbrățișați.

– Ne putem întoarce oricând, vorbi Jane în cele din urmă.

Se lăsă pe spate ca să mă sărute pe obraz, se desprinse din strânsoarea mea și porni de-a lungul drumului. M-am întors spre casă.

– Rămâi cu mine, spuse Jane.

– Bine. Îmi pare rău. Am crezut că vrei să fii singură.

– Nu. Mergi alături de mine. Dă-mi voie să-ți arăt constelațiile mele. Avem destul timp pentru asta.

Doi

Junipero Serra făcu saltul și dintr-odată o lume albastră și verde plutea imensă dincolo de fereastra amfiteatrului de observație de pe *Serra*. Pe scaune, câteva sute de invitați, reporteri și funcționari ai Departamentului Colonizării, scoaseră exclamații de uimire de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o planetă din afară.

– Doamnelor și domnilor, anunță Karin Bell, ministru al Colonizării, noua colonie Roanoke!

Cei din încăpere izbucniră în aplauze, care se stinseră, acoperite de foșnetul reporterilor care șopteau repede observații în aparatele de înregistrat. Făcând acest lucru, multora dintre ei le scăpă apariția bruscă, la o distanță nu prea mare, a lui *Bloomington* și *Fairbanks*, cele două crucișătoare ale FCA care însoțeau acest picnic al presei printre stele. Prezența lor îmi sugera că Roanoke s-ar putea să nu fie atât de complet domesticită cum îi plăcea să sugereze Uniunii Coloniale; n-ar fi fost potrivit să te trezești cu ministrul Colonizării – ca să nu mai pomenim de mai sus-amintiții reporteri și invitați – spulberat de pe cer de cine știe ce invadator extraterestru.

I-am semnalat lui Jane cu un clipit din ochi apariția crucișătoarelor; ea a aruncat o privire și a dat din cap aproape imperceptibil. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. Speram să trecem de toată chestia asta cu presa fără să scoatem un cuvânt. Descoperiserăm că niciunul dintre noi nu era deosebit de bun în relațiile cu ziariștii.

– Dați-mi voie să vă dau câteva informații generale despre Roanoke, vorbi Bell. Roanoke are un diametru ecuatorial de aproape treisprezece mii de kilometri, ceea ce înseamnă că este mai mare și

decât Pământul, și decât Phoenix, dar nu atât de mare ca Zhong Guo, care își păstrează titlul de cea mai mare planetă colonizată a UC…

Acest lucru atrase o ovație nu foarte entuziastă din partea câtorva reporteri de pe Zhong Guo, urmată de râsete.

– Dimensiunea și compoziția ei înseamnă că gravitația este cu zece procente mai mare decât pe Phoenix; cei mai mulți dintre dumneavoastră vă veți simți ca și cum ați fi pus un kilogram sau două în plus când veți coborî pe planetă. Atmosfera cuprinde amestecul obișnuit de oxigen și azot, dar este neobișnuit de bogată în oxigen: aproape de treizeci la sută. O să simțiți și asta.

– De la cine am luat planeta? întrebă unul dintre reporteri.

– N-am ajuns încă acolo, zise Bell, și urmară câteva murmure.

Bell era cunoscută, după cât se părea, pentru că ținea conferințe de presă seci, după notițe, și aici era în plină formă.

Imaginea globului lui Roanoke dispăru, înlocuită de o deltă, în care un râuleț se întâlnea cu un râu mult mai mare.

– Iată unde se va stabili colonia, explică Bell. Am numit râul mai mic, de aici, Ablemare; cel mai mare, de dincoace, este Raleigh. Raleigh drenează întregul continent, așa cum face Amazonul pe Pământ sau Anasazi pe Phoenix. Câteva sute de kilometri mai spre vest – imaginea se derulă – ajungem la oceanul Virginian. Loc din belșug pentru dezvoltare.

– De ce nu este colonia la țărm? întrebă cineva.

– Pentru că nu trebuie să fie, răspunse Bell. Nu suntem în secolul al șaisprezecelea. Navele noastre traversează stele, nu oceane. Putem așeza coloniile acolo unde are rost să se afle.

Acest loc – Bell se întoarse la locul inițial – este destul de departe în interiorul continentului ca să fie izolat de cicloanele care lovesc la vărsarea fluviului Raleigh, și are și alte avantaje geologice și meteorologice. De asemenea, viața de pe această planetă are o chimie incompatibilă cu a noastră. Coloniștii nu pot mânca nimic de-acolo. Nu se pune problema pescuitului. Are mai mult sens să plasăm colonia pe o câmpie aluvionară, unde are spațiu să-și cultive hrana proprie, decât pe coastă.

– Acum putem afla de la cine am luat planeta? întrebă primul reporter.

– N-am ajuns încă acolo, repetă Bell.

– Dar știm deja toate lucrurile astea, vorbi altcineva. E în dosarele

de presă. Iar spectatorii noștri or să vrea să știe de la cine am luat planeta.

– N-am luat planeta de la nimeni, replică Bell, vizibil iritată că este scoasă din ritm. Planeta ne-a fost dată.

– De către cine? întrebă primul reporter.

– De către obini, răspunse Bell.

Asta provocă rumoare.

– Și voi fi încântată să vorbesc mai mult despre asta mai târziu. Dar mai întâi… – imaginea fluviului dispăru, înlocuită de niște obiecte arborescente îmblănite care nu erau tocmai plante, nici tocmai animale, dar erau forma de viață dominantă pe Roanoke. Cei mai mulți dintre reporteri n-o băgară în seamă, șoptind în aparatele de înregistrat despre legătura cu obinii.

– Obinii o numesc Garsinhir, ne spusese generalul Rybicki mie și lui Jane cu câteva zile mai devreme, când luasem naveta lui personală de la nava care ne adusese până la stația Phoenix, pentru instruirea oficială și ca să fim prezentați unora dintre coloniști, ce aveau să joace rolul de adjuncți ai noștri. Înseamnă *planeta a șaptesprezecea*. A fost a șaptesprezecea planetă pe care au colonizat-o. Nu sunt o specie tocmai plină de imaginație.

– Nu le stă în fire obinilor să renunțe la o planetă, a comentat Jane.

– N-au renunțat, a explicat Rybicki. Am făcut schimb. Le-am dat o mică planetă pe care am luat-o de la gelta, cam cu un an în urmă. Oricum, Garsinhir nu le era de prea mare folos.

E o planetă de categoria a șasea. Chimia vieții de acolo e destul de asemănătoare cu a obinilor, încât obinii să moară continuu din cauza virușilor locali. Noi, oamenii, pe de altă parte, suntem incompatibili cu chimia vieții locale. Așa încât n-o să fim afectați de virușii locali, de bacterii și de ce-o mai fi. Planeta gelta pe care o iau obinii nu-i atât de frumoasă, dar ei o tolerează mai bine. E un schimb corect. Acum, ați avut ocazia să vă uitați la dosarele coloniștilor?

– Da, am răspuns.

– Vreo părere?

– Da, a răspuns Jane. Procesul de selecție e dement.

Rybicki i-a zâmbit.

– Într-o zi, o să devii diplomată, iar eu n-o să mai știu ce să fac.

Jane a întins mâna după PDA și a afișat informațiile despre procesul de selecție.

– Coloniștii de pe Elysium au fost aleși la o loterie, a început ea.

– O loterie la care se puteau înscrie numai după ce dovedeau că erau capabili din punct de vedere fizic să suporte rigorile colonizării, a precizat Rybicki.

– Coloniștii de pe Kyoto sunt cu toții membri ai unui ordin religios care evită tehnologia, a continuat Jane. Cum or s-ajungă măcar pe navele coloniei?

– Sunt menoniți coloniali. Nu sunt scrântiți și nu sunt extremiști. Năzuiesc doar către simplitate. Nu-i un lucru rău pentru o colonie nouă…

– Coloniștii de pe Umbria au fost selectați printr-un *joc televizat*!

– Cei care n-au câștigat s-au ales doar cu jocul, am spus.

Rybicki nu m-a băgat în seamă.

– Da, i-a răspuns lui Jane. Un joc televizat care le cerea concurenților să se întreacă în câteva teste de rezistență și de inteligență, amândouă urmând și ele să prindă bine când ajungeți pe Roanoke. Sagan, fiecărei colonii i s-a dat o listă de criterii fizice și mintale pe care trebuie să le îndeplinească fiecare colonist potențial pentru Roanoke. Unele dintre ele, ca Erie și Zhong Guo, au avut parte de procese relativ standard de selecție. Altele nu.

– Și asta nu-ți provoacă nicio îngrijorare, a comentat Jane.

– Nu, atâta vreme cât coloniștii au trecut propriul nostru set de cerințe, nu, a replicat Rybicki. Ei ne-au prezentat coloniștii potențiali; noi i-am verificat potrivit propriilor noastre standarde.

– Au trecut cu toții? am întrebat eu.

Rybicki a pufnit.

– Cu greu. Conducătoarea coloniei Albion a ales coloniștii de pe lista ei de inamici, iar locurile pentru coloniști de pe Rus s-au dus la cei care au licitat mai mult. Am sfârșit prin a supraveghea procesul de selecție pe amândouă aceste colonii. Dar rezultatul final este că aveți ceea ce eu cred că este un grup excelent de coloniști.

S-a întors spre Jane.

– Sunt incomparabil mai buni decât coloniștii pe care i-ați căpăta de pe Pământ, atâta lucru vă pot spune. *Pe ei* nu-i examinăm nici pe departe la fel de riguros. Acolo, filozofia noastră este că, dacă poți să pășești pe un transportor colonial, ai intrat.

Pentru colonia asta, standardele sunt puțin mai înalte. Așa că liniștește-te. Aveți coloniști buni.

Jane s-a așezat la loc, nu în întregime convinsă. N-am condamnat-

o; nici eu nu eram cu desăvârșire convins. Am tăcut toți trei în timp ce naveta făcea demersurile pentru andocare la poartă.

– Unde-i fiica voastră? a întrebat Rybicki, în timp ce naveta se așeza la locul ei.

– A rămas la New Goa, a răspuns Jane. Supraveghează bagajele.

– Și dă o petrecere de adio pentru prietenii ei, la care e mai bine să nu ne gândim prea mult, am completat.

– Adolescenți, a comentat Rybicki.

S-a ridicat în picioare.

– Acum, Perry, Sagan… Vă aduceți aminte ce-am spus despre faptul că acest proces de colonizare a devenit un circ mediatic?

– Da, am răspuns.

– Bine. Atunci pregătiți-vă să întâlniți clovnii.

Și apoi ne-a condus afară de pe navetă, la poartă, unde, în aparență, se adunase întreaga presă de știri din Uniunea Colonială ca să ne întâlnească.

– Sfinte Dumnezeule! am exclamat, oprindu-mă în tunel.

– E prea târziu ca să intri în panică, Perry, zise Rybicki, întinzând mâna în spate și luându-mă de braț. Ei știu deja totul despre voi. Ați putea la fel de bine să ieșiți în public și să terminați odată cu asta.

– Așa deci, vorbi Jann Kranjic, apropiindu-se de mine dintr-o parte, la nu mai mult de cinci minute după ce am aterizat pe Roanoke. Cum e să fii unul dintre primii oameni care pun piciorul pe o lume nouă?

– Am mai făcut-o și înainte, am zis, turtind brazda sub gheată.

Nu m-am uitat la el. În ultimele câteva zile, am ajuns să detest vorbirea lui mieroasă și înfățișarea lui plăcută, telegenică.

– Sigur, zise Jann. Dar de data asta n-ai pe nimeni care să încerce să-ți reteze piciorul ăla…

I-am aruncat o privire și am văzut surâsul acela iritant al lui, care era cumva privit ca un zâmbet victorios pe lumea sa natală, Umbria. Cu coada ochiului am văzut-o și pe Beata Novik, operatoarea, făcându-și deplasarea lentă. Își lăsa camera să înregistreze totul, ca să aibă de unde să taie mai târziu.

– Ziua abia a început, Jann. Mai este încă timp ca vreun individ să fie împușcat, am spus.

Surâsul lui deveni ușor șovăielnic.

– Acum, ce-ar fi ca tu și cu Beata să vă duceți să sâcâiți pe altcineva?

Kranjic oftă și-și ieși din rol.

– Uite, Perry, vorbi el. Știi că, atunci când o să mă apuc să montez materialul ăsta, n-o să pot face cu niciun chip să nu arăți ca un nesuferit. Ar trebui doar să îmblânzești puțin tonul, bine? Dă-mi ceva cu care să pot lucra. Chiar vrem să facem chestia cu eroul de război, dar nu-mi oferi prea mult. Hai, știi cum merg chestiile astea. Ai făcut publicitate când erai pe Pământ, pentru numele lui Dumnezeu!

I-am făcut semn cu mâna să plece, iritat. Kranjic se uită stăruitor în dreapta mea, la Jane, dar nu încercă să obțină un comentariu din partea ei. La un moment dat, când nu mă uitam, întrecuse măsura într-un fel oarecare față de ea, și bănuiesc că ea sfârșise prin a-l speria de moarte. M-am întrebat dacă exista vreo înregistrare video a momentului.

– Hai, Beata, zise el. Oricum avem nevoie de mai multe materiale cu Trujillo.

Se îndepărtară în direcția navei de debarcare, căutând unul dintre viitorii conducători ai coloniei care să poată fi citat.

Kranjic mă făcea țâfnos. Toată călătoria asta mă făcea țâfnos. De ochii lumii, era vorba despre o expediție de prospectare pentru mine, pentru Jane și pentru câțiva coloniști aleși, ca să facem o recunoaștere la locul coloniei și să aflăm mai multe despre planetă. În realitate, era o excursie pentru presă, cu noi toți ca vedete. Era o risipă de timp să ne târască pe toți până pe planeta asta doar pentru ocazia de a face fotografii, și apoi să ne târască iarăși pe toți, înapoi acasă. Kranjic nu era decât exemplul cel mai enervant al genului de gândire care prețuia aparența mai presus de substanță.

M-am întors către Jane.

– N-o să-mi fie dor de el când o să pornim colonia.

– N-ai citit destul de atent profilurile coloniștilor, îmi răspunse Jane. Atât el, cât și Beata fac parte din grupul de coloniști umbrieni. Vine cu noi. El și Beata s-au căsătorit ca să facă asta, pentru că umbrienii nu-i lăsau pe cei necăsătoriți să participe la colonizare.

– Deoarece cuplurile căsătorite sunt mai bine pregătite pentru viața colonială? m-am aventurat eu.

– Mai degrabă deoarece cuplurile care concurează au oferit un spectacol mai bun la jocul acela al lor, replică Jane.

– A concurat la emisiune?

– A fost prezentatorul emisiunii, răspunse Jane. Dar regulile sunt reguli. E în întregime o căsătorie de conveniență. Kranjic n-a avut niciodată o relație care să dureze mai mult de un an, iar Beata e în orice caz lesbiană.

– Sunt îngrozit că știi toate astea!

– Am fost ofițer de informații. E ușor pentru mine.

– Mai e ceva ce-ar trebui să știu despre el?

– Planul lui este să reflecte primul an al coloniei Roanoke, explică Jane. A semnat deja pentru o emisiune săptămânală. A primit și o ofertă pentru o carte.

– Încântător. Ei, măcar acum știm cum s-a fofilat pe navetă.

Pe prima navetă ajunsă pe Roanoke trebuiau să fie numai cei doisprezece reprezentanți ai coloniștilor și câțiva funcționari ai Departamentului Colonizării; aproape că s-a declanșat o răscoală când reporterii de pe *Serra* și-au dat seama că niciunul dintre ei nu era invitat pe navetă alături de coloniști. Kranjic a rezolvat impasul oferindu-se să pună la dispoziția tuturor materialele filmate de Beata. Restul reporterilor aveau să coboare mai târziu cu alte navete, ca să filmeze instalarea și apoi să continue materialul lui Kranjic. Pentru binele lui, era mai bine că urma să devină colonist pe Roanoke; după asta, unii dintre colegii lui cei mai ranchiunoși ar fi putut foarte bine să-l împingă printr-o ecluză.

– Nu-ți face griji, spuse Jane. Și pe deasupra, avea dreptate. Asta *este* prima planetă nouă pe care te afli unde nu încearcă nimeni să te omoare. Bucură-te de asta! Vino!

Porni să străbată întinderea imensă de ierburi indigene, către un șir de ceea ce semănau cu – dar nu erau tocmai – niște arbori. La drept vorbind, ierburile indigene nu erau nici ele tocmai ierburi.

Orice-ar fi fost exact, atât ne-ierburile, cât și ne-arborii erau de un verde luxuriant și imposibil. Atmosfera prea bogată ne apăsa, umedă și grea. În această emisferă se apropia sfârșitul iernii, dar în locul în care ne aflam pe planetă, latitudinea și vânturile predominante conspirau să facă vremea plăcut de caldă. Eram îngrijorat de cum o să fie miezul verii; mă așteptam să transpir din belșug.

Am prins-o din urmă pe Jane, care se oprise ca să cerceteze unul dintre obiectele asemănătoare unui copac. Nu avea frunze, avea blană. Blana părea să se miște; m-am aplecat mai aproape și am

văzut o colonie de vietăți minuscule mișunând prin ea.

– Purici de plante, am comentat. Frumos!

Jane zâmbi, ceea ce se întâmpla destul de rar ca să fie observat.

– Cred că e interesant, spuse ea, mângâind o ramură a copacului. Unul dintre puricii de plante sări din blană pe mâna ei; Jane îl privi cu interes înainte să-l arunce de pe ea cu o suflare.

– Crezi că ai putea fi fericită aici? am întrebat.

– Cred că aș putea fi *ocupată* aici, răspunse Jane. Generalul Rybicki poate să spună ce vrea despre procesul de selecție pentru colonia asta. Eu am citit dosarele coloniștilor. Nu sunt convinsă că cei mai mulți dintre aceștia n-or să fie un pericol pentru ei înșiși și pentru alții.

Dădu din cap în direcția navetei, unde-l văzuserăm ultima oară pe Kranjic.

– Uită-te la Kranjic. El nu vrea să colonizeze. Vrea să scrie despre alți oameni care colonizează. Trăiește sub impresia că, odată ajuns aici, o să aibă tot timpul din lume ca să-și facă emisiunea și să-și scrie cartea. O să ajungă aproape mort de foame, înainte să-și dea seama…

– Poate că e o excepție.

– Ești optimist, zise Jane, și se uită înapoi la arborele îmblănit și la chestiile târâtoare din el. Îmi place asta la tine. Dar nu cred că ar trebui să acționăm dintr-un punct de vedere optimist.

– De acord, am răspuns. Dar trebuie să recunoști că te-ai înșelat în legătură cu menoniții.

– M-am înșelat doar *provizoriu* în legătură cu menoniții. Dar da. Sunt candidați mult mai puternici decât m-am așteptat.

– Pur și simplu n-ai cunoscut niciodată vreun menonit, am spus.

– N-am cunoscut niciodată niciun om religios, înainte să ajung pe Huckleberry, zise Jane, uitându-se la mine. Iar hinduismul nu mi s-a potrivit prea mult. Deși îl pot aprecia pe Shiva.

– Pariez că așa e. E puțin altfel, totuși, decât să fii menonit. Jane se uită peste umărul meu.

– Vorbind de lup…

M-am întors și am văzut o siluetă înaltă, palidă, venind spre noi. Haine simple și o pălărie cu boruri late. Era Hiram Yoder, ales de menoniții coloniali să ne însoțească în această călătorie.

Am zâmbit spre silueta lui. Spre deosebire de Jane, eu *îi cunoșteam* pe menoniți – partea din Ohio în care locuisem avea o mulțime

dintre ei, ca și amish, frați elvețieni și alte varietăți de anabaptiști. Ca orice alte soiuri de oameni, menoniții ca indivizi aveau gama obișnuită de personalități, dar priviți ca o categorie, păreau să fie oameni buni și cinstiți. Când aveam nevoie de vreo treabă făcută la mine acasă, alegeam întotdeauna firme ale menoniților, pentru că făceau bine treaba de prima dată, și dacă ceva se dovedea a nu fi cum trebuia, nu se certau cu tine în privința asta; nu făceau decât să repare. Asta-i o filozofie care merită sprijinită.

Yoder ridică mâna în semn de bun-venit.

– M-am gândit să vin alături de voi. Mi-am închipuit că dacă șefii coloniei se uită atât de atenți la ceva, aș dori să știu ce este.

– E doar un copac, am răspuns. Sau, ei bine…, oricum vom sfârși prin a numi chestia asta!

Yoder se uită atent la el.

– Mie mi se pare că e un copac. Cu blană. I-am putea spune *arbore-păros*.

– Exact așa mă gândeam și eu, i-am răspuns. Nu trebuie confundat cu un *păr*, desigur.

– Desigur, zise Yoder. Asta ar fi o prostie.

– Ce crezi despre noua noastră lume? am întrebat.

– Cred că ar putea fi una bună. Deși multe vor depinde de oamenii din ea.

– Sunt de acord. Ceea ce mă conduce la o întrebare pe care voiam să ți-o pun. Unii dintre menoniții pe care i-am cunoscut în Ohio erau retrași – trăiau separat de lume. Trebuie să știu dacă grupul vostru o să facă același lucru.

Yoder zâmbi.

– Nu, domnule Perry, răspunse el. Menoniții sunt diferiți în ceea ce privește felul în care își trăiesc credința, de la o biserică la alta. Noi suntem menoniți coloniali. Preferăm să trăim și să ne îmbrăcăm simplu. Nu respingem tehnologia când este nevoie de ea, dar nu o folosim când nu e nevoie. Și preferăm să trăim *în* lume, ca sarea și ca lumina. Sperăm să fim buni vecini pentru voi și pentru ceilalți coloniști, domnule Perry.

– Mă bucur să aud asta. După cât se pare, colonia noastră pornește cu un atu promițător.

– Asta s-ar putea schimba, interveni Jane, și arătă din nou cu capul în depărtare.

Kranjic și Beata se îndreptau spre noi. Kranjic se mișca energic;

Beata mergea cu pași mult mai leneși. Era limpede că alergatul toată ziua după coloniști nu era tocmai ideea ei de distracție.

– Iată-te, exclamă Kranjic către Yoder. Am comentarii de la toți ceilalți coloniști de aici – bine, în afară de ea, flutură mâna în direcția lui Jane. Iar acum am nevoie doar de ceva din partea ta ca să pun în fondul comun.

– Ți-am mai spus și înainte, domnule Kranjic, că aș prefera să nu fiu fotografiat și să nu dau interviuri, replică Yoder agreabil.

– E o chestie religioasă, nu-i așa? zise Kranjic.

– Nu chiar, răspunse Yoder. Prefer doar să fiu lăsat în pace.

– Tipii de pe Kyoto or să fie dezamăgiți dacă nu-și văd orașul natal…

Kranjic se opri și se uită în spatele nostru.

– Ce naiba sunt astea?

Ne-am întors încet și am văzut două creaturi de mărimea unor cerbi cam la cinci metri printre arborii-păroși, privindu-ne cu calm.

– Jane? am întrebat.

– N-am nici cea mai mică idee, replică Jane. Nu-s prea multe despre fauna locală în rapoartele noastre.

– Beata, vorbi Kranjic. Trebuie să mergem mai aproape ca să luăm o imagine mai bună.

– Pe naiba! exclamă Beata. N-o să mă las mâncată pentru ca *tu* să iei o imagine mai bună!

– O, hai! zise Kranjic. Dacă voiau să ne mănânce, ar fi făcut-o până acum. Uite…

Începu să se apropie de vietăți, centimetru cu centimetru.

– Să-l lăsăm să facă asta? am întrebat-o pe Jane.

Jane ridică din umeri.

– Tehnic vorbind, încă n-am întemeiat colonia…

– Bine pusă problema!

Kranjic se strecurase până la câțiva metri de cele două creaturi, când cea mai mare dintre ele se hotărî că răbdase destul, mugi impresionant și făcu un pas rapid înainte. Kranjic țipă și o luă la fugă ca din pușcă, aproape poticnindu-se în timp ce alerga înapoi la navetă.

M-am întors spre Beata.

– Spune-mi că ai prins asta.

– Știi că am prins-o…

Cele două vietăți dintre copaci, cu treaba încheiată, se îndepărtară agale, nepăsătoare.

– Oho, comentă Savitri. Nu vezi în fiecare zi un personaj important al știrilor coloniale făcând pe el de frică.

– E adevărat, am replicat. Deși, ca să fiu complet sincer, sunt destul de sigur că aș fi putut să-mi petrec întreaga viață fără să fi văzut asta și să fi murit totuși fericit.

– Atunci, e doar un bonus.

Stăteam în biroul meu, în ziua de dinaintea plecării mele definitive de pe Huckleberry. Savitri ședea pe scaunul din spatele biroului meu, iar eu pe unul dintre scaunele din fața lui.

– Cum îți place priveliștea din acel scaun? am întrebat-o.

– Priveliștea e frumoasă. Scaunul e cam plin de cocoloașe, răspunse Savitri. Ca și cum fundul puturos al cuiva l-a deformat de nu mai poate fi recunoscut.

– Poți oricând să-ți iei un scaun nou.

– O, sunt sigură că administratorul Kulkarni va fi încântat de o asemenea cheltuială. N-a trecut niciodată peste ideea că sunt o provocatoare de necazuri.

– *Ești* o provocatoare de necazuri, am subliniat. Face parte din descrierea postului de mediator.

– Mediatorii ar trebui să rezolve necazurile, precizează Savitri.

– Ei, bine… Dacă vrei să cauți nod în papură, domnișoară Precizie…

– Ce nume încântător, replică Savitri și se legănă cu scaunul în față și-n spate. Și oricum, sunt doar asistenta unui mediator.

– Nu mai ești doar atât. Te-am recomandat deja lui Kulkarni să fii numită mediatorul satului, iar el a fost de acord.

Savitri se opri din legănat.

– Chiar l-ai făcut să fie de acord?

– Nu de la început, am recunoscut. Dar am fost convingător. Și l-am convins că, în felul ăsta, măcar o să fii nevoită să ajuți oamenii, în loc să-i sâcâi.

– Rohit Kulkarni… Ce om fermecător!

– Are momentele lui, am fost de acord. Dar și-a dat aprobarea, până la urmă. Așa că nu trebuie decât să spui da, și slujba e a ta. La fel și scaunul.

– Categoric, nu vreau scaunul!

– În regulă. Atunci n-o să ai nimic care să-ți aducă aminte de mine.

– Nu vreau nici slujba, continuă Savitri.

– Ce?

– Am zis că nu vreau slujba, repetă Savitri. Când am aflat că pleci, am pornit să-mi caut altă slujbă. Și am găsit una.

– Care anume?

– E un alt post de asistentă.

– Dar ai putea fi mediator…

– O, da, mediator în *New Goa*, zise ea, și apoi îmi observă privirea; la urma urmei, ăsta fusese postul meu. Nu vreau să te jignesc. Ai luat slujba după ce ai văzut universul. Eu am stat toată viața în același sat. Am treizeci de ani. E timpul să plec.

– Ai găsit o slujbă în Missouri City, spun, referindu-mă la capitala districtului.

– Nu.

– Mă zăpăcești.

– Asta n-ar fi o noutate, zise Savitri, și apoi continuă înainte să apuc să ripostez. Slujba mea e în afara planetei. Pe o colonie nouă, numită Roanoke. Poate ai auzit de ea…

– OK, acum m-ai zăpăcit *de tot*.

– Se pare că o echipă de două persoane va conduce colonia. I-am cerut uneia dintre ele o slujbă. A zis da.

– Ești asistenta lui Jane? am întrebat.

– De fapt, sunt asistenta conducătorului coloniei. Din moment ce sunteți doi, sunt și asistenta ta. Dar tot n-o să-ți aduc ceai.

– Huckleberry nu e una dintre coloniile căreia i s-a permis să trimită coloniști.

– Nu, răspunse Savitri. Dar în calitate de conducători ai coloniei, aveți permisiunea să angajați pe oricine doriți în echipa voastră de ajutoare. Jane mă cunoaște deja și are încredere în mine, și știe că tu și cu mine lucrăm bine împreună. Are sens.

– Când te-a angajat?

– În ziua în care le-ai dat preavizul aici. A trecut pe la birou când tu erai plecat la masa de prânz. Am vorbit despre asta și mi-a oferit slujba.

– Și niciuna dintre voi nu s-a ostenit să-mi spună despre asta?

– Ea ar fi vrut. Dar eu i-am cerut să nu-ți spună.

– De ce?

– Pentru că atunci, tu și cu mine n-am fi avut *această* discuție minunată, fermecătoare, răspunse Savitri, și apoi se învârti cu scaunul, râzând.

– Dă-te jos de pe scaunul meu! am exclamat.

Stăteam în camera de zi, goală, a casei mele, din care totul fusese împachetat și dus afară, cu ochii pe cale să mi se umple de lacrimi, când Hickory și Dickory se apropiară de mine.

– Am dori să vorbim cu tine, maior Perry, îmi spuse Hickory.

– Da, în ordine, am răspuns eu, surprins.

În cei șapte ani de când erau cu noi Hickory și Dickory, stătuserăm de vorbă de câteva ori. Dar ei nu inițiaseră niciodată discuția; cel mult, așteptau în tăcere să le fie observată prezența.

– Ne vom folosi implanturile, adăugă Hickory.

– Bine, am răspuns.

Atât Hickory, cât și Dickory își atinseră cu degetele gulerele aflate la baza gâturilor lor lungi și apăsară un buton de pe partea dreaptă a gulerului.

Obinii erau o specie creată; consu, o rasă atât de avansată față de noi încât era aproape insondabilă, îi găsise pe strămoșii obinilor și-și folosiseră tehnologia ca să forțeze apariția inteligenței la bieții amărâți. Obinii deveniseră într-adevăr inteligenți; nu deveniseră însă și *conștienți de sine*. Oricare ar fi fost procesul care permitea conștiința – simțul sinelui le lipsea cu desăvârșire obinilor. Ca indivizi, obinii nu aveau un eu sau o personalitate; numai ca grup, obinii erau conștienți că le lipsea ceva ce alte specii inteligente aveau. Dacă misterioșii consu îi făcuseră pe obini lipsiți de conștiință de sine accidental sau intenționat, era o problemă de discutat, dar având în vedere întâlnirile mele cu ei de-a lungul anilor, bănuiesc că erau pur și simplu curioși și că obinii erau pentru ei doar un experiment în plus.

Obinii își doreau destul de mult conștiința ca să fie dispuși să riște un război cu Uniunea Colonială pentru a o obține. Războiul era o cerință a lui Charles Boutin, un om de știință care fusese cel dintâi care să înregistreze și să stocheze conștiința umană în afara structurii de susținere a creierului. Boutin a fost ucis de Forțele Speciale înainte de a apuca să le dăruiască obinilor conștiința la nivel

individual, dar munca lui era destul de apropiată de final încât Uniunea Colonială să poată să ajungă la o înțelegere cu obinii legată de terminarea lucrărilor. Obinii s-au transformat peste noapte din dușmani în prieteni, iar Uniunea Colonială a dus până la capăt munca lui Boutin, creând un implant de conștiință bazat pe tehnologia existentă a BrainPalului aparținând FCA. Era conștiința ca accesoriu.

Oamenii – oricum, puținii care știau povestea – îl priveau firește pe Boutin ca pe un trădător, un om al cărui plan de a răsturna Uniunea Colonială ar fi provocat masacrarea a miliarde de oameni. În aceeași măsură, și la fel de firesc, obinii îl priveau ca pe unul dintre marii eroi ai rasei lor, un personaj prometeic care le dăduse nu focul, ci conștiința de sine. Dacă ați avut vreodată nevoie de un argument cum că eroismul este relativ, iată-l!

Propriile mele sentimente în privința asta erau mai complicate. Da, era un trădător al speciei sale și merita să moară. Era de asemenea și tatăl biologic al lui Zoë, despre care cred că este o ființă umană la fel de minunată ca oricare alta pe care am întâlnit-o vreodată. E greu să spui că te bucuri de moartea tatălui frumoasei și extrem de deșteptei tale fiice adoptive, chiar și atunci când știi că e mai bine așa.

Având în vedere ceea ce simțeau obinii în legătură cu Boutin, nu era câtuși de puțin surprinzător că erau posesivi în legătură cu Zoë; una dintre principalele cereri din tratat consta, în esență, în drepturi de vizitare. S-a căzut de acord până la urmă ca doi obini să locuiască împreună cu Zoë și cu familia ei adoptivă. Zoë le-a dat numele de Hickory și Dickory, când au sosit. Lui Hickory și Dickory le era permis să-și folosească implanturile de conștiință ca să înregistreze o parte din timpul petrecut cu Zoë. Aceste înregistrări erau împărtășite de toți obinii cu implanturi de conștiință; de fapt, ei *toți* petreceau timpul împreună cu Zoë.

Jane și cu mine am permis acest lucru punând condiții foarte stricte atâta vreme cât Zoë era prea mică pentru a înțelege cu adevărat ce se petrecea. După ce Zoë a crescut destul de mare ca să priceapă ideea, a devenit decizia ei. Zoë le-a permis. Îi place ideea ca viața ei să fie împărtășită de o specie întreagă, deși, adolescentă fiind, are perioade prelungite în care vrea să fie singură. Hickory și Dickory își opresc implanturile atunci când se întâmplă asta; n-are niciun rost să irosească o conștiință cât se poate de bună pentru un timp pe care nu-l petrec alături de Zoë. Dorința de a fi conștienți

când vorbesc numai cu mine era ceva nou.

Exista o mică întârziere între momentul în care Hickory și Dickory își declanșau gulerele conținând hardware-ul care le adăpostea conștiința și momentul în care gulerul stabilea comunicarea cu stratul de neuroni din creierul lor. Parcă ai fi privit niște somnambuli trezindu-se. Era și puțin înspăimântător. Deși nu la fel de înspăimântător precum ceea ce urmă: Hickory zâmbindu-mi!

– Vom fi adânc întristați să părăsim acest loc, vorbi Hickory. Te rog să înțelegi că ne-am trăit aici întreaga viață conștientă. Îl simțim intens înăuntrul nostru, la fel ca toți obinii. Vă mulțumim pentru că ați fost de acord să vă împărtășiți viețile cu noi.

– N-aveți pentru ce, am răspuns.

Părea un lucru banal pe care să-l vrea cei doi obini să-l discute cu mine.

– Vorbiți de parcă ne-ați părăsi. Credeam că urmează să veniți cu noi.

– Venim, răspunse Hickory. Dickory și cu mine suntem conștienți de povara, pe care o purtăm amândoi, de a avea grijă de fiica ta și de a ne împărtăși experiențele cu toți ceilalți obini. Poate fi copleșitoare. Nu ne putem păstra implanturile pornite prea multă vreme, știi… Încordarea emoțională e atât de mare. Implanturile nu sunt perfecte, iar creierul nostru întâmpină dificultăți. Suntem… suprastimulați.

– N-am știut asta.

– Nu voiam să vă împovărăm cu problema noastră, zise Hickory. Și nu era important să știți. Dar de curând, atât Dickory cât și eu am aflat că atunci când ne pornim implanturile, suntem imediat copleșiți de emoții pentru Zoë și pentru tine și locotenentul Sagan.

– E o perioadă încordată pentru noi toți.

Încă un surâs obin, încă și mai înfiorător decât primul.

– Scuză-mă, continuă Hickory. Nu m-am exprimat limpede. Emoția noastră nu este o neliniște nedefinită legată de plecarea din acest loc sau de pe această planetă, nici agitație sau nervozitate legate de călătoria spre o lume nouă. E ceva foarte specific. E *îngrijorare*.

– Cred că avem cu toții griji, am început, dar m-am oprit apoi când am văzut o expresie nouă pe chipul lui Hickory, una pe care n-am mai observat-o niciodată.

Hickory arăta *nerăbdător.* Sau poate că era frustrat din cauza mea.

– Îmi pare rău, Hickory. Te rog, continuă.

Hickory rămase nemișcat câteva clipe, ca pentru a dezbate ceva cu el însuși, apoi îmi întoarse brusc spatele ca să discute cu Dickory. Am petrecut acest timp reflectând că, dintr-odată, numele puse strengărește de un copil mic acestor două creaturi, cu câțiva ani în urmă, nu mai păreau câtuși de puțin potrivite.

– Iartă-mă, domnule maior, vorbi Hickory, îndreptându-și din nou atenția spre mine. Regret că s-ar putea să fiu prea direct.

S-ar putea să nu fim capabili să ne exprimăm în întregime îngrijorarea. S-ar putea să nu fii la curent cu anumite fapte și s-ar putea să nu fim în poziția de a ți le oferi. Dă-mi voie să te întreb: care crezi că este situația acestei părți a spațiului? Porțiunea în care locuim noi, obinii, și voi, Uniunea Colonială, printre alte specii…

– Suntem în război, am răspuns. Noi avem coloniile noastre și încercăm să le apărăm. Alte specii au coloniile lor și încearcă și ele să le apere. Ne luptăm cu toții pentru planete care se potrivesc nevoilor speciei noastre. Ne batem toți între noi.

– Aah, exclamă Hickory. Ne batem toți între noi. Nu există alianțe? Tratate?

– Evident, există câteva, am răspuns. Noi avem unul cu obinii. Alte rase poate că au tratate și alianțe cu câteva alte specii. Dar, în general, da. Ne batem cu toții. De ce?

Surâsul lui Hickory se transformă din înfiorător într-unul înrudit cu un rictus.

– Vă vom spune ce putem, continuă Hickory. Vă putem spune despre lucrurile care s-au discutat deja. Știm că, potrivit afirmațiilor ministrului colonizării, colonia pe care o numiți Roanoke v-a fost dată de obini. Planeta pe care noi o numim Garsinhir. Știm că s-a afirmat că am luat în schimb o planetă de-a voastră.

– Așa este, am răspuns.

– Nu există o asemenea înțelegere, zise Hickory. Garsinhir rămâne teritoriu al obinilor.

– Asta nu poate fi adevărat, am replicat. Am fost pe Roanoke. Am călcat pe pământul unde va fi colonia. Cred că s-ar putea să vă înșelați.

– Nu ne înșelăm, insistă Hickory.

– Cu siguranță vă înșelați, am continuat eu. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, dar voi doi sunteți însoțitorii și gărzile de corp ale unei ființe umane adolescente. Este posibil ca, oricare ar fi contactele voastre la nivelul la care vă aflați, să nu aibă cele mai bune

informații.

O licărire traversă chipul lui Hickory; bănuiesc că era *amuzament*.

– Fii convins, domnule maior, că obinii nu trimit simpli *însoțitori* să păzească și să aibă grijă de fiica lui Boutin și de familia ei. Și fii convins că Garsinhir rămâne în mâinile obinilor.

M-am gândit la asta.

– Spuneți că Uniunea Colonială minte în legătură cu Roanoke…

– Este posibil ca ministrul vostru al colonizării să fie greșit informat, zise Hickory. Nu ne dăm seama. Dar oricare ar fi cauza greșelii, există o eroare de fapt.

– Poate că obinii ne permit să colonizăm lumea lor, am continuat. Din câte înțeleg, chimia corpului vostru vă face susceptibili la infecțiile acelei planete; e mai bine să aveți un aliat acolo decât s-o lăsați neocupată.

– Poate, răspunse Hickory.

Tonul lui, extrem de studiat, nu-l angaja la nimic.

– Nava coloniei pleacă de la stația Phoenix peste două săptămâni, am spus. La încă o săptămână după asta o să aterizăm pe Roanoke. Chiar dacă ceea ce spui este adevărat, nu pot *face* nimic în legătură cu asta în acest moment.

– Trebuie să-mi cer scuze din nou, zise Hickory. Nu vreau să sugerez că ai putea sau ar trebui să faci ceva. Am vrut doar să *știi*. Și să afli măcar o parte din natura îngrijorării noastre.

– E mai mult de-atât? am întrebat.

– Am spus tot ce-am putut… în afară de asta. Suntem la dispoziția ta, domnule maior. A ta, a locotenentului Sagan și, în special și întotdeauna, a lui Zoë. Tatăl ei ne-a făcut darul propriului nostru sine. Ne-a cerut un preț mare, pe care l-am fi plătit bucuros.

La aceste cuvinte m-a trecut un fior, aducându-mi aminte care fusese prețul.

– A murit înainte să apucăm să achităm acest preț, această datorie. Acum suntem datori către fiica lui, iar noua datorie a sporit pentru că și-a împărtășit viața cu noi. Îi suntem datori și pentru asta. Și suntem datori familiei sale.

– Mulțumesc, Hickory. Știu că suntem recunoscători pentru că tu și cu Dickory ne-ați slujit atât de bine.

Surâsul lui Hickory reveni.

– Regret să spun că m-ai înțeles greșit din nou, domnule maior. Cu siguranță eu și cu Dickory suntem la dispoziția voastră și vom fi

întotdeauna. Dar când spunem că suntem la dispoziția voastră, mă refer la obini.

– Obini… Adică la voi toți.

– Da, răspunse Hickory. Noi toți. Până la ultimul dintre noi, dacă e nevoie.

– Oh, am exclamat. Îmi pare rău, Hickory. Nu prea știu ce să spun la asta.

– Spune că o să-ți aduci aminte, replică Hickory. Când va sosi vremea.

– O să-mi aduc aminte, am răspuns.

– Am dori să-ți cerem ca această discuție să rămână confidențială, adăugă Hickory. Deocamdată.

– În ordine, am zis.

– Mulțumesc, domnule maior, spuse Hickory.

Întoarse capul spre Dickory, apoi din nou spre mine.

– Mă tem că ne-am lăsat copleșiți de prea multe emoții. Ne vom închide acum implanturile, cu permisiunea ta.

– Vă rog, am răspuns.

Cei doi obini duseră mâinile la gât ca să-și deconecteze personalitatea. Am urmărit cum însuflețirea se stinse pe fețele lor, înlocuită de inteligența seacă.

– Ne ducem să ne odihnim, vorbi Hickory și ieși împreună cu partenerul lui, lăsându-mă în încăperea goală.

Trei

Iată un mod de a coloniza: iei două sau trei sute de oameni, le dai voie să-și pună în bagaje ce provizii socotesc ei că e potrivit, îi lași pe o planetă la alegerea lor, le spui „pe curând" și apoi te întorci după un an – după ce au murit cu toții de foamea provocată de ignoranță și de lipsa de provizii sau au fost nimiciți de altă specie care vrea locul pentru ea – ca să le culegi oasele.

Nu e o metodă prea izbutită de a coloniza. În perioada mult prea scurtă de acumulare, atât eu, cât și Jane am citit destule rapoarte cu privire la moartea coloniilor sălbatice care erau construite exact la fel, ca să fim convinși de acest fapt izbitor.

Pe de altă parte, nu vrei nici să lași o sută de mii de oameni pe o nouă lume colonizată, dotată cu tot confortul civilizației. Uniunea Colonială are mijloacele de a face așa ceva, dacă ar vrea. Dar nu vrea. Indiferent cât de aproape ar fi câmpul gravitațional, circumferința, suprafața uscatului, atmosfera sau biochimia unei planete de acelea ale Pământului sau ale oricăror altor lumi pe care oamenii le-au colonizat deja, aceasta nu este Pământul și nu există nicio metodă practică de a ști ce soi de surpriză neplăcută le rezervă o planetă oamenilor de acolo. Chiar și Pământul are un fel nostim de a născoci boli și sâcâieli noi menite să decimeze ființele umane imprudente, iar acolo suntem o specie băștinașă. Când aterizăm pe planete noi, suntem corpuri străine și știm ce face orice sistem biologic unui corp străin aflat în mijlocul său: încearcă să-l ucidă cât mai repede posibil.

Iată o curiozitate interesantă pe care am aflat-o despre coloniile eșuate: fără să punem la socoteală coloniile sălbatice, cauza numărul

unu pentru coloniile umane abandonate nu constă în disputele teritoriale cu celelalte specii; ea este reprezentată de microbii locali care omoară coloniștii. Alte specii inteligente le putem ține la distanță; asta-i o bătălie pe care o înțelegem. Lupta împotriva unui întreg ecosistem care încearcă să te omoare este o chestiune cu mult mai spinoasă.

Depunerea a o sută de mii de coloniști pe o planetă doar ca să te uiți la ei cum mor de o infecție băștinașă cu evoluție rapidă, pe care n-o poți vindeca la timp, nu este decât o risipă de coloniști cât se poate de buni.

Ceea ce nu înseamnă să *subestimăm* disputele teritoriale. Probabilitatea ca o colonie umană să fie atacată în primii doi sau trei ani de existență este *exponențial* mai mare decât în oricare alt moment de-a lungul timpului. Colonia se concentrează asupra propriei sale construcții și este vulnerabilă la atacuri. Prezența Forțelor Coloniale de Apărare într-o nouă colonie, deși nu chiar nesemnificativă, este încă doar o mică parte din ceea ce va fi, după ce o stație spațială va fi construită deasupra coloniei, un deceniu sau două mai târziu. Iar simplul fapt că cineva a colonizat o planetă o face mult mai atrăgătoare pentru oricine altcineva, pentru că acei coloniști au făcut în locul tău toată treaba mai grea a colonizării. Acum, tot ce ai de făcut este să-i mături de pe planetă și s-o iei numai pentru tine.

A lăsa o sută de mii de coloniști pe o planetă doar ca să-i vezi măturați de-acolo pentru totdeauna este *în aceeași măsură* o risipă de coloniști cât se poate de buni. Și, în ciuda faptului că Uniunea Colonială folosește practic țările lumii a treia de pe Pământ ca ferme de coloniști, dacă începi să pierzi câte o sută de mii de fiecare dată când o nouă colonie eșuează, până la urmă ajungi în criză de coloniști.

Din fericire, există o excelentă cale de mijloc între aceste scenarii. Presupune să iei vreo două mii cinci sute de coloniști, să-i depui pe o lume nouă la începutul primăverii, furnizându-le tehnologie durabilă, capabilă să-i sprijine, pentru a le satisface nevoile imediate, și să le dai sarcina de a se autoîntreține pe lumea cea nouă și de a pregăti planeta, vreme de doi sau trei ani, pentru aproximativ încă zece mii de noi coloniști. Acești coloniști din al doilea val vor avea încă cinci ani sau cam așa ceva ca să ajute la pregătirile pentru cincizeci de mii de noi coloniști și tot așa.

Există cinci valuri oficiale inițiale de coloniști, la sfârșitul cărora

colonia are, la modul ideal, o populație de aproximativ un milion, răspândită în numeroase târgușoare și unul sau două orașe mai mari. După ce al cincilea val se statornicește și infrastructura coloniei este constituită, totul se transformă într-un proces masiv de colonizare. Când populația ajunge la zece milioane sau cam pe-acolo, imigrația încetează, colonia capătă autoguvernare limitată în interiorul sistemului federal al UC, iar omenirea are încă un bastion împotriva distrugerii rasei de mâna unui univers crud. Asta dacă primii două mii cinci sute supraviețuiesc unui ecosistem ostil, atacurilor din partea celorlalte rase, propriilor neajunsuri organizatorice ale omenirii și simplului, omniprezentului ghinion afurisit.

Două mii cinci sute de coloniști sunt destul de mulți ca să începi procesul de a transforma o planetă într-o lume umană. Sunt destul de puțini pentru ca, dacă mor, Uniunea Colonială să poată vărsa o lacrimă și să treacă mai departe. Și, serios, partea cu lacrima vărsată nu e absolut deloc obligatorie. E un lucru interesant să fii în același timp indispensabil și ușor de înlocuit pentru efortul omenirii de a popula stelele. Una peste alta, m-am gândit, ar fi fost poate mai înțelept să rămân pe Huckleberry.

– În regulă, mă las păgubaș, am zis, arătând către containerul masiv care era manipulat în cala de mărfuri a navei *Ferdinand Magellan*. Spune-mi ce este.

Aldo Ferro, supraveghetorul calei, verifică inventarul din PDA.

– Ăsta conține toate amestecurile pentru instalația de tratare a apelor uzate din colonia voastră, răspunse el, apoi arătă spre un șir de containere. Iar alea sunt țevile pentru canalizare, rezervoarele septice și recipientele pentru transportarea deșeurilor.

– Fără closete în curte pe Roanoke. O să ne facem nevoile cu rafinament.

– Nu-i o problemă de rafinament, replică Ferro. Vă duceți pe o planetă de categoria a șasea, prevăzută cu un sistem ecologic incompatibil. O să aveți nevoie de tot îngrășământul de care puteți face rost. Sistemul acela de tratare a deșeurilor o să adune toate reziduurile voastre biologice, de la fecale la rămășițele de alimente, și o să facă un îngrășământ steril pentru ogoare. Probabil e cel mai important lucru pe care-l aveți pe lista asta. Încercați să nu-l stricați.

Am zâmbit.

– Se pare că știi o mulțime de lucruri despre canalizare, am comentat.

– Mda, așa-i, replică Ferro. Mai degrabă știu despre bagajele unei colonii noi. Lucrez în cala asta de douăzeci și cinci de ani, și în tot timpul ăsta am transportat colonii noi. Dă-mi o listă de provizii și pot să-ți spun pe ce soi de planetă se duc coloniștii, ce anotimpuri are, cât de mare e gravitația și dacă o să reziste colonia în primul an. Vrei să știi de unde am aflat că planeta voastră are un ecosistem incompatibil? Adică, în afară de instalația de tratare. Asta-i standard pe orice colonie.

– Sigur că da.

Ferro atinse cu vârful degetelor ceva pe ecranul PDA-ului și mi-l întinse, cu o listă a containerelor.

– OK, întâi și întâi, începu el. Rezervele de alimente. Fiecare colonie se îmbarcă având o rezervă de trei luni de alimente de bază uscate, pentru fiecare membru al coloniei, și încă una de o lună de rații deshidratate pentru a oferi timp coloniștilor să înceapă să vâneze și să-și producă propria mâncare. Dar voi aveți o provizie alimente de șase luni și una de două luni de rații deshidratate pentru fiecare colonist. Ăsta-i felul de încărcătură pe care-l vezi pentru un sistem incompatibil, pentru că nu poți mânca imediat ce produce pământul. De fapt, e chiar *mai mult* decât de obicei pentru un ecosistem incompatibil; de obicei e o rezervă de patru luni de hrană uscată și șase săptămâni de rații.

– De ce ne-ar da mai multă mâncare decât de obicei? am întrebat.

De fapt, știam răspunsul – la urma urmei, trebuia să conduc colonia – dar voiam să-mi dau seama dacă Ferro era atât de bun pe cât credea el că este.

Ferro zâmbi.

– Indiciul e chiar în fața ta, domnule Perry, călătoriți și cu o încărcătură dublă de amelioratoare și de fertilizatoare pentru sol. Asta-mi spune că solul nu e bun, așa cum este, pentru cultivarea hranei umane. Alimentele acelea suplimentare vă oferă timp dacă vreun idiot nu ameliorează un teren așa cum trebuie.

– Așa e, am confirmat.

– Mda, încuviință Ferro. Ultimul lucru: aveți o încărcătură mai mare decât de obicei de medicamente pentru tratarea otrăvirilor, ceea ce este tipic pentru sistemele incompatibile. Aveți și o grămadă de detoxifiante veterinare. Ceea ce-mi aduce aminte…

Ferro luă înapoi PDA-ul și făcu să apară o nouă listă de containere.

– Încărcătură dublă de furaje pentru vite.

– Ești un maestru al inventarelor, Ferro, am zis. Te gândești vreodată să devii chiar tu colonist?

– La naiba, nu, răspunse Ferro. Am văzut destule dintre coloniile astea noi ducându-se de râpă ca să știu că unele dintre ele nu supraviețuiesc. Sunt bucuros să vă încarc și să vă descarc, apoi să-mi iau rămas-bun și să mă întorc acasă pe Phoenix, la nevastă și la pisică. Nu vă supărați, domnule Perry.

– Nu mă supăr, am răspuns, și am dat din cap în direcția listei. Ai zis că poți să-ți dai seama după un inventar dacă o colonie o s-o scoată la capăt. Ce crezi despre noi?

– Aveți tot ce vă trebuie ca să rezistați, replică Ferro. O să vă descurcați. Dar unele dintre lucrurile voastre sunt cam ciudate.

Aveți pe listă materiale pe care nu le-am mai transportat până acum. Aveți containere pline de echipamente demodate.

Ferro îmi întinse inventarul.

– Uite, aveți tot ce vă trebuie pentru o fierărie. Din 1850. Nici măcar n-am crezut că există asemenea chestii în afara unei expoziții de reconstituire a epocii.

M-am uitat la inventar.

– Unii dintre coloniștii noștri sunt menoniți, i-am explicat. Preferă să nu folosească tehnologia modernă, dacă pot evita acest lucru. Cred că le distrage atenția.

– Câți dintre coloniști sunt ce-ai spus acum? întrebă Ferro.

– Cam două sute, două sute cincizeci, i-am răspuns, dându-i înapoi PDA-ul.

– Aha. Ei, atunci se pare că sunteți pregătiți destul de bine pentru orice, chiar și pentru o călătorie în timp înapoi în Vestul Sălbatic. Dacă nu reușește colonia, nu puteți da vina pe dotare.

– Așa că o să fie numai vina mea.

– Probabil, replică Ferro.

– Cred că un lucru pe care-l putem spune cu toții este că nu vrem să vedem această colonie *eșuând*, vorbi Manfred Trujillo. Nu cred că ne paște un asemenea pericol. Dar îmi fac griji pentru unele hotărâri care au fost luate. Cred că acestea fac lucrurile ceva mai dificile.

În jurul mesei de conferințe urmă un șir de încuviințări din cap. În dreapta mea, am văzut-o pe Savitri luând notițe, observând care capete se mișcau. La celălalt capăt al mesei, Jane stătea impasibilă, dar știam că și ea număra capetele. A fost în serviciile de informații. Asta știa să facă.

Ne apropiam de sfârșitul ședinței oficiale de inaugurare a Consiliului de pe Roanoke, format din mine și Jane în calitate de conducători ai coloniei și din cei zece reprezentanți ai coloniștilor, câte unul pentru fiecare lume, care urmau să joace rolul de adjuncți ai noștri. Cel puțin teoretic. Aici, în lumea reală, intrigile pentru putere începuseră deja.

Manfred Trujillo era cel dintâi printre ei. Trujillo începuse propaganda pentru a permite lumilor colonizate să pornească o nouă colonie cu câțiva ani înainte, din poziția de reprezentant al planetei Erie în legislativul UC. Își ieșise din pepeni când Departamentul Colonizării îi luase ideea, dar omisese să-l numească pe el conducător; își ieșise și mai tare din pepeni când conducătorii coloniei ne-am dovedit a fi noi, care nu-i eram cunoscuți și nu păream deosebit de impresionați de persoana sa. Dar era destul de deștept cât să-și ascundă frustrarea în termeni generali, și petrecuse cea mai mare parte a ședinței încercând să ne submineze, pe Jane și pe mine, în modul cel mai măgulitor cu putință.

– De exemplu, acest consiliu, vorbi Trujillo și își plimbă privirea de la un capăt la altul al mesei. Fiecare dintre noi este însărcinat să reprezinte interesele colegilor noștri coloniști. Nu mă îndoiesc că fiecare dintre noi își va îndeplini admirabil această sarcină. Dar acest consiliu este unul consultativ pentru conducătorii coloniei – numai consultativ! Mă întreb dacă asta ne îngăduie să reprezentăm cel mai bine nevoile coloniei…

Nici măcar n-am ieșit de la docuri și vorbește deja de revoluție, m-am gândit. Pe vremea când aveam încă un BrainPal, aș fi putut să-i transmit tot acest gând lui Jane; așa cum stăteau lucrurile, mi-a întâlnit privirea, ceea ce i-a spus destul de bine ce gândeam.

– Noile colonii sunt administrate conform regulamentelor Departamentului Colonizării, preciză Jane. Regulamentul cere conducătorilor coloniei să exercite singuri puterea administrativă și executivă. Lucrurile vor fi destul de haotice când vom ajunge, așa că a aduna un cvorum pentru fiecare decizie nu e tocmai ideal.

– Nu sugerez ca voi doi să nu vă faceți treaba, zise Trujillo. Spun

doar că intervenția noastră ar trebui să fie mai mult decât simbolică. Mulți dintre noi au fost amestecați în crearea acestei colonii încă din zilele în care s-a aflat doar în stadiul de proiect. Avem o experiență de neprețuit!

– Pe câtă vreme noi suntem implicați abia de vreo două luni, am replicat eu.

– Sunteți un adaos recent și prețios la acest proces, zise Trujillo mieros. Speram că ai putea vedea avantajele participării noastre la procesul de luare a deciziilor.

– Mi se pare că regulamentul Colonizării există pentru un motiv, am replicat. DC a supravegheat colonizarea a zeci de lumi. S-ar spune că știe cum s-o facă…

– Acei coloniști făceau parte din națiuni defavorizate de pe Pământ, insistă Trujillo. Ei nu au multe dintre avantajele pe care le avem noi.

Am simțit-o pe Savitri încordându-se lângă mine; aroganța coloniilor vechi, care fuseseră fondate de țările occidentale înainte ca UC să preia controlul colonizării, o îngrozise întotdeauna.

– Care sunt avantajele astea? întrebă Jane. John și cu mine tocmai am petrecut șapte ani trăind printre „acei coloniști" și descendenții lor. Savitri, aici de față, este una dintre ei. Nu simt niciun *avantaj* vizibil al celor de la această masă față de ei.

– S-ar putea să mă fi exprimat greșit, zise Trujillo, începând ceea ce bănuiam că este încă o conciliatoare înjunghiere pe la spate.

– S-ar putea, i-am retezat-o. Oricum, mă tem că subiectul e unul academic. Regulamentul DC nu ne lasă prea multă flexibilitate în administrarea coloniilor aflate la primul val, nici nu ține seama de apartenența națională anterioară a coloniștilor. Suntem obligați să-i tratăm la fel pe toți coloniștii, indiferent de unde vin. Cred că e o politică înțeleaptă, nu-i așa?

Trujillo se opri pentru o clipă, vizibil enervat de întorsătura evenimentelor retorice.

– Da, desigur…

– Mă bucur să aud asta. Așadar, pentru moment, o să urmăm mai departe regulamentul. Acum, am continuat înainte ca Trujillo să se ambaleze din nou, altcineva?

– Unii dintre oamenii mei se plâng în legătură cu repartizarea cabinelor, zise Paulo Gutierrez, reprezentantul de pe Khartoum.

– Ceva nu e în ordine? am întrebat.

– Nu sunt prea încântați că nu stau mai aproape de ceilalți coloniști de pe Khartoum, răspunse el.

– Toată nava n-are mai mult de câteva sute de metri lungime, am răspuns. Iar informațiile despre cabine sunt ușor de accesat prin PDA. N-ar trebui să aibă nicio problemă să se găsească unii pe alții.

– Înțeleg asta, cred doar că ne-am fi așteptat să fim repartizați în cabine împreună, în grupurile noastre.

– Iată de ce n-am făcut așa: odată ce punem piciorul pe Roanoke, niciunul dintre noi nu va fi de pe Khartoum, de pe Erie sau de pe Kyoto…

Am făcut semn din cap către Hiram Yoder, care îmi răspunse în același fel.

– O să fim cu toții de pe Roanoke. Am putea la fel de bine să începem de pe acum. Suntem numai două mii cinci sute. E cam puțin pentru zece triburi separate.

– E un sentiment frumos, spuse Marie Black, de pe Rus. Dar nu cred că oamenii noștri or să uite foarte repede de unde au venit.

– Nu mă aștept să uite, am răspuns. Nu vreau să uite de unde au venit. Aș spera să se concentreze asupra locului unde se află. Sau se vor afla, destul de curând.

– Coloniștii sunt reprezentați aici de lumile lor, zise Trujillo.

– Are un rost să faci lucrurile în felul ăsta, comentă Jane. Cel puțin deocamdată… Odată ajunși pe Roanoke, s-ar putea totuși să rediscutăm asta.

Această cireașă de pe tort pluti în aer vreme de câteva secunde.

Marta Piro, de pe Zhong Guo, ridică mâna.

– Circulă un zvon că doi obini vin cu noi pe Roanoke, vorbi ea.

– Nu e un zvon, am răspuns. E adevărat. Hickory și Dickory fac parte din casa mea.

– Hickory și Dickory? întrebă Lee Chen, de pe Franklin.

– Fiica noastră, Zoë, le-a dat numele când era mai mică, am explicat.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să te întreb, cum se face că doi obini fac parte din casa ta? întrebă Piro.

– Fiica noastră îi ține ca animale favorite, răspunse Jane. Asta stârni un râs stânjenit. Nu era tocmai rău… După o oră în care fuseserăm supuși, nu tocmai subtil, unui tir de artilerie din partea lui Trujillo, nu strica să fim văzuți ca soiul de oameni care puteau ține extratereștri înfricoșători ca însoțitori domestici.

– Ar trebui să-l împingi pe ticălosul ăla de Trujillo dintr-un hangar de navete, comentă Savitri după ce se golise încăperea.

– Liniștește-te, am zis. Unii oameni pur și simplu nu se simt bine când nu sunt la conducere.

– Gutierrez, Black și Trujillo și-au făcut propriul partid politic, spuse Jane. Și, desigur, Trujillo s-a dus în fugă la Kranjic să-i povestească toate amănuntele ședinței. Au devenit foarte intimi.

– Dar asta nu ne face nicio problemă, am spus.

– Nu. Nimeni dintre ceilalți reprezentanți nu pare să aibă relații prea strânse cu Trujillo, iar coloniștii obișnuiți încă se îmbarcă; n-a avut timp să facă cunoștință cu niciunul care nu e de pe Erie. Și chiar dacă ar fi avut, nici vorbă ca DC să ne înlocuiască.

Ministrul Bell îl detestă pe Trujillo, l-a detestat de când erau amândoi reprezentanți. Faptul de a-i lua ideea și de a ne numi pe noi în calitate de conducători ai coloniei e doar o metodă de a-l sâcâi.

– Generalul Rybicki ne-a avertizat că lucrurile au căpătat o tentă politică.

– Generalul Rybicki are felul lui de a nu ne spune tot ce-ar trebui să știm, comentă Jane.

– S-ar putea să fie așa… Dar în legătură cu subiectul ăsta a avut dreptate la fix. Oricum, deocamdată să nu ne facem prea multe griji. Avem destule de făcut, iar după ce *Magellan* pleacă de la stația Phoenix, o să fim și mai ocupați. Și pentru că veni vorba, i-am promis lui Zoë că o duc astăzi jos, pe Phoenix. Vrea să vină vreuna dintre voi? Mergem eu, Zoë și gemenii obini.

– Eu renunț, răspunse Savitri. Încă nu m-am obișnuit cu Hickory și Dickory.

– Îi cunoști de aproape opt ani, m-am mirat.

– Da, replică Savitri. Aproape opt ani, din când în când câte cinci minute. Trebuie să le mai fac niște vizite prelungite.

– Bine, am zis, și m-am întors spre Jane. Dar tu?

– Eu ar trebui să mă întâlnesc cu generalul Szilard, răspunse ea, referindu-se la comandantul Forțelor Speciale. Vrea să se pună la curent.

– În regulă. Voi pierdeți.

– Ce faceți acolo? întrebă Jane.

– O să-i vizităm pe părinții lui Zoë, am răspuns. Ceilalți.

Stăteam în picioare lângă piatra de mormânt care purta numele tatălui și mamei lui Zoë, și chiar al lui Zoë. Datele lui Zoë, bazate pe convingerea că murise în atacul unei colonii, erau evident incorecte; mai puțin evident, la fel erau și ale tatălui ei. Datele mamei erau exacte. Zoë se ghemuise ca să se apropie de nume; Hickory și Dickory își conectaseră conștiințele doar atât cât să aibă parte de un extaz de zece secunde la ideea de a se afla în fața semnului care amintea de moartea lui Boutin, apoi se deconectaseră și rămăseseră la distanță, impasibili.

– Îmi aduc aminte de ultima oară când am fost aici, vorbi Zoë.

Buchețelul de flori pe care-l adusese era sprijinit de piatra de mormânt.

– A fost în ziua în care Jane m-a întrebat dacă vreau să vin să stau cu tine și cu ea.

– Da, am replicat. Tu ai aflat că o să stai cu mine înainte ca eu să aflu că o să stau cu oricare dintre voi.

– Credeam că tu și cu Jane erați îndrăgostiți, continuă Zoë. Că plănuiați să locuiți împreună.

– Eram, am răspuns. Plănuiam. Dar era complicat.

– Totul în legătură cu mica noastră familie este complicat. Tu ai optzeci și opt de ani. Jane are cu un an mai mult decât mine. Eu sunt fiica unui trădător.

– Mai ești și singura fată din univers cu propria ei escortă de obini, am adăugat.

– Asta ca să vorbim de complicat, zise Zoë. Ziua, un copil obișnuit. Noaptea, adorată de o întreagă rasă extraterestră.

– Există și aranjamente mai proaste, am comentat.

– Presupun că da, răspunse Zoë. Ai crede că faptul de a fi obiectul venerației unei întregi rase de extratereștri m-ar putea scăpa din când în când de lecțiile pentru acasă. Să nu credeți că n-am observat că nu mă scapă.

– N-am vrut să ți se urce la cap, am spus.

– Mulțumesc.

Arătă spre piatra de mormânt.

– Până și *asta* e complicat. Eu trăiesc, iar acolo nu e îngropat tatăl meu, ci clona lui. Singura persoană adevărată de aici e mama. Mama mea *adevărată*. Totul e foarte complicat.

– Îmi pare rău, am zis.

Zoë ridică din umeri.

– M-am obișnuit până acum. În cea mai mare parte a timpului, nu-i chiar atât de rău. Și îți oferă o perspectivă, nu-i așa? Eram la școală, ascultându-le pe Anjali sau pe Chadna plângându-se ce viață complicată au, și mă gândeam la mine; fetițo, n-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă complicat!

– Îmi pare bine să aud că ai făcut față cu bine…

– Încerc. Trebuie să recunosc că n-a fost o zi prea grozavă, aceea când voi doi mi-ați spus adevărul despre tata.

– Nici pentru noi n-a fost o zi prea amuzantă. Am crezut însă că merită să știi adevărul…

– Știu, răspunse Zoë și se ridică în picioare. Dar, vezi tu, m-am trezit într-o dimineață crezând că tatăl meu nu era decât un om de știință și m-am dus la culcare știind că ar fi putut să distrugă întreaga specie umană. Te cam întoarce pe dos!

– Tatăl tău a fost bun față de tine, am zis. Orice altceva ar fi fost și orice altceva ar fi făcut, asta i-a ieșit bine… Zoë se apropie de mine și mă îmbrățișă.

– Mulțumesc pentru că m-ai adus aici. Ești drăguț, tăticule de nouăzeci de ani.

– Tu ești un copil nemaipomenit, fiica mea adolescentă. Gata de plecare?

– Într-o clipă, răspunse ea și se întoarse la piatra de mormânt, îngenunche repede și o sărută.

Apoi se ridică și dintr-odată căpătă înfățișarea unei adolescente stânjenite.

– Am făcut asta ultima oară când am fost aici. Am vrut să văd dacă mă face să simt la fel.

– Și? am întrebat.

– Mda, a răspuns, încă stânjenită. Hai! Să mergem!

Am pornit spre porțile cimitirului; mi-am luat PDA-ul și am anunțat un taxi să vină să ne ia.

– Cum îți place *Magellan*? am întrebat în timp ce mergeam.

– E interesant, spuse Zoë. A trecut multă vreme de când am mai fost pe o navă spațială. Am uitat cum e. Iar asta-i așa de *mare*!

– Trebuie să cuprindă două mii cinci sute de coloniști și toate lucrurile lor.

– Am priceput asta. Spun doar că e mare. Începe să se umple totuși. Coloniștii sunt acolo acum. Am făcut cunoștință cu unii dintre ei. Cu cei de vârsta mea, adică.

– Ai întâlnit pe cineva care-ți place?

– Câțiva. E o fată care pare să vrea să mă cunoască. Gretchen Trujillo.

– Trujillo, spui…

Zoë încuviință din cap.

– De ce? O cunoști?

– Cred că s-ar putea să-l cunosc pe tatăl ei.

– E mică lumea, comentă Zoë.

– Și e pe cale să devină mult mai mică.

– Așa e, răspunse Zoë și se uită în jur. Mă întreb dacă o să mă întorc vreodată aici.

– Mergi într-o colonie nouă, nu în viața de apoi!

Zoë surâse auzind asta.

– Nu te-ai uitat cu atenție la piatra de mormânt. *Am fost* în viața de apoi. Nu-i o problemă să te întorci de-acolo. De viața de-aici nu scapi!

– Jane trage un pui de somn, ne-a anunțat Savitri când Zoë și cu mine ne-am întors în cabina noastră. A spus că nu se simte bine.

Auzind asta, am ridicat din sprâncene; Jane era cea mai sănătoasă persoană pe care-o cunoșteam, chiar și după ce fusese transferată într-un corp uman standard.

– Da, știu, continuă Savitri, zărindu-mi sprânceana. Și eu m-am gândit că e ciudat. A zis că o să se pună pe picioare, dar să nu o deranjez vreme de cel puțin câteva ore.

– Bine, i-am răspuns. Mulțumesc. Zoë și cu mine voiam oricum să mergem pe puntea de recreere. Vrei să vii cu noi?

– Jane mi-a cerut să mă ocup de câteva lucruri înainte s-o trezesc, răspunse Savitri. Altă dată.

– Muncești mai mult pentru Jane decât ai muncit vreodată pentru mine…

– Puterea unei conduceri dătătoare de inspirație…

– Frumos!

Savitri mă goni cu gesturi energice.

– O să-ți dau semnal pe PDA când se scoală Jane. Acum, plecați… Îmi distrageți atenția de la treabă!

Puntea de recreere de pe *Magellan* era amenajată ca un mic parc și era înțesată de coloniști și de familiile lor, încercând distracțiile pe

care le oferea nava în decursul călătoriei noastre de o săptămână până la distanța de salt, și de acolo pe Roanoke.

La sosire, Zoë observă un trio de adolescente și flutură din mână; una îi răspunse la salut și-i făcu semn să se apropie. M-am întrebat dacă era Gretchen Trujillo. Zöe plecă de lângă mine, aruncând în urmă o privire scurtă de rămas-bun. Am hoinărit pe punte, privindu-mi colegii coloniști. Destul de curând, cei mai mulți dintre ei mă vor recunoaște ca fiind conducătorul coloniei. Deocamdată însă, eram fericit la adăpostul anonimatului.

La prima privire, coloniștii păreau să se amestece liber între ei, dar după un minut-două am observat o oarecare aglomerare, cu grupuri de coloniști stând separat. Engleza era limba comună a tuturor coloniilor, dar fiecare planetă avea limbile sale secundare, bazate în mare parte pe naționalitatea coloniștilor inițiali. Prindeam din mers frânturi din aceste limbi: spaniolă, chineză, portugheză, rusă, germană.

– Le auzi și tu, vorbi cineva lângă mine. M-am întors și l-am văzut pe Trujillo.

– Toate limbile astea diferite, continuă, și zâmbi. Moștenire din fostele noastre lumi, cred că ai spune tu. Mă îndoiesc că oamenii vor înceta să le vorbească atunci când vom ajunge pe Roanoke.

– Ăsta-i modul tău subtil de a sugera că nu se vor grăbi să-și schimbe naționalitatea proprie ca să devină cetățeni noi-nouți de pe Roanoke, am comentat.

– E doar o observație. Și sunt sigur că, odată cu trecerea timpului, o să devenim cu toții… *cetățeni de pe Roanoke*, zise Trujillo, pronunțând cuvintele ca și cum ar fi fost ceva țepos pe care era silit să-l înghită. Poate mai mult timp decât bănuiești acum. La urma urmei, aici facem ceva diferit. Nu numai că încercăm să creăm o nouă colonie din lumile colonizate primele, dar mai și amestecăm zece culturi diferite într-o singură colonie. Ca să fiu pe deplin cinstit în privința asta, am unele rezerve. Cred că Departamentul Colonizării ar fi trebuit să preia sugestia mea inițială și să lase o singură colonie să trimită oameni.

– Asta-i birocrația. Întotdeauna dă peste cap planuri perfecte!

– Da, bine, replică Trujillo, și făcu un gest ușor din mână, cuprinzând coloniștii poligloți, și posibil pe mine. Știm amândoi ca și de orice altceva. A fost împotriva proiectului Roanoke de la început, dar impulsul din partea coloniilor era prea puternic pentru

ca ea să-l poată împiedica. Cu toate acestea, nimic n-a oprit-o să facă din el ceva cât mai puțin practic de manevrat cu putință. Inclusiv să ofere conducerea coloniei unei perechi de neofiți bine intenționați, care n-au nici cea mai mică idee unde se află câmpurile minate în situația asta și care vor fi niște țapi ispășitori convenabili, în cazul în care colonia eșuează.

– Zici că suntem niște fraieri?

– Zic că tu și soția ta sunteți inteligenți, competenți și ușor de înlocuit din punct de vedere politic, răspunse Trujillo. Când colonia va eșua, vina va cădea asupra voastră, nu asupra lui Bell.

– Chiar dacă ea ne-a ales, am completat.

– Așa să fie? Am auzit că numirea voastră a fost sugerată de generalul Rybicki. E destul de bine izolat de căderea politică pentru că face parte din FCA, iar lor nu li se cere să le pese de politică. Nu, când rahatul o să explodeze, Perry, o să se rostogolească la vale, de-a dreptul peste tine și soția ta.

– Ești sigur că o să eșueze colonia. Și totuși, iată-te!

– Sunt sigur că *poate* să eșueze colonia. Și sunt sigur că există unii – ministrul Bell printre ei – care ar fi fericiți s-o vadă eșuând, ca să le-o plătească inamicilor politici și să-și acopere propria incompetență. Cu siguranță au pregătit-o pentru eșec.

Ceea ce poate împiedica asta sunt oamenii cu voința și *experiența* necesare pentru a o ajuta să supraviețuiască.

– Cineva ca tine, de exemplu…

Trujillo făcu un pas mai aproape de mine.

– Perry, înțeleg că-i *ușor* să crezi că nu e vorba decât de orgoliul meu. Pe cuvânt, înțeleg. Dar vreau să te gândești pentru o clipă la altceva. Există două mii cinci sute de oameni pe nava asta care se află aici pentru că acum șase ani m-am ridicat în camera reprezentanților a UC și am revendicat drepturile noastre de a coloniza. Sunt responsabil pentru faptul că ei sunt aici, și pentru că am fost neputincios atunci când a fost vorba să-i opresc pe Bell și pe amicii ei să improvizeze colonia asta numai bună pentru autodistrugere, sunt răspunzător pentru că i-am pus pe oamenii ăștia în pericol. Azi-dimineață nu sugeram să ne lași să dăm o mână de ajutor la administrarea coloniei numai pentru că îmi place să fiu șef. O sugeram pentru că, având în vedere cu ce ți-a dat DC să lucrezi, o să ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți căpăta, iar noi, cei care ne aflam împreună cu tine în acea încăpere azi-dimineață, am

trăit cu problemele astea ani întregi. Dacă nu te ajutăm, alternativa este eșecul, simplu și sigur.

– Apreciez încrederea în talentele noastre de conducători, am remarcat.

– Nu asculți ce-ți spun. La naiba, Perry, vreau să reușești, vreau ca această *colonie* să reușească. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să subminez conducerea ta și a soției tale. Dacă aș face așa ceva, aș pune în pericol viața tuturor din colonie. Nu sunt dușmanul tău. Vreau să te ajut să lupți împotriva celor care sunt.

– Zici că Departamentul Colonizării ar pune în primejdie două mii cinci sute de oameni ca să ți-o plătească ție?

– Nu, replică Trujillo. Nu ca mi-o plătească. Dar ca să contracareze o amenințare la adresa practicilor lui coloniale? Să ajute UC să țină coloniile la locul lor? Două mii cinci sute de coloniști nu sunt prea mulți pentru un asemenea lucru. Dacă știi ceva despre colonizări, cunoști faptul că două mii cinci sute de oameni înseamnă mărimea standard a unei colonii incipiente. Pierdem din când în când colonii incipiente; ne *așteptăm* să pierdem câteva. Ne-am *obișnuit*. Nu sunt *două mii cinci sute* de oameni, e doar *o singură* colonie incipientă!

Trujillo continuă:

– Dar aici devine interesant. O colonie incipientă pierdută se încadrează ușor în așteptările privind protocolul de colonizare al DC. Însă coloniștii vin din zece lumi diferite ale UC, care colonizează toate pentru prima oară. Fiecare dintre aceste lumi va simți eșecul coloniei. E o mare lovitură dată psihicului național. Și apoi DC se poate răzgândi și poate spune: de aceea nu vă lăsăm să colonizați… Ca să vă protejăm. Vor băga pe gât coloniilor argumentul ăsta, ele îl vor înghiți toate, iar noi ne vom întoarce la situația actuală.

– E o teorie interesantă, am comentat.

– Perry, ai fost ani buni în Forțele Coloniale de Apărare. Cunoști rezultatele finale ale politicilor UC. Poți să-mi spui sincer, cu toată experiența ta, că scenariul pe care l-am schițat în fața ta este complet în afara tărâmului realității?

Am păstrat tăcerea. Trujillo zâmbi cu înverșunare.

– Ai la ce să te gândești, Perry. Ceva ce poți să cântărești data următoare, când tu și soția ta ne trântiți ușa în față nouă, celorlalți, la una dintre ședințele consultative. Sunt convins că vei face ceea ce crezi că e mai bine pentru colonie…

Aruncă o privire peste umărul meu, uitându-se la ceva de dincolo de el.

– Cred că fetele noastre s-au cunoscut, remarcă el.

M-am întors și am văzut-o pe Zoë vorbind cu însuflețire cu una dintre fetițele pe care le văzusem mai devreme; era cea care-i făcuse semn.

– Se pare că da.

– Și par să se înțeleagă, continuă Trujillo. Colonia noastră de pe Roanoke începe de-acolo, așa cred. Poate că le putem urma exemplul…

– Nu sunt sigură că înghit ideea unui Trujillo altruist, zise Jane.

Stătea rezemată în pat. Babar era tolănit la picioarele patului, dând mulțumit din coadă.

– Suntem doi, am replicat.

Stăteam pe scaunul de lângă pat.

– Problema este că nu pot nici să nu țin cont de ceea ce spune.

– De ce nu?

Jane se întinse după carafa cu apă pe care o ținea pe noptieră, dar era prea departe de ea. Am luat carafa și paharul de lângă ea și am început să torn.

– Îți aduci aminte ce-a spus Hickory despre planeta Roanoke, am zis, dându-i paharul.

– Mulțumesc, răspunse ea și goli tot paharul cam în cinci secunde.

– Oho, am exclamat. Ești sigură că te simți mai bine?

– Foarte bine, răspunse ea. Mi-e doar sete.

Îmi dădu paharul înapoi; i-am turnat din nou apă. Pe asta o sorbi mai pe îndelete…

– Planeta Roanoke, mă îndemnă ea.

– Hickory a zis că planeta Roanoke e încă sub controlul obinilor. Dacă Departamentul Colonizării chiar crede că această colonie n-o să reușească, asta ar putea de fapt să aibă sens.

– De ce să faci schimb pentru a obține o planetă pe care știi că oamenii tăi n-or s-o păstreze? spuse Jane.

– Exact. Și mai e ceva. Am fost azi în cala de mărfuri și am trecut în revistă inventarul împreună cu șeful calei, iar el a pomenit de faptul că avem în bagaje o mulțime de utilaje demodate.

– Asta are probabil de-a face cu menoniții, observă Jane, luând

încă o înghițitură de apă.

– Asta am zis și eu. Dar după ce am vorbit cu Trujillo, am examinat din nou inventarul. Șeful calei avea dreptate. E mai mult echipament învechit decât poate fi pus pe seama menoniților.

– Suntem prost dotați…

– Asta-i problema, am zis. Nu suntem prost dotați. Avem o mulțime de utilaje învechite, dar nu în locul unora mai moderne, ci *în plus* față de ele.

Jane se gândi câteva momente.

– Ce crezi că înseamnă? întrebă ea.

– Nu știu dacă înseamnă ceva. Se întâmplă mereu erori de aprovizionare. Îmi aduc aminte că odată, când eram în FCA, ni s-au trimis șosete în loc de medicamente. Poate că e genul ăsta de încurcătură, cu câteva ordine de mărime mai mare.

– Ar trebui să-l întrebăm pe generalul Rybicki despre asta.

– Nu mai e pe stație. A plecat azi-dimineață pe Coral, nici mai mult, nici mai puțin. Biroul lui spune că supraveghează diagnosticarea unei noi rețele planetare defensive. N-o să se întoarcă mai devreme de o săptămână standard. Am cerut celor din biroul lui să se uite în locul meu pe inventarul coloniei. Dar pentru ei nu-i o prioritate – nu e o problemă evidentă pentru bunăstarea coloniei. Au alte lucruri pentru care să-și facă griji înainte de a decola. Dar poate că ne scapă ceva…

– Dacă ne scapă ceva, n-avem prea mult timp să descoperim ce anume.

– Știu, am răspuns. Oricât de mult mi-ar plăcea să-l las la o parte pe Trujillo ca pe încă un imbecil plin de sine, trebuie să pornim de la teoria că s-ar putea chiar să aibă la inimă interesele coloniei!

– Există posibilitatea ca el să fie un imbecil plin de sine *și* să aibă la inimă interesele coloniei. E exasperant, ținând seama de toate.

– Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor.

– Roag-o pe Savitri să examineze inventarul, atentă la ceea ce-ar putea lipsi. Am pus-o să facă o mulțime de cercetări asupra coloniilor incipiente recente. Dacă lipsește ceva, ea o să găsească.

– Îi dai mult de lucru…

Jane ridică din umeri.

– Ai folosit-o întotdeauna prea puțin pe Savitri. De aceea am angajat-o eu. E capabilă de mult mai mult decât i-ai dat tu de făcut. Deși nu-i în întregime vina ta… Lucrul cel mai rău cu care ai avut

de-a face au fost idioții ăia de frați Chengelpet.

– Spui asta doar pentru că n-a trebuit niciodată să ai de-a face cu ei. Ar fi trebuit să încerci, măcar o dată.

– Dacă aș fi avut de-a face cu ei, o dată ar fi fost mai mult decât suficient.

– Cum a fost întâlnirea ta de azi cu generalul Szilard? am întrebat, schimbând subiectul înainte de a-mi fi pusă la îndoială, în continuare, competența.

– A fost în regulă. De fapt, a spus unele dintre lucrurile pe care ți le-a zis Trujillo și ție astăzi.

– Că DC vrea să eșueze colonia? am întrebat.

– Nu. Că se petrec o mulțime de manevre politice despre care tu și cu mine nu știm prea multe.

– Cum ar fi?

– N-a intrat în amănunte. A spus asta pentru că avea încredere în capacitatea noastră de a manevra lucrurile. M-a întrebat dacă vreau înapoi vechiul meu corp de la Forțele Speciale, pentru orice eventualitate.

– Generalul Szilard… Un glumeț de prima clasă.

– Nu glumea în întregime, zise Jane, apoi ridică mâna împăciuitor când i-am aruncat o privire cât se poate de nedumerită. Nu are la îndemână vechiul meu corp. Nu asta vreau să spun. Înseamnă doar că ar prefera să nu mă știe plecată în această colonie cu un corp uman nemodificat.

– E un gând înviorător.

Am observat că Jane începuse să transpire. I-am pus mâna pe frunte.

– Chiar cred că ai febră. E ceva nou.

– Corp nemodificat. Trebuia să se întâmple odată și-odată.

– Îți mai aduc niște apă.

– Nu, răspunse Jane. Nu mi-e sete. În schimb, mor de foame.

– O să văd dacă-ți pot aduce ceva de la bucătărie. Ce vrei?

– Ce au?

– Au cam de toate.

– Bine. O să iau câte ceva din toate.

Am întins mâna după PDA ca să iau legătura cu bucătăria.

– Bun lucru că *Magellan* duce o încărcătură dublă de mâncare.

– Așa cum mă simt acum, n-o s-o mai ducă mult!

– În regulă. Dar cred că vechea zicală este că ar trebui să înfometezi febra…

– În cazul ăsta, spuse Jane, vechea zicală e complet greșită.

Patru

– E ca o petrecere de Anul Nou, zise Zoë, privind de jur împrejurul punții de recreere de la locul nostru aflat pe un mic podium, la mulțimea de coloniști care sărbătorea în jurul nostru. După o săptămână de călătorie pe *Magellan*, eram la mai puțin de cinci minute de saltul spre Roanoke.

– E exact ca o petrecere de Anul Nou, am încuviințat eu. Când facem saltul, pornește ceasul oficial al coloniei. Va fi secunda unu a minutului unu al zilei unu a anului unu, timpul de pe Roanoke. Pregătește-te pentru zile de douăzeci și cinci de ore și opt minute și ani de trei sute cinci zile.

– O să am zile de naștere mai des, observă Zoë.

– Da, am răspuns. Iar zilele de naștere vor dura mai mult.

Alături de mine și de Zoë, Savitri și Jane discutau despre ceva ce Savitri întrebase pe PDA. M-am gândit să le iau peste picior în legătură cu recuperarea întârzierilor la treabă tocmai acum, apoi însă m-am gândit mai bine. Cele două deveniseră repede nodul organizatoric al conducerii coloniale, ceea ce nu era deloc surprinzător. Dacă simțeau că era nevoie să se ocupe de ceva chiar în acel moment, probabil că așa trebuia.

Jane și Savitri formau creierul echipei; eu eram tipul de la relații publice. În cursul săptămânii, am petrecut câteva ore cu fiecare grup de coloniști, răspunzând la întrebările lor despre Roanoke, despre mine și Jane și despre orice altceva ar fi vrut să știe. Fiecare grup avea capriciile și curiozitățile sale. Coloniștii de pe Erie păreau puțin distanți (reflectând poate părerea lui Trujillo, care stătea în spatele grupului în timp ce vorbeam), dar s-au înviorat când am făcut pe

prostul și mi-am etalat spaniola stricată învățată în liceu, ceea ce a dus la o discuție despre cuvintele în „spaniola nouă“ care fuseseră inventate pe Erie pentru plantele și animalele băștinașe.

Menoniții de pe Kyoto, pe de altă parte, au început cu bunăvoință, oferindu-mi un cocteil de fructe. Această amabilitate odată încheiată, m-au supus apoi la un interogatoriu nemilos cu privire la fiecare aspect al administrației coloniale, în mare parte spre amuzamentul lui Hiram Yoder.

– Ducem o viață simplă, dar nu suntem primitivi, îmi spuse el după aceea.

Coloniștii de pe Khartoum erau încă supărați pentru că nu fuseseră repartizați în cabine potrivit cu originea lor planetară. Cei de pe Franklin voiau să știe cât sprijin vor avea de la Uniunea Colonială și dacă se vor putea întoarce pe Franklin în vizită. Coloniștii de pe Albion se întrebau ce planuri existau pentru cazul în care Roanoke era atacată. Cei de pe Phoenix voiau să știe dacă eu credeam că ar fi avut destul timp, după o zi grea de colonizare, ca să pornească o ligă de softball.

Întrebări și probleme mari și mici, colosale sau neînsemnate, critice și frivole – toate îmi erau aruncate mie, și era treaba mea să le apuc cu curaj și să încerc să ajut oamenii să plece, dacă nu satisfăcuți de răspunsuri, cel puțin mulțumiți că preocupările lor erau luate în serios. La asta, recenta mea experiență de mediator se dovedi neprețuită. Nu numai pentru că aveam experiență în găsirea răspunsurilor și rezolvarea problemelor, ci și pentru că acumulasem câțiva ani de exerciții, când era vorba să ascult oamenii și să-i asigur că se va face, în final, ceva. Până la sfârșitul săptămânii petrecute pe *Magellan*, am avut parte de coloniști care veneau la mine ca să-i ajut să aranjeze pariurile la bar și alte mici sâcâieli; totul părea din nou ca în vremurile de altădată…

Ședințele de întrebări și răspunsuri și înșirarea preocupărilor fiecărui colonist în parte erau folositoare și pentru mine – aveam nevoie să pricep cine erau toți acești oameni și cât de bine vor lucra împreună. Nu eram de acord cu teoria lui Trujillo cu privire la o colonie poliglotă ca tactică birocratică de sabotaj, dar nici nu nutream un optimism orb în legătură cu armonia generală. În ziua în care *Magellan* a plecat la drum, am avut cel puțin un incident: niște băieți adolescenți de pe o anumită lume au încercat să caute sfadă altora, de pe o lume diferită. Gretchen Trujillo și Zoë au luat băieții peste picior, făcându-i să asculte și dovedind că nu trebuie să

subestimezi niciodată puterea disprețului unor adolescente, dar când Zoë ne-a relatat întâmplarea la cină, atât eu, cât și Jane am luat notă de ea. Adolescenții pot fi neghiobi și stupizi, dar își modelează comportamentul după semnalele pe care le primesc de la adulți.

În ziua următoare am anunțat un turneu de dodgeball pentru adolescenți, pornind de la teoria că dodgeball era jucat în mod universal, într-o formă sau alta, în toate coloniile. Am sugerat reprezentanților coloniilor că ar fi plăcut dacă și-ar putea convinge copiii să participe. Au venit destui – *Magellan* nu le oferea *atât* de multe de făcut, chiar și după o singură zi – ca să putem alinia zece echipe de câte opt, pe care le-am format prin selecție aleatoare, împiedicând ca din întâmplare orice încercare de a se grupa pe colonii. Apoi am făcut un program al meciurilor care să culmineze cu finala chiar înainte de saltul spre Roanoke. Astfel, i-am ținut ocupați pe adolescenți și, întâmplător, i-am făcut să se amestece cu copiii din celelalte colonii.

Până la sfârșitul primei zile de joc, adulții se uitau la meciuri; nici *ei* n-aveau prea multe de făcut. La finalul celei de a doua zile, am văzut adulți dintr-o colonie intrând în vorbă cu adulții din alte colonii, vorbind despre care echipe au cele mai mari șanse să meargă până la capăt. Făceam progrese.

La sfârșitul celei de a treia zile, Jane a trebuit să împrăștie un cerc de pariuri. În regulă, poate că nu făceam *numai* progrese. Ce să-i faci?

Nici Jane, nici eu nu trăiam cu iluzia că am putea crea armonia universală prin dodgeball, desigur. Asta ar fi cam mult de pus pe umerii unui joc cu o minge roșie și săltăreață. Scenariul lui Trujillo despre sabotaj n-ar ieși din scenă cu un pocnet de minge. Dar armonia universală putea să mai aștepte. Rămânem la oameni care se întâlnesc și se obișnuiesc unii cu alții. Micul nostru turneu de dodgeball a reușit asta destul de bine.

După finala de dodgeball și ceremonia premierii – Dragonii, despre care se aștepta să piardă, au reușit o victorie dramatică împotriva celor din echipa Mucegaiul unsuros, neînvinși până atunci, pe care îi adorasem doar pentru numele lor – cei mai mulți dintre coloniști rămaseră pe puntea de recreere, așteptând cele câtva clipe care mai erau până la salt. Numeroasele monitoare pentru anunțuri de pe punte transmiteau imaginea din fața navei *Magellan*, care acum era complet neagră, dar urma să fie umplută de imaginea planetei Roanoke de îndată ce avea să se producă saltul. Coloniștii

erau emoționați și fericiți; când Zoë spusese că e ca o petrecere de Anul Nou, nimerise drept la țintă.

– Cât mai avem? mă întrebă Zoë. M-am uitat pe PDA.

– Hopa! Încă un minut și douăzeci de secunde!

– Lasă-mă să văd, zise Zoë și-mi luă PDA-ul.

Apoi apucă microfonul pe care îl folosisem când îi felicitam pe Dragoni pentru victorie.

– Hei! exclamă ea, cu vocea amplificată răsunând pe toată puntea de recreere. A mai rămas un minut până la salt!

O ovație se înălță din rândurile coloniștilor, iar Zoë își luă sarcina să anunțe numărătoarea inversă la intervale de cinci secunde. Gretchen Trujillo și doi băieți o luară la fugă către scenă și se cățărară pe ea ca să-și ocupe locurile, alături de Zoë; unul dintre băieți își puse mâna în jurul taliei lui Zoë.

– Hei, am exclamat către Jane, și am arătat spre Zoë. Vezi ce văd și eu?

Jane se uită într-acolo.

– Trebuie să fie Enzo.

– Enzo? am întrebat. Există un Enzo?

– Liniștește-te, tăticule de nouăzeci de ani! replică Jane, apoi mă îmbrățișă cu o mână, într-un fel care nu-i stătea în fire.

De obicei, păstra manifestările de afecțiune pentru momentele intime. Fusese însă mai zburdalnică de când scăpase de febră.

– Știi că nu-mi place când faci asta, am protestat. Îmi slăbește autoritatea.

– Înghite, zise Jane.

Am zâmbit.

Zoë ajunse la anunțul de zece secunde; ea și cu prietenii ei făcură numărătoarea inversă a fiecărei secunde, împreună cu coloniștii. Când ajunseră cu toții la zero, se lăsă o tăcere bruscă, iar ochii și capetele se întoarseră spre ecranele monitoarelor.

Bezna pustie dură un timp care păru o veșnicie, apoi se ivi o lume, mare, verde și nouă.

Puntea izbucni în urale. Oamenii începură să se îmbrățișeze și, în lipsa unui cântec mai potrivit, se apucară să cânte cu însuflețire „Auld Lang Syne“.

M-am întors spre soția mea și am sărutat-o.

– O lume nouă cu noroc, i-am urat.

– O lume nouă cu noroc și ție, îmi răspunse.

Mă sărută din nou, și apoi ne-am trezit amândoi aproape răsturnați de Zoë, care a sărit între noi și a încercat să ne sărute pe amândoi.

După câteva minute, m-am desprins din brațele lui Zoë și ale lui Jane și am văzut-o pe Savitri uitându-se stăruitor la monitorul cel mai apropiat.

– Planeta nu pleacă nicăieri, i-am spus. Poți să te relaxezi acum.

Trecu o clipă, înainte ca Savitri să pară că m-a auzit.

– Poftim? întrebă, absentă.

Părea sâcâită de ceva.

– Ziceam…, am început, dar în acel moment se uita din nou la monitor, neatentă.

M-am apropiat de ea.

– Ce e? am întrebat.

Savitri îmi întoarse privirea și dintr-odată veni foarte aproape, ca și cum ar fi vrut să mă sărute. N-o făcu; în schimb duse buzele la urechea mea.

– Asta nu-i Roanoke, rosti ea, încetișor, dar imperios.

Am făcut un pas înapoi și pentru prima oară mi-am îndreptat întreaga atenție spre planeta de pe monitor. Planeta era verde și luxuriantă, la fel ca Roanoke. Printre nori zăream conturul continentelor de dedesubt. Am încercat să-mi aduc aminte de o hartă a planetei Roanoke, dar în capul meu era un gol complet. Mă concentrasem mai ales asupra deltei fluviului unde avea să fie amplasată colonia, nu asupra hărților continentelor.

M-am aplecat din nou spre Savitri, cu fruntea apropiată de a ei.

– Ești sigură? am spus.

– Da, răspunse Savitri.

– *Absolut* sigură? am insistat.

– Da, repetă Savitri.

– Ce planetă este? am întrebat-o.

– Nu știu. Tocmai asta-i. Nu cred că știe *nimeni*.

– Cum…

Zoë se năpusti spre noi și pretinse o îmbrățișare din partea lui Savitri. Savitri o îmbrățișă, dar ochii ei nu mă părăsiră nicio clipă.

– Zoë, am zis, îmi dai înapoi PDA-ul?

– Sigur, răspunse Zoë și-mi dădu un pupic rapid pe obraz în timp

ce mi-l înmâna. Când l-am luat, semnalul de mesaj începu să pâlpâie. Era de la Kevin Zane, căpitanul de pe *Magellan*.

– Nu e în registre, zise Zane. Am făcut o citire rapidă a mărimii și masei ca să o comparăm. Cea mai apropiată este Omagh, iar asta cu siguranță nu e Omagh. N-are pe orbită niciun satelit al UC. N-am parcurs încă o orbită completă, dar până acum nu există niciun semn de viață inteligentă, al nostru sau al oricui altcuiva.

– Nu există niciun alt mijloc de a spune ce planetă este? întrebă Jane.

O scosesem de la petrecere cât mai discret posibil și o lăsasem pe Savitri să explice absența noastră celorlalți coloniști.

– Acum cartografiem stele, răspunse Zane. O să începem cu pozițiile relative ale stelelor și o să vedem dacă se potrivește cu vreuna dintre imaginile cerului pe care le cunoaștem. Dacă nu merge, o să ne apucăm să facem analiză spectrală. Dacă reușim să găsim două stele pe care le cunoaștem, ne putem triangula poziția. Dar probabil că o să ne ia ceva timp. În acest moment, ne-am rătăcit…

– Cu riscul de a suna ca un idiot, am intervenit, nu poți porni chestia asta în sens invers?

– În mod normal, am putea, zise Zane. Trebuie să știi unde mergi înainte de a face un salt, așa că poți folosi informația ca să proiectezi drumul înapoi. Dar noi am introdus programul cu informația pentru Roanoke. Ar trebui să fim acolo. Dar nu suntem!

– Cineva a intrat în sistemele noastre de navigație, presupuse Jane.

– Mai mult decât atât, spuse Brion Justi, secundul de pe *Magellan*. După ce am făcut saltul, sala mașinilor a fost izolată de motoarele principale. Putem monitoriza motoarele, dar nu le putem transmite comenzi, nici de aici de pe punte, nici din sala mașinilor. Putem să facem saltul în apropierea unei planete la sosire, dar la plecare avem nevoie să ne îndepărtăm de puțul gravitațional al planetei. Suntem înțepeniți.

– Plutim în derivă? am întrebat.

Nu eram expert în lucrurile astea, dar știam că o navă spațială nu face saltul neapărat pe o orbită perfect stabilă.

– Avem motoarele de manevră, replică Justi. N-o să cădem pe planetă. Dar motoarele de manevră n-or să ne ducă prea curând la distanța de salt. Chiar dacă am ști unde suntem, în acest moment nu

avem nicio cale de a ajunge acasă!

– Nu cred că e bine să anunțăm încă pe toată lumea, zise Zane. În acest moment, echipajul de pe punte știe despre planetă și despre motoare; echipajul de la sala motoarelor știe numai despre motoare. V-am informat pe voi de îndată ce mi s-au confirmat ambele probleme. Dar, deocamdată, cred că până aici s-a întins informația…

– Aproape, am precizat. Asistenta noastră știe.

– I-ați spus *asistentei* voastre? se miră Justi.

– Ea ne-a spus nouă, replică Jane tăios. Înaintea voastră.

– Savitri n-o să spună nimănui, am spus. Deocamdată secretul e bine păzit. Dar n-o să-i putem împiedica pe oameni să afle.

– Înțeleg, răspunse Zane. Dar avem nevoie de timp ca să repunem motoarele în funcțiune și să aflăm unde suntem. Dacă le spunem oamenilor înainte de asta, or să intre în panică.

– Asta presupunând că le poți pune cu adevărat în funcțiune, observă Jane. Și treci cu vederea și problema mai amplă, aceea că nava asta a fost sabotată!

– N-o trecem cu vederea. Când o să ne recăpătăm controlul asupra motoarelor, ar trebui să ne dăm seama mai bine cine a făcut asta.

– N-ați rulat programe de diagnostic pe computerele voastre înainte de plecare? întrebă Jane.

– Sigur că da, răspunse Zane țâfnos. Am urmat toate procedurile standard. Asta-i ceea ce încerc să vă spun. Totul s-a verificat. Totul *încă* se verifică. Mi-am pus ofițerul tehnic să ruleze un diagnostic complet al sistemului. Diagnosticele ne spun că totul e perfect. Din punctul de vedere al computerelor, suntem la Roanoke și avem controlul deplin al motoarelor…

M-am gândit la asta.

– Sistemele de navigație și cele ale motoarelor nu funcționează bine. Cum rămâne cu celelalte sisteme?

– Până aici, toate bune, zise Zane. Dar, dacă oricine-a făcut asta ne poate lăsa fără navigație și motoare și ne poate păcăli computerele că nu-i nicio problemă, ne-ar putea lăsa fără *oricare* dintre sisteme!

– Opriți tot ansamblul, sugeră Jane. Sistemele de urgență sunt descentralizate. Ar trebui să continue să funcționeze până când restartezi…

– Asta n-o să fie de prea mare folos dacă e vorba să nu stârnești panică, remarcă Justi. Și n-avem nicio siguranță că vom recăpăta controlul după repornire. Computerele noastre cred că totul e în

regulă acum; or să se întoarcă pur și simplu la starea lor prezentă.

– Dar dacă nu repornim, riscăm ca oricine-și bagă nasul în motoare și în sistemele de navigație să provoace necazuri și la menținerea vieții și la gravitație, am atras eu atenția.

– Am senzația că dacă oricine-a făcut asta ar fi vrut să se joace cu menținerea vieții sau cu gravitația, am fi deja morți, replică Zane. Dacă vrei să-mi știi părerea, iat-o: o să mențin sistemele așa cum sunt, în timp ce încercăm să eliminăm ceea ce ne izolează de navigație și de motoare. Sunt căpitanul acestei nave. Eu trebuie să hotărăsc. Vă cer să-mi acordați timp să rezolv totul, înainte de a vă informa coloniștii…

M-am uitat la Jane. Ea ridică din umeri.

– O să avem nevoie de cel puțin o zi, ca să pregătim containerele de provizii pentru transportul la suprafața planetei…

Încă vreo câteva zile, înainte ca majoritatea coloniștilor să fie gata de plecare… N-avem niciun motiv să nu ne-apucăm de pregătirea containerelor.

– Asta înseamnă să pui la lucru oamenii din hală, i-am spus lui Zane.

– Din câte știu ei, suntem acolo unde ar trebui să fim.

– Atunci începeți pregătirea încărcăturii mâine-dimineață, am hotărât. Vă lăsăm până când primele containere sunt gata să facă drumul pe planetă. Dacă până atunci n-ați descoperit problema, o să vorbim oricum cu ceilalți coloniști. E bine?

– Perfect, încuviință Zane.

Unul dintre ofițeri se apropie să vorbească cu el; atenția lui fu abătută în altă parte. Eu m-am întors spre Jane.

– Spune-mi la ce te gândești, am vorbit încetișor.

– Mă gândesc la ce ți-a spus Trujillo, răspunse Jane, păstrând și ea vocea joasă.

– Când zicea că Departamentul Colonizării sabotează colonia, nu cred că sugera că ar face așa ceva.

– Ar face dacă ar vrea să demonstreze că a coloniza o planetă nouă e o treabă primejdioasă, și dacă cineva ar fi îngrijorat că s-ar putea chiar să reușim, când ei ar vrea să eșuăm, replică Jane. În felul ăsta, au o colonie pierdută servită pe tavă…

– Colonie pierdută…, am început, și apoi mi-am acoperit ochii cu mâna. Sfinte Dumnezeule!

– Ce?

– *Roanoke*, am spus. A existat o colonie Roanoke pe Pământ. Prima așezare englezească în America…

– Și?

– A dispărut. Guvernatorul ei s-a întors în Anglia să ceară ajutor și provizii, dar când s-a întors, toți coloniștii dispăruseră. Faimoasa colonie pierdută Roanoke!

– Pare puțin cam prea evident.

– Mda, am răspuns. Dacă plănuiau cu adevărat să ne piardă, nu cred că ar fi dezvăluit secretul în felul ăsta.

– Cu toate astea, suntem colonia Roanoke și ne-am pierdut!

– Crudă ironie, am remarcat.

– Perry, Sagan, vorbi Zane. Veniți încoace.

– Ce e? am întrebat.

– Am găsit pe cineva acolo. Fascicul îngust codificat. Întreabă de voi doi.

– Asta-i o veste bună.

Zane se încruntă și apăsă un buton, făcând legătura pe comunicator cu cel care ne apela.

– Sunt John Perry, am rostit. Jane Sagan și cu mine suntem pe recepție.

– Salut, maior Perry, se auzi vocea. Și salut, locotenent Sagan! Oho, ce onoare să vorbesc cu voi doi! sunt locotenentul Stross, din Forțele Speciale. Am fost însărcinat să vă spun ce-ar trebui să faceți mai departe.

– Știi ce s-a petrecut aici? am întrebat.

– Să vedem, răspunse el. Ați făcut saltul către ceea ce credeați că e colonia Roanoke, doar ca să vă aflați pe orbita unei planete complet diferite, și acum credeți că v-ați rătăcit cu totul. Iar căpitanul vostru, Zane, a aflat că nu-și poate folosi motoarele. Sună corect?

– Da, am răspuns.

– Excelent, continuă Stross. Ei, am o veste bună și una proastă. Vestea bună e că nu v-ați pierdut. Știm exact unde vă aflați. Vestea proastă e că n-o să plecați nicăieri prea curând. O să vă dau toate amănuntele când ne întâlnim, voi doi, căpitanul Zane și cu mine. Ce ziceți de cincisprezece minute?

– Ce vrei să spui cu „ne întâlnim“? exclamă Zane. Nu detectăm nicio navă în zonă. N-avem nicio cale de a verifica cine spui că ești.

– Locotenent Sagan poate garanta pentru mine, zise Stross. Cât

despre locul unde mă aflu, cere imagini de la camera externă numărul paisprezece și aprinde o lumină.

Zane arăta exasperat și nedumerit și făcu semn din cap către unul dintre ofițerii de pe punte. Monitorul de deasupra capului lui Zane licări, trezindu-se la viață, și arătă o porțiune din carcasa de la tribord. Era întuneric, până când se aprinse un proiector și dezvălui un con de lumină.

– Nu văd nimic în afară de carcasă, zise Zane.

Ceva pâlpâi, și dintr-odată în cadru apăru un obiect asemănător unei broaște-țestoase, plutind cam la treizeci de centimetri de carcasă.

– Ce naiba-i asta? exclamă Zane.

Țestoasa făcu semn cu mâna.

– Ticălosule, exclamă Jane.

– Știi ce-i chestia aia? întrebă Zane.

Jane încuviință din cap.

– E un gameran, răspunse, întorcându-se spre Zane. El e locotenentul Stross. Spune adevărul despre cine este. Și cred că tocmai am intrat într-un rahat uriaș.

– Oho, aer! exclamă locotenentul Stross, dând din mână într-o parte și-n alta în spațiul din hangarul navetelor. Nu mi se-ntâmplă să simt asta prea des…

Stross plutea alene în aer, delectându-se, mulțumită lui Zane, care tăiase gravitația în hangar pentru a-l găzdui pe Stross, obișnuit să trăiască în principal în stare de microgravitație.

Jane ne explicase mie și lui Zane, în timp ce luam ascensorul către hangarul pentru navete. Gameranii erau ființe umane – sau cel puțin, ADN-ul lor deriva din celule umane și avea alte lucruri adăugate – sculptate și proiectate în mod radical ca să trăiască și să prospere în spațiul lipsit de aer. În acest scop, aveau corpul adăpostit într-o carapace ca să-l apere de vid și de razele cosmice, alge simbiotice modificate genetic depozitate într-un organ special pentru a le furniza oxigen, benzi fotosintetice pentru a utiliza energia solară și mâini la capetele tuturor membrelor. Și erau soldați ai Forțelor Speciale. Toate acele zvonuri din infanteria generală a FCA despre mutațiile înfiorătoare din Forțele Speciale se dovedeau a fi mai mult decât zvonuri. M-am gândit la prietenul meu Harry Wilson, pe care l-am cunoscut prima oară când m-am înrolat în

FCA; trăia pentru soiul ăsta de lucruri. Ar trebui să-i spun data viitoare când aveam să-l văd. Dacă aveam să-l mai văd vreodată…

În ciuda faptului că era soldat al Forțelor Speciale, Stross se purta extrem de neprotocolar, de la particularitățile verbale (*verbal* fiind un termen figurat; coardele vocale erau inutile în spațiu, așa că nu avea deloc – „vocea" lui era generată în computerul BrainPal din cap și transmisă pe PDA-urile noastre) la aparenta lui tendință de a fi distrat. Exista un cuvânt pentru ceea ce era.

Aerian. Sau mai degrabă *spațial.*

Zane nu irosi timpul pentru politețuri.

– Vreau să știu cum naiba ai preluat controlul navei mele, i se adresă el lui Stross.

– Pilula albastră, răspunse Stross, încă fluturându-și mâna. E un cod care creează o mașină virtuală pe hardware-ul tău. Software-ul rulează pe deasupra și nici măcar nu știe că nu rulează pe hardware. De aceea nu-și dă seama că e ceva în neregulă.

– Scoate-l din computerele mele, îi ceru Zane. Și-apoi, pleacă de pe nava mea!

Stross ținea deschise trei dintre mâini, cu cealaltă încă retezând aerul.

– Ai impresia că arăt ca un programator de computere? întrebă el. Nu știu cum să le codific, știu doar cum să le folosesc. Iar ordinele mele vin de la cineva mai mare în grad decât tine. Îmi pare rău, căpitane.

– Cum ai ajuns aici? am întrebat. Știu că ești adaptat la spațiu. Dar sunt cât se poate de sigur că n-ai un motor de salt înăuntru.

– Am făcut autostopul cu voi. Am stat pe carcasă de zece zile încoace, așteptând să faceți saltul.

Își ciocăni carapacea cu degetul.

– Nano-camuflaj încorporat. O șmecherie nouă, convenabilă. Dacă nu vreau să mă observați, n-o să reușiți.

– Ai stat pe carcasă zece zile? am întrebat.

– Nu-i chiar atât de rău, replică Stross. Îmi fac de lucru învățând pentru doctorat. Literatură comparată. Mă ține ocupat.

Învățământ la distanță, evident.

– Frumos din partea ta, interveni Jane. Dar aș prefera să ne concentrăm asupra situației *noastre*.

Vocea ei se auzi scurt, rece, un contrast față de furia clocotitoare a lui Zane.

– În ordine, continuă Stross. Tocmai am expediat fișierele și ordinele relevante către PDA-urile voastre, așa că le puteți studia în voie. Dar iată cum stă treaba: planeta despre care ați crezut că e Roanoke era o momeală. Planeta deasupra căreia ne aflăm acum este *adevărata* colonie Roanoke. Pe ea o veți coloniza.

– Dar nu știm nimic despre planeta asta, am exclamat.

– E totul în fișiere. În cea mai mare parte, e o planetă mai bună pentru voi decât cealaltă. Biochimia e potrivită pentru nevoile noastre alimentare. Adică, pentru nevoile voastre alimentare. Nu pentru ale mele. Puteți începe să duceți animalele la păscut imediat.

– Ai zis că cealaltă planetă era o momeală, remarcă Jane.

O momeală pentru ce?

– Asta-i complicat.

– Pune-mă la încercare, insistă Jane.

– Bine, spuse Stross. În primul rând, știți ce este Conclavul?

Cinci

Jane arăta de parcă ar fi primit o palmă.

– Ce? Ce-i asta? Ce e Conclavul? am întrebat.

Am întors privirea spre Zane, care își depărtă mâinile în semn de scuză. Nu știa nici el.

– Au urnit lucrurile, vorbi Jane după o pauză.

– O, da, replică Stross.

– Ce e Conclavul? am repetat.

– E o organizație de rase, răspunse Jane, privind încă pieziș spre Stross. Ideea a fost să se unească pentru a controla partea asta de spațiu și pentru a împiedica celelalte rase să o colonizeze.

Se întoarse spre mine.

– Ultima oară când am auzit de el, a fost chiar înainte ca tu și cu mine să plecăm pe Huckleberry.

– Știai despre asta și nu mi-ai spus, i-am reproșat.

– Ordinele…, replică Jane, pe un ton răstit. A făcut parte din înțelegere. Am obținut să plec din Forțele Speciale așa cum am vrut, cu condiția să uit tot ce-am auzit vreodată despre Conclav. Nu ți-aș fi putut spune nici dacă aș fi vrut. Și oricum, nu era nimic de spus. Totul se afla încă în stadiile preliminare și, din câte știu, nu ducea nicăieri. Și am aflat despre asta prin intermediul lui Charles Boutin. Care nu era cel mai credibil observator al politicii interstelare…

Jane părea sincer furioasă; nu-mi dădeam seama dacă pe mine sau pe situație. M-am hotărât să nu insist și m-am întors spre Stross.

– Dar acum chestia asta cu Conclavul e din ce în ce mai îngrijorătoare…

– Este, recunoscu Stross. De mai bine de doi ani. Primul lucru pe

care l-a făcut Conclavul a fost să avertizeze fiecare specie care nu este membră să nu mai înființeze nicio colonie.

– Sau ce? întrebă Zane.

– Sau Conclavul le va nimici noile colonii, răspunse

Stross. Ăsta-i motivul pentru schimbarea de direcție de-aici.

Facem Conclavul să creadă că înființăm o colonie și o instalăm pe o lume. De fapt însă trimitem colonia pe o cu totul altă lume.

Una care nu se află în înregistrări sau pe hărți, sau despre care nu știe nimeni, în afară de câțiva oameni foarte sus-puși. Și cu mine, pentru că sunt aici ca să vă spun toate astea. Și acum, voi. Conclavul e gata să atace colonia Roanoke înainte de a vă duce măcar oamenii la sol. Acum nu vă pot ataca, pentru că nu vă pot găsi. Asta face Conclavul să pară ridicol și slab. Și ne face pe *noi* să arătăm mai bine. Asta-i ideea, așa cum o înțeleg eu…

Acum era rândul meu să fiu furios.

– Așadar, Uniunea Colonială se joacă de-a v-ați ascunselea cu Conclavul ăsta. Asta-i chiar *grozav*.

– *Grozav* e doar un cuvânt, replică Stross. Nu cred c-o să fie totuși atât de grozav dacă vă găsesc.

– Și cât timp o să le ia? am întrebat. Dacă e o lovitură atât de mare dată Conclavului pe cât spui, or să vină să ne caute.

– Ai dreptate în privința asta, zise Stross. Și când or să vă găsească, or să vă radă de pe suprafața planetei. Așa că acum e sarcina noastră să vă facem greu de găsit. Și cred că asta e partea care n-o să vă placă deloc!

– Punctul numărul unu, le-am spus eu reprezentanților coloniei Roanoke. Niciun contact, de niciun fel, între colonia Roanoke și restul Uniunii Coloniale.

Masa erupse într-o dezordine totală.

Jane și cu mine stăteam fiecare la câte un capăt, așteptând ca larma să se potolească. Dură câteva minute.

– E o nebunie, vorbi Marie Black.

– Sunt perfect de acord, am replicat. Dar de fiecare dată când are loc un contact între Roanoke și orice altă lume colonizată, lasă o urmă care duce la noi. Navele spațiale au echipaje care numără sute de oameni. E nerealist să credem că niciunul dintre ei nu va vorbi cu prietenii sau cu soții și soțiile. Și știți deja cu toții că lumea o să ne caute. Fostele voastre guverne, familiile și presa or să caute cu toții

pe cineva care să le dea un indiciu în legătură cu locul în care ne aflăm. Dacă cineva poate arăta cu degetul spre noi, Conclavul ăsta o să ne găsească.

– Cum rămâne cu *Magellan*? întrebă Lee Chen. Se întoarce?

– De fapt, nu, nu se întoarce, am răspuns.

Vestea stârni un icnet abia auzit. Mi-am adus aminte de furia profundă a căpitanului Zane când Stross i-a dat această informație. Zane a amenințat că n-o să execute ordinul; Stross i-a amintit că nu are niciun control asupra motoarelor navei și că, dacă el și echipajul nu se îndreaptă spre suprafață cu restul coloniștilor, ar putea descoperi că nu au nici controlul sistemelor de menținere a vieții. A fost un moment destul de urât.

A devenit și mai rău când Stross i-a zis lui Zane că planul era să scape de *Magellan* aruncând-o de-a dreptul în soare.

– Echipajul de pe *Magellan* are familii în UC, spuse Hiram Yoder. Soți. Soții. Copii…

– Așa e, am replicat. Asta o să vă dea o idee despre cât de serioasă e situația.

– Ni-i putem permite? întrebă Manfred Trujillo. Nu spun că-i refuzăm. Dar rezervele coloniei erau menite pentru două mii cinci sute de coloniști. Acum adăugăm… câți? Încă două sute?

– Două sute șase, precizează Jane. Nu e o problemă. Am plecat cu rezerve o dată și jumătate mai mari decât se obișnuiește pentru o colonie de asemenea mărime, iar lumea asta are plante și animale pe care le putem mânca. Să sperăm!

– Cât de mult o să dureze izolarea? întrebă Black.

– Pe o perioadă nedefinită, am răspuns.

Încă un mormăit.

– Supraviețuirea noastră depinde de izolare. E cât se poate de simplu. Într-un fel însă, asta face lucrurile mai ușoare. Coloniile incipiente trebuie să se pregătească pentru următorul val de coloniști în decursul a doi sau trei ani. Nu trebuie să ne facem griji acum pentru asta. Ne putem concentra asupra nevoilor noastre. Asta o să schimbe lucrurile.

Aceste cuvinte fură urmate de o încuviințare posacă. Pentru moment, era cel mai bun lucru la care puteam spera.

– Punctul doi, am continuat și m-am încordat, așteptând reacția violentă. Nu folosim nicio tehnologie care poate trăda existența coloniei noastre din spațiu.

De data asta nu s-au calmat doar după câteva minute.

– Asta-i complet ridicol, zise Paulo Gutierrez în cele din urmă. *Orice* are conexiune wireless este potențial detectabil. Tot ce trebuie să faci este să baleiezi cu un semnal cu spectru larg. O să încerc să fac conexiunea cu indiferent ce și o să-ți spun ce găsește.

– Înțeleg asta, am replicat.

– Întreaga noastră tehnologie este wireless, continuă Gutierrez.

Ridică PDA-ul.

– Uită-te la ăsta. Nici măcar o singură afurisită de intrare pe fir. N-ai putea conecta la el un cablu nici dacă ai vrea. Tot echipamentul automat din cală este wireless.

– Lăsați echipamentul, vorbi și Lee Chen. Toți coloniștii mei au implantat un dispozitiv de localizare.

– La fel și ai mei, zise Marta Piro. Și nu au un buton de oprire.

– O să trebuiască să le scoatem, atunci, conchise Jane.

– Asta înseamnă o procedură chirurgicală, protestă Piro.

– Unde naiba le-ați pus? întrebă Jane.

– În umerii coloniștilor noștri, răspunse Piro.

Chen dădu din cap aprobator; și coloniștii lui le aveau în umăr.

– Nu e o operație complicată, dar înseamnă totuși să-i tăiem.

– Alternativa este să expunem fiecare colonist riscului să fie descoperit și ucis, explică Jane, retezându-i vorbele. Bănuiesc că oamenii voștri or să trebuiască totuși să îndure…

Piro porni să deschidă gura ca să răspundă, apoi însă păru să se gândească mai bine.

– Chiar dacă scoatem dispozitivele de localizare, rămân totuși toate celelalte utilaje pe care le avem, zise Gutierrez, atrăgând din nou discuția spre el. Totul e wireless. Mașinile agricole. Aparatura medicală. Totul. Ceea ce ne spui este că nu putem folosi *niciunul* dintre utilajele de care avem nevoie ca să supraviețuim?

– Nu tot echipamentul din cală funcționează pe bază de conexiune wireless, replică Hiram Yoder. Niciunul dintre utilajele aduse de noi nu este așa. Sunt doar unelte lipsite de inteligență.

Toate au nevoie de o persoană în spatele comenzilor. Noi le facem să lucreze cât se poate de bine.

– Voi aveți utilajele, spuse Gutierrez. Noi nu. Noi, toți ceilalți, nu!

– O să împărțim tot ce putem, răspunse Yoder.

– Nu-i o problemă de împărțire, scuipă Gutierrez.

Avu nevoie de o secundă să se calmeze.

– Sunt sigur că o să încercați să ne ajutați, îi zise el lui

Hiram. Dar voi ați adus destul echipament pentru *voi*. Noi suntem de zece ori mai mulți.

– Avem echipament, interveni Jane.

Toată lumea de la masă întoarse privirea spre ea.

– V-am trimis tuturor o copie a inventarului navei. O să vedeți că, pe lângă toate utilajele moderne pe care le avem, ni s-a furnizat și o garnitură completă de unelte și instrumente pe care le socoteam, până astăzi, învechite. Asta ne spune două lucruri.

Ne spune că Uniunea Colonială chiar intenționa ca noi să fim pe cont propriu. Ne mai spune și că n-au intenția ca noi să *murim*.

– Ăsta-i un punct de vedere asupra subiectului, replică Trujillo. Un altul ar fi că știau că or să ne abandoneze în fața Conclavului ăstuia și că, în loc să ne dea tot ce-am fi avut nevoie ca să ne apărăm, ne-au cerut să tăcem din gură și să ținem capetele plecate, și poate că acest Conclav n-o să ne *audă*.

Se auziră murmure de încuviințare în jurul mesei.

– Acum nu e momentul pentru o asemenea discuție, am spus. Oricare-ar fi justificarea UC, fapt este că ne aflăm aici și nu plecăm nicăieri în altă parte. Când o să coborâm pe planetă și-o să avem toată colonia aranjată, atunci vom purta o discuție cu privire la ceea ce înseamnă strategia UC. Dar deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care trebuie să facem ca să *supraviețuim*. Acum, Hiram, am continuat, dintre noi toți, tu ești singurul care-și dă seama cu exactitate cât de bine se potrivesc utilajele astea pentru nevoile noastre. Se pot pune în funcțiune?

Hiram luă PDA-ul și derulă inventarul timp de câteva minute.

– E greu de spus, vorbi el în cele din urmă. Ar trebui să le văd în fața mea. Și ar trebui să-i văd pe oamenii care le vor manevra. Și mai sunt atât de mulți alți factori… Dar cred că vom reuși să urnim treaba.

Își plimbă privirea de la un capăt la altul al mesei.

– Vă spun acum, tuturor, că orice voi putea face ca să vă ajut, o să fac. Nu pot vorbi în numele tuturor fraților mei în această chestiune, dar vă asigur că, din experiența mea, fiecare este gata să răspundă unei chemări. Putem face asta. Putem face lucrurile să meargă!

– Există și o altă posibilitate, spuse Trujillo.

Toți ochii se îndreptară spre el.

– *Nu* ne ascundem. Folosim tot echipamentul pe care-l avem – toate resursele pe care le avem – pentru supraviețuire.

Când și *dacă* acest Conclav sosește în vizită, le spunem că suntem o colonie sălbatică. Nicio apartenență la UC. Războiul Conclavului e cu Uniunea Colonială, nu cu o colonie sălbatică.

– Nesocotim ordinele, observă Marie Black.

– Ruperea legăturii funcționează în ambele sensuri, continuă Trujillo. Dacă e nevoie să fim izolați, nici UC nu ne poate verifica. Și chiar dacă nesocotim ordinele, ce dacă? suntem în FCA? O să ne împuște? O să ne *concedieze*? Și dincolo de asta, simțim noi, cei de aici de la masă, că aceste ordine sunt legitime? Uniunea Colonială ne-a abandonat. Mai mult, au *plănuit* mereu să ne abandoneze. Și-au călcat cuvântul. Eu zic să facem același lucru. Să devenim colonie sălbatică.

– Nu cred că știi ce vorbești când spui că ar trebui să devenim colonie sălbatică, îi zise Jane lui Trujillo. Ultima colonie sălbatică pe care am văzut-o avea toți coloniștii măcelăriți pentru mâncare. Am găsit trupuri de copii într-o grămadă, așteptând să fie căsăpite. Nu te păcăli singur. Transformarea în colonie sălbatică e o condamnare la moarte.

Afirmația lui Jane pluti în aer vreme de câteva secunde, provocând pe oricine să o combată.

– Există riscuri, vorbi Trujillo în sfârșit, răspunzând la provocare. Dar suntem *singuri*. Suntem o colonie sălbatică din toate punctele de vedere, în afară de nume. Și nu știm dacă acest Conclav al tău e atât de oribil pe cât susține Uniunea Colonială că este. UC ne-a înșelat în tot acest timp. N-are nicio credibilitate. Nu putem avea încredere că vor pune la inimă interesele noastre.

– Așadar, vrei o dovadă că Conclavul ne vrea răul, spuse Jane.

– Ar fi bine, replică Trujillo.

Jane se întoarse spre mine.

– Arată-le, îmi spuse.

– Ce să ne arate? întrebă Trujillo.

– Asta, am răspuns.

De pe PDA – pe care în curând nu voi mai putea să-l folosesc – am pornit monitorul cel mare de pe perete și i-am transmis un fișier video. Arăta o creatură pe un deal sau pe o faleză. Dincolo de creatură se afla ceva care arăta ca un orășel. Era scăldat în întregime într-o lumină orbitoare.

– Orașul pe care îl vedeți este o colonie, am explicat. A fost înființată de whaizi, nu cu multă vreme după ce Conclavul le-a cerut raselor neafiliate să înceteze colonizarea. Conclavul a acționat prematur, pentru că nu-și putea aplica decretul în acel moment. Așa că unele dintre rasele neafiliate au înființat oricum colonii. Acum însă Conclavul recuperează terenul.

– De unde vine lumina asta? întrebă Lee Chen.

– Vine de la navele Conclavului de pe orbită, răspunse Jane. E o tactică de teroare. Dezorientează inamicul.

– Trebuie să fie o mulțime de nave acolo sus, comentă Chen.

– Da, încuviință Jane.

Razele de lumină care se revărsau peste colonia whaidiană se stinseră brusc.

– Acum începe, am spus.

Fasciculele ucigătoare abia dacă erau detectabile la început; erau reglate pentru distrugere, nu pentru spectacol, și aproape toată energia lor era îndreptată spre ținte, nu în afară, către camere. Apăru doar un tremur în aer din cauza fierbințelii bruște, vizibil chiar și la distanța la care stătea camera.

Apoi, într-o fracțiune de secundă, întreaga colonie se aprinse și explodă. Aerul supraîncălzit aruncă spre cer bucăți și pulbere din clădirile coloniei, din structuri, vehicule și locuitori, într-o imagine învolburată care făcea vizibilă până și energia fasciculelor. Fragmentele licăritoare de materie imitau și reflectau flăcările care se înălțau și ele acum către cer.

O undă de șoc, formată din căldură și praf, se răspândi din rămășițele carbonizate ale coloniei. Razele pâlpâiră și se stinseră din nou. Spectacolul de lumini de pe cer dispăru, lăsând în urmă fum și flăcări. Dincolo de marginea zonei distruse, apărea din când în când câte o erupție solitară de flăcări.

– Ce-i asta? întrebă Yoder.

– Unii dintre coloniști erau în afara coloniei când a fost distrusă, așa cred, am răspuns. Așa că termină curățenia.

– Iisuse! exclamă Gutierrez. Colonia fiind distrusă, indivizii aceia ar muri probabil oricum.

– Voiau să demonstreze ceva, replică Jane.

Am oprit filmulețul. Camera era cufundată într-o tăcere mormântală.

Trujillo arătă către PDA-ul meu.

– Cum am căpătat asta? se interesă el.

– Filmul? am întrebat.

El încuviință.

– După cât se pare, a fost livrat personal Departamentului de Stat al UC și tuturor guvernelor neafiliate la Conclav, prin curieri veniți chiar din partea Conclavului.

– De ce-ar face așa ceva? exclamă Trujillo. De ce s-ar arăta pe ei înșiși comițând o asemenea… *atrocitate*?

– Ca să nu existe nicio îndoială că vorbesc serios, am explicat. Asta îmi spune că, indiferent ce credem despre Uniunea Colonială în acest moment, nu ne putem permite să acționăm pe baza presupunerii potrivit căreia Conclavul se va comporta rezonabil față de noi. UC a dat cu tifla tipilor ăstora, iar ei n-or să poată să treacă asta cu vederea. O să vină să ne caute. Nu vrem să le dăm nicio ocazie să ne găsească!

Aceste cuvinte fură întâmpinate cu și mai multă tăcere.

– Și acum? întrebă Marta Piro.

– Cred că aveți nevoie să votați, am răspuns.

Trujillo ridică privirea, cu un ușor aer de incredulitate pe față.

– Vă rog să mă iertați, vorbi el. Sunt aproape sigur că am auzit că *tu* ai zis că *noi* ar trebui să votăm.

– Planul în discuție în acest moment este cel pe care tocmai vi l-am prezentat, am spus. Cel care ne-a fost dat mie și lui Jane.

În lumina tuturor evenimentelor, cred că e cel mai bun plan pe care-l avem până acum. Dar n-o să meargă dacă n-o să fiți cu toții de acord. O să trebuiască să vă întoarceți la coloniștii voștri ca să le explicați asta… O să trebuiască să le vindeți ideea. Dacă însă e să meargă această colonie, toată lumea trebuie să se îmbarce cu trup și suflet în proiect. Și asta începe cu voi înșivă!

M-am ridicat în picioare; Jane făcu la fel.

– E o discuție pe care trebuie s-o aveți fără noi, am zis. O să așteptăm afară.

Am plecat.

– E ceva în neregulă? am întrebat-o pe Jane în timp ce ieșeam.

– Asta-i o întrebare serioasă? se repezi Jane. Suntem împotmoliți în afara spațiului cunoscut, așteptând Conclavul să ne găsească și să ne ardă din temelii, și tu mă întrebi dacă e ceva în *neregulă*?

– Întreb dacă e ceva în neregulă cu *tine*, am replicat. Săreai la gâtul

oricui, acolo înăuntru. Suntem într-o situație proastă, dar tu și cu mine trebuie să ne păstrăm mintea limpede. Și să fim diplomați, dacă e cât de cât posibil…

– Tu ești diplomatul, spuse Jane.

– Bine, am răspuns. Dar nu mă ajuți.

Jane păru să numere în gând până la zece. Apoi încă o dată.

– Îmi pare rău, vorbi ea. Ai dreptate. Iartă-mă.

– Spune-mi ce se petrece.

– Nu acum. Mai târziu. Când o să rămânem singuri.

– *Suntem* singuri.

– Întoarce-te, zise Jane.

M-am întors. Savitri era acolo. M-am răsucit din nou spre Jane, dar ea se îndepărtase pentru o clipă.

– E totul bine? întrebă Savitri, urmărind-o pe Jane plecând.

– Dacă aș ști, ți-aș spune, am răspuns.

Am așteptat o ripostă promptă din partea lui Savitri. N-a sosit, fapt care mi-a vorbit prin el însuși despre starea de spirit a lui Savitri.

– A mai observat cineva problema noastră legată de planetă? am întrebat-o.

– Nu cred, răspunse Savitri. Cei mai mulți oameni sunt ca tine – scuză-mă – și nu prea știu de fapt cum arată planeta. Acum, absența ta a fost observată. A ta și a tuturor reprezentanților coloniei. Dar nimeni nu pare să creadă că există ceva sinistru în legătură cu asta. La urma urmei, e de așteptat din partea voastră să vă adunați și să vorbiți despre colonie. Știu că vă caută Kranjic, dar nu cred că vrea decât un citat din partea voastră, despre petrecere și despre salt.

– Bine, am zis.

– Oricând o să vrei să-mi spui ce altceva se petrece, o să fie la fel de bine, adăugă ea.

Am început să-i dau un răspuns mecanic, scurt, și am înghețat când i-am zărit privirea.

– Curând, Savitri, promit. Avem doar câteva lucruri de lămurit.

– În ordine, șefule.

Se relaxă puțin.

– Fă-mi o favoare, am rugat-o. Găsește-i pe Hickory sau Dickory pentru mine. Trebuie să vorbesc cu ei despre ceva.

– Crezi că știu ceva despre asta? întrebă Savitri.

– *Sunt sigur* că știu ceva despre asta. Trebuie doar să aflu cât de mult. Spune-le că ne întâlnim mai târziu, în cabina mea…

– O să-i găsesc, promise Savitri. Doar s-o găsesc pe Zoë.

Obinii sunt întotdeauna pe o rază de maximum treizeci de metri distanță de ea. Cred că încep s-o enerveze deja. Se pare că-l sperie și pe noul ei prieten…

– Ăsta trebuie să fie puștiul ăla, Enzo.

– El e. Drăguț băiat.

– Când o să aterizăm, cred că o să-i pun pe Hickory și pe Dickory să-l ia la o plimbare mai lungă.

– Cred că e interesant faptul că, în mijlocul unei crize, încă te mai poți gândi la metode de a pune bețe-n roate unui băiat îndrăgostit de fiica ta, comentă Savitri. Într-un fel sucit, e aproape admirabil.

Am rânjit. Savitri îmi răspunse și ea cu un zâmbet răutăcios, așa cum sperasem și cum avusesem intenția.

– Trebuie să ai priorități, am replicat.

Savitri își rostogoli ochii în orbite și plecă.

Câteva minute mai târziu, Jane reapăru, ducând două cești. Îmi întinse una dintre ele.

– Ceai, vorbi ea. O ofertă de pace.

– Mulțumesc, am zis, luând-o.

Jane făcu un gest spre ușa dincolo de care se aflau reprezentanții coloniei.

– Vreo veste?

– Nimic, am răspuns. Nici măcar n-am tras cu urechea.

– Ai vreun plan pentru ce-o să faci dacă ei se hotărăsc că planul nostru e un rahat? întrebă Jane.

– Mă bucur că ai întrebat. N-am nici cea mai mică idee ce să fac atunci.

– Gândești în perspectivă, din câte văd, observă Jane și sorbi din ceai.

– Nu mă lua peste picior, am protestat. Asta-i treaba lui Savitri.

– Uite. Iată-l pe Kranjic, mă anunță Jane, arătând de-a lungul holului, unde apăruse reporterul, cu Beata după el, ca întotdeauna. Dacă vrei, pot să-l lichidez pur și simplu pentru tine.

– Dar asta ar lăsa-o văduvă pe Beata!

– Nu cred că ar avea ceva împotrivă…

– O să-l lăsăm în viață, deocamdată.

– Perry, Sagan, salută Kranjic. Uite, știu că nu sunt favoritul tău, dar crezi că ai putea să-mi dai o frază sau două despre salt? Promit să te fac să arăți bine.

Ușa camerei de conferințe se deschise, iar Trujillo privi afară.

– Stai pe loc, Jann, i-am spus lui Kranjic. O să am ceva pentru tine într-un minut.

Jane și cu mine ne-am întors în sala de conferințe; l-am auzit pe Kranjic scoțând un oftat sonor înainte să închidem ușa.

M-am întors spre reprezentanții coloniei.

– Ei bine? am întrebat.

– N-am avut prea mult de discutat, răspunse Trujillo. Am hotărât că, deocamdată cel puțin, ar trebui să facem ce a sugerat Uniunea Colonială.

– În regulă, bine, am zis. Mulțumesc.

– Ceea ce vrem să aflăm de la voi, acum, este ce-ar trebui să le spunem oamenilor noștri…

– Spuneți-le adevărul, răspunse Jane. Întregul adevăr.

– Tocmai vorbeai despre cum ne-a înșelat UC, i-am adus aminte lui Trujillo. Hai să n-o luăm pe același făgaș.

– Vrei să le spunem totul, insistă Trujillo.

– Totul, am repetat. Reține ideea.

Am deschis ușa și l-am chemat pe Kranjic. El și Beata intrară în cameră.

– Începeți cu el, am zis, arătând spre Kranjic.

Se uitară cu toții la el.

– Așadar, începu Kranjic. Ce se petrece?

– Echipajul de pe *Magellan* o să coboare ultimul pe planetă, i-am zis lui Jane.

Tocmai mă întorsesem de la o ședință de logistică cu Zane și Stross; Jane și Savitri fuseseră ocupate cu refacerea priorităților în materie de echipamente ale coloniei, pornind de la noua situație. Dar pentru moment, eram doar eu, Jane și Babar, care în calitate de câine rezista cu voioșie la încordarea din jurul lui.

– După ce ajung jos, Stross o să programeze *Magellan* să se autopiloteze în soare. Fără surle, fără trâmbițe, dispărem fără urmă.

– Ce-o să se întâmple cu Stross? întrebă Jane.

Nu se uita la mine; stătea la masa din sala de recepții, ciocănind

ușor cu degetele.

– A zis c-o să „piardă vremea“, am răspuns.

Jane mă privi cu un aer întrebător. Am ridicat din umeri.

– E adaptat la viața în spațiu, am zis. Asta-i ceea ce-o să facă. A zis că cercetarea pentru doctorat o să-l țină ocupat până când o să vină cineva să-l ia.

– Crede că o să vină cineva să-l ia, observă Jane. Asta-i optimism din partea lui.

– E frumos că mai e cineva optimist, am adăugat. Deși Stross nu pare să fie tipul pesimist.

– Mda.

Ciocănitul degetelor ei pe masă își schimbă ritmul.

– Cum rămâne cu obinii?

– Ei, păi…, am început, aducându-mi aminte de discuția mea de mai devreme cu Hickory și Dickory. *Asta.* Se pare că cei doi știu totul despre Conclav, dar le-a fost interzis să ne împărtășească informațiile din cauză că *noi* nu știm nimic despre ei. Nu e prea diferit de o nevastă de-a mea, căreia i-aș putea spune numele…

– N-o să-mi cer scuze pentru asta. A făcut parte din înțelegerea pe care am acceptat-o ca să fiu alături de tine și de Zoë. Părea corect la vremea aceea.

– Nu vreau să-ți ceri scuze, am replicat, cât mai amabil cu putință. Sunt doar frustrat. Din câte am citit în fișierele pe care ni le-a dat Stross, Conclavul ăsta are sute de rase membre. Este cea mai mare organizație din istoria universului, se pare. Au intrat în tratative de decenii, de când eram încă pe Pământ. Și am aflat despre existența lui abia acum. Nu știu cum de e posibil așa ceva…

– Nu trebuia să știi, spuse Jane.

– E o entitate care se întinde în tot spațiul cunoscut. Nu poți ascunde una ca asta.

– Sigur că poți, mă contrazise Jane, iar ciocănitul în masă încetă brusc. Uniunea Colonială o face tot timpul. Gândește-te la felul în care comunică între ele coloniile. Nu pot vorbi unele cu altele direct; e prea mult spațiu între ele. Trebuie să-și adune mesajele și să le trimită în nave spațiale de la o colonie la alta.

Uniunea Colonială controlează toate călătoriile navelor din spațiul uman. Toate informațiile sunt reținute de Uniunea Colonială. Când controlezi comunicațiile, poți ascunde tot ce vrei.

– Nu cred că-i chiar adevărat, am zis. Mai devreme sau mai târziu,

totul iese la iveală. Când eram pe Pământ…

Jane pufni dintr-odată.

– Ce-i? am întrebat.

– Tu…, răspunse Jane. „Când eram pe Pământ“. Dacă există vreun loc din spațiul uman care să poată fi descris ca profund ignorant, e Pământul.

Făcu un gest cu mâna, cuprinzând încăperea.

– Câte dintre *toate* lucrurile astea le știai când erai pe Pământ? Adu-ți aminte. Tu și cu oricare dintre ceilalți recruți ai FCA v-ați înrolat fără să știți absolut nimic despre cum stăteau lucrurile în afară. Nu știați nici măcar cum urma să facă posibil ca voi să *luptați*. Uniunea Colonială ține Pământul *izolat*, John.Nicio comunicare cu restul lumilor umane. Nicio informație în nicio direcție. Nu numai că Uniunea Colonială ascunde restul universului de Pământ. Ascunde Pământul de restul universului.

– E căminul omenirii, am replicat. Sigur că UC vrea să-l țină în umbră.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Jane, enervată de-a binelea. Nu-i posibil să fii atât de neghiob încât să crezi așa ceva. UC nu ascunde Pământul pentru că are *valoare sentimentală*.

UC ascunde Pământul pentru că e o *resursă*. E o fabrică menită să verse pe porțile ei o provizie nesfârșită de coloniști și soldați, dintre care niciunul n-are nici cea mai mică idee despre ce se petrece *aici*. Pentru că nu este în interesul Uniunii Coloniale ca ei să știe. Așa că nu știu. *Tu* n-ai știut. Erai la fel de neștiutor ca și restul. Așa că nu-mi spune că nu poți ascunde lucrurile astea.

Lucrul cel mai surprinzător nu este acela că Uniunea Colonială a ascuns Conclavul față de tine. Lucrul surprinzător este că îți spune despre el *câtuși de puțin*!

Jane reluă ciocănitul în masă pentru o clipă, apoi lovi cu putere masa cu palma.

– La naiba, exclamă ea, își luă capul în mâini și rămase pe loc, vizibil furioasă.

– Chiar aș vrea să știu ce se petrece cu tine în momentul ăsta, am zis.

– Nu e vorba de tine, răspunse. Nu pe tine sunt furioasă.

– E bine de auzit. Deși, din moment ce tocmai m-ai făcut neștiutor și neghiob, înțelegi de ce mă întreb dacă-mi spui adevărul despre asta.

Jane îmi întinse o mână.

– Vino-ncoace!

M-am apropiat de masă. Ea îmi puse mâna pe tăblie.

– Vreau să faci ceva pentru mine, spuse. Vreau să lovești masa cât de tare poți.

– De ce?

– Te rog… Fă-o pur și simplu!

Masa era din fibre de carbon standard, cu furnir imprimat ca lemnul: ieftină, durabilă și deloc ușor de rupt. Mi-am strâns mâna în pumn și am coborât-o cu putere asupra mesei. A scos o bufnitură surdă, și m-a durut puțin brațul din cauza impactului.

Masa zăngăni puțin, dar altfel nu păți nimic. Din pat, Babar mă privi cercetător, ca să vadă ce tâmpenie mai puneam la cale.

– Au, am exclamat.

– Sunt cam la fel de puternică ca și tine, zise Jane pe un ton neutru.

– Așa presupun.

M-am îndepărtat de masă, frecându-mi mâna.

– Ești totuși într-o formă mai bună decât mine. S-ar putea să fii ceva mai puternică.

– Da, sigur, răspunse ea, și din poziția așezată, coborî cu viteză mâna asupra mesei. Tăblia se rupse cu un pocnet ca un foc de armă. Jumătate din ea fu retezată și zbură învârtindu-se prin cameră, izbindu-se de ușă. Babar scânci și se retrase pe pat.

Am rămas cu gura căscată la soția mea, care fixa impasibilă cu privirea ceea ce mai rămăsese din masă.

– Ticălosul ăla de Szilard, exclamă ea, invocând numele șefului Forțelor Speciale. Știa ce plănuiseră pentru noi. Stross e unul dintre oamenii lui. Așa că trebuia să știe. Știa cu ce ne vom confrunta. Și s-a hotărât să-mi dea un corp de-al Forțelor Speciale, indiferent dacă voiam sau nu.

– Cum? am întrebat.

– Am luat masa împreună. Trebuie să-mi fi pus ceva în mâncare.

Corpurile Forțelor Coloniale de Apărare puteau fi îmbunătățite – într-o oarecare măsură –, iar îmbunătățirile erau deseori realizate cu injecții sau infuzii de nanoboți care să repare și să îmbunătățească țesuturile. FCA nu folosesc nanoboți ca să repare corpurile umane normale, dar nu exista niciun obstacol tehnic pentru a face asta sau

pentru a folosi nanoboții ca să facă modificări ale corpului.

– Trebuie să fi fost o cantitate minusculă. Numai atâtea cât să ajungă înăuntrul meu, unde se pot înmulți.

În mintea mea se aprinse un beculeț.

– Ai avut febră!

Jane dădu din cap, evitând încă să se uite la mine.

– Febra. Și mi-a fost foame și sete tot timpul ăsta…

– Când ai observat?

– Ieri. Tot îndoiam și rupeam lucrurile. Am îmbrățișat-o pe Zoë și a trebuit să mă opresc pentru că se plângea că o doare. Am bătut-o pe umăr pe Savitri și a vrut să știe de ce am lovit-o. M-am simțit stângace toată ziua. Apoi l-am văzut pe *Stross* – Jane aproape scuipă numele – și mi-am dat seama despre ce-i vorba. Nu eram stângace, eram *schimbată*. Schimbată din nou în ceea ce am fost. Nu ți-am spus, pentru nu credeam că are importanță. Dar nu-mi iese din cap de atunci. Nu pot să-mi scot chestia asta din minte. Sunt schimbată!

Jane ridică în sfârșit privirea spre mine. Avea ochii umezi.

– Nu vreau *așa ceva*, spuse ea cu vehemență. Am lăsat în urmă toate lucrurile astea, atunci când am ales viața alături de Zoë și de tine. A fost alegerea mea să le părăsesc, și am *suferit* când le-am părăsit. Când am lăsat în urmă pe toți cei pe care-i cunoșteam.

Își atinse tâmpla cu degetul, sugerând BrainPalul pe care nu-l mai purta.

– Când am lăsat în urmă *vocile* lor, după ce le-am avut cu mine. Când am rămas singură în felul ăsta pentru prima oară. E dureros să înveți limitele acestor trupuri, să afli toate lucrurile pe care nu le mai poți face. Dar am *ales*. Am acceptat. Am încercat să văd frumusețea acestei vieți. Și, pentru prima oară de când exist, am știut că viața însemna mult mai mult decât ceea ce se afla în fața mea. Am învățat să văd constelațiile, nu doar stelele. Viața mea e viața ta și viața lui Zoë. Toate viețile noastre. Tot ce înseamnă ele. Face să merite tot ce am părăsit.

M-am dus la Jane și am luat-o în brațe.

– Nu-i nimic, am spus.

– Ba da, e, replică Jane.

Scoase un râs slab, amar.

– Știu ce-a crezut Szilard, vezi tu… A crezut că mă ajută – că *ne* ajută – făcându-mă mai mult decât umană. Numai că el nu știe ce știu eu. Când faci pe cineva mai mult decât uman, îl faci în același

timp și mai puțin uman. Am petrecut tot acest timp învățând să fiu ființă umană. Iar îmi ia totul, fără să se gândească de două ori…

– Ești încă tu, am zis. Asta nu se schimbă.

– Sper că ai dreptate. Sper că asta e destul.

Șase

– Planeta asta miroase ca o subsuoară transpirată, observă Savitri.

– Frumos, am zis.

Încă îmi puneam ghetele când a intrat Savitri. Le-am tras în sfârșit în picioare și m-am ridicat.

– Zi că n-am dreptate, continuă ea.

Babar se ridică și se duse spre Savitri, care-l mângâie ușor.

– Nu că n-ai dreptate. Credeam doar că ai putea avea mai multă evlavie la gândul că te afli într-o lume cu totul nouă.

– Locuiesc într-un cort și fac pipi în găleată. Și apoi trebuie să car găleata prin toată tabăra până la un container de prelucrare, ca să extragem ureea pentru îngrășământ. Poate că aș avea mai multă evlavie pentru planetă, dacă nu mi-aș petrece o bună parte a zilei cărându-mi propriile excremente dintr-o parte în alta a ei!

– Încearcă să nu mai faci atâta pipi…

– O, mulțumesc, exclamă Savitri. Tocmai ai retezat nodul gordian cu soluția *asta*. Nu-i de mirare că ești șef.

– Chestia cu găleata e doar temporară, oricum.

– Mi-ai zis la fel și acum două săptămâni.

– Ei, îmi cer scuze, Savitri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că două săptămâni sunt mai mult decât suficiente pentru ca întreaga colonie să treacă de la întemeiere la trândăvia barocă.

– Faptul de a nu trebui să faci pipi într-o găleată nu înseamnă trândăvie. Este unul dintre semnele distinctive ale civilizației, alături de acela de a avea ziduri solide. Și de a face baie, ceea ce toată lumea din colonie a făcut prea puțin în ultima vreme, ți-o spun eu.

– Acum știi de ce miroase planeta ca o subsuoară transpirată, am

glumit.

– Mirosea de la început ca o subsuoară. Noi n-am făcut decât să sporim necazul.

Stând în picioare, am tras adânc aerul pe nări, vrând să demonstrez că mă bucur de aer. Din nefericire pentru mine totuși, Savitri avea dreptate; Roanoke chiar mirosea mult prea tare ca o subsuoară, așa că am făcut tot ce se putea ca să nu mă înec după ce mi-am umplut plămânii. Acestea fiind spuse, mă delectam prea mult cu privirea acră de pe chipul lui Savitri ca să recunosc că mă lua cu leșin de la miros.

– Aah! am exclamat, expirând.

Am reușit să nu tușesc.

– Sper să te îneci! îmi ură Savitri.

– Pentru că veni vorba, am continuat și m-am aplecat în cort ca să scot propria mea găleată de noapte, am și eu o treabă personală de care trebuie să mă ocup. Vii cu mine să arunc asta?

– Aș prefera să nu vin.

– Scuză-mă. Am făcut-o să sune ca o întrebare? Hai!

Savitri oftă și porni alături de mine pe aleea principală a sătucului nostru, Croatoan, către centrifuga de gunoaie, cu Babar după noi, în afară de momentele în care se îndepărta ca să-i salute pe copii. Babar era singurul câine din colonie care nu era ciobănesc; avusese timp să-și facă prieteni. Asta îl făcea atât popular, cât și prea gras.

– Manfred Trujillo mi-a zis că satul e inspirat dintr-o tabără a unei legiuni romane, vorbi Savitri în timp ce mergeam.

– E adevărat, am răspuns. De fapt, e ideea lui.

Și una bună. Satul era dreptunghiular, cu trei alei mergând pe lungimea taberei, paralele între ele, și cu o a patra (aleea Cutezanței) intersectându-le. În centru se afla o cantină comună (în care provizia noastră de alimente atent monitorizată era distribuită în schimburi), un mic teren pătrat unde copiii și adolescenții încercau să găsească ceva de făcut și cortul administrativ, care servea și drept casă pentru mine, pentru Jane și pentru Zoë.

Pe partea cealaltă a aleii Cutezanței se aflau șiruri de corturi, fiecare adăpostind până la zece oameni, de obicei câte două familii plus câți burlaci sau cupluri puteam înghesui. Sigur, era incomod, dar era și aglomerat. Savitri fusese cazată într-un cort cu trei familii formate din câte trei persoane, toate având bebeluși sau copii la vârsta la care abia învățau să meargă; o parte din motivul pentru

proasta ei dispoziție era că apuca să doarmă doar vreo trei ore pe noapte. Din moment ce zilele de pe Roanoke aveau douăzeci și cinci de ore și opt minute, asta nu era prea bine.

Savitri arătă către marginea satului.

– Îmi închipui că legiunile romane nu foloseau containere de depozitare ca barieră de protecție.

– Probabil că nu, am răspuns. Dar asta a fost pierderea lor.

Folosirea containerelor ca îngrăditură fusese ideea lui Jane. În zilele romanilor, taberele legionarilor ar fi fost înconjurate de un șanț și o palisadă, ca să țină afară hunii și lupii. Noi nu aveam huni sau echivalentul lor (încă), dar existaseră câteva relatări despre animale mari care umblau prin iarbă, și nici nu voiam să iasă copiii și adolescenții (sau anumiți adulți imprudenți, care își făcuseră deja cunoscută prezența), și să hoinărească prin vegetația care se întindea până la un kilometru depărtare de sat. Containerele erau ideale pentru acest scop; erau înalte și solide și existau o mulțime – destule ca să înconjoare de două ori tabăra, cu un spațiu corespunzător între cele două rânduri ca să-i lase pe naufragiații furioși din echipa din cala de mărfuri să descarce obiectele de inventar când era nevoie.

Savitri și cu mine am ajuns la hotarul dinspre vest al satului Croatoan, dincolo de care se întindea un curs de apă mic și rapid. Din cauza asta, această margine a satului avea până acum propria canalizare. În colțul dinspre nord-vest, o țeavă ducea apă într-o cisternă de filtrare, care separa apa pentru băut și gătit; alimenta de asemenea două cabine de duș în care limita de un minut pentru indivizi (și trei minute pentru familii) era aplicată strict de toți ceilalți care stăteau la coadă. În colțul sud-vestic se afla o centrifugă septică – una mică, nu cea pe care mi-o arătase supraveghetorul Ferro – în care fiecare colonist își arunca găleata de noapte. În timpul zilei, aceștia se foloseau de toaletele mobile care înconjurau centrifuga. Aproape întotdeauna era coadă și la acestea.

M-am apropiat de centrifugă și am turnat conținutul pe un jgheab, ținându-mi respirația în timpul ăsta; centrifuga nu mirosea a trandafiri. Centrifuga ne prelua deșeurile și le transforma în îngrășământ steril, care era colectat și depozitat, și în apă curată, care era aruncată în cea mai mare parte în râu. Au existat unele discuții dacă să se recircule apa prelucrată înapoi în rezerva coloniei; sentimentul general a fost că, purificată sau nu, coloniștii erau supuși la destule presiuni și fără să bea sau să se spele cu propria lor

urină prelucrată. Era un punct de vedere corect. O cantitate mică de apă era totuși păstrată pentru clătirea și spălarea găleților de noapte. Așa e viața în marele oraș.

Savitri îndreptă brusc degetul spre peretele vestic, în timp ce mă întorceam spre ea.

– Ai vreun plan să faci duș în curând? întrebă. Adică, nu vreau să te jignesc, dar pentru tine, să miroși a subsuoară transpirată ar fi o îmbunătățire.

– Cât timp ai de gând să te porți așa? am întrebat.

Eram pe cale să spun mai multe, dar am fost întrerupt când Zoë ne-a tăiat calea.

– Aici erați, exclamă ea, și apoi întinse spre mine mâna, care avea ceva în ea. Uite, am găsit un animăluț!

M-am uitat la vietatea din mâna ei. Mi-a întors privirea.

Semăna puțin cu un șobolan care fusese prins într-un aparat de frământat caramele. Caracteristicile ei cele mai remarcabile erau cei patru ochi ovali, câte doi pe fiecare parte a capului, și faptul că, la fel ca orice altă ființă vertebrată pe care am văzut-o pe Roanoke până acum, avea degete opozabile la labele cu trei degete. Le folosea ca să-și țină echilibrul pe mâna lui Zoë.

– Nu-i drăguț? întrebă Zoë.

Ființa păru să râgâie, ceea ce Zoë interpretă ca pe un semn pentru a-i da un biscuit pe care-l păstrase în buzunar. Animalul îl luă cu o labă și începu să-l ronțăie.

– Dacă spui tu… Unde l-ai găsit?

– Sunt o mulțime lângă cantină, răspunse Zoë, arătându-i-l lui Babar.

Câinele adulmecă ființa; aceasta șuieră la el.

– Se uitau la noi în timp ce mâncam…

Asta îmi aduse aminte de ceva; dintr-odată mi-am dat seama că le văzusem și eu în ultima săptămână.

– Cred că le era foame, continuă Zoë. Gretchen și cu mine ne-am dus să le dăm mâncare, dar au fugit. În afară de mititelul ăsta. A venit de-a dreptul și-a luat un biscuit de la mine. Cred că o să-l păstrez.

– Aș prefera să nu. Nu știi pe unde a umblat.

– Ba sigur că știu. A umblat pe lângă cantină.

– Nu pricepi ce vreau să spun…

– Am priceput ce vrei să spui, tăticule de nouăzeci de ani.

Dar haide… Dacă ar fi vrut să-mi injecteze otravă sau să încerce să mă mănânce, probabil că ar fi făcut-o până acum.

Creatura din mâna ei își termină biscuitul și râgâi din nou, apoi sări brusc din mâna lui Zoë și o luă la fugă în direcția baricadei de containere.

– Hei! strigă Zoë.

– Credincios ca un cățeluș, nu-i așa?

– Când se întoarce, am să-i spun toate lucrurile oribile pe care le-ai zis despre el, zise Zoë. Și apoi am să-l las să facă… hm, caca în capul tău!

Am ciocănit găleata.

– Nu, nu, am zis. Pentru asta avem găleata.

Zoë se strâmbă la vederea găleții; nu era prea încântată de ea.

– Puah! Mulțumesc pentru imagine.

– Pentru nimic.

Ca din senin, mă izbi faptul că lui Zoë îi lipseau două umbre.

– Unde sunt Hickory și Dickory? am întrebat.

– Mama le-a cerut să meargă cu ea să se uite la ceva. De fapt, de asta am venit să te caut. Voia să vii și tu să vezi ceva. E pe partea cealaltă a baricadei. Lângă intrarea de nord.

– În regulă. Tu unde-o să fii?

– În scuar, bineînțeles. Unde altundeva *aș putea* să fiu?

– Iartă-mă, scumpo. Știu că tu și cu prietenii tăi vă plictisiți.

– Nu mai spune! Știm cu toții, colonizarea ar trebui să fie dificilă, dar nimeni nu ne-a spus c-o să fie și *plicticoasă*…

– Dacă vreți ceva de făcut, am putea începe o școală.

– Noi ne plictisim, iar tu sugerezi *școala*? exclamă Zoë. Cine *ești* tu? În plus, nu e foarte probabil, din moment ce ne-ai confiscat toate PDA-urile. O să fie greu să ne înveți ceva, câtă vreme n-avem lecții.

– Menoniții au cărți. Din cele de modă veche. Cu pagini și tot restul…

– Știu. Și sunt singurii care nu înnebunesc de-a binelea de plictiseală. Doamne, mi-e dor de PDA-ul meu!

– Ironia trebuie să fie zdrobitoare.

– O să plec acum. Înainte să arunc o piatră după tine…

În ciuda amenințării, ne îmbrățișă în fugă pe mine și pe Savitri înainte de plecare. Babar se luă după ea; era mai amuzantă decât

noi.

– Știu cum se simte, vorbi Savitri când ne-am reluat plimbarea.

– Și tu vrei să arunci o piatră după mine? am întrebat.

– Câteodată, răspunse ea. Nu chiar acum. Dar mă refer la faptul că-i e dor de PDA. Și mie mi-e dor. Uită-te la ăsta!

Savitri băgă mâna în buzunarul din spate de la pantaloni și scoase un blocnotes cu spirală. Primise un mic teanc în dar de la Hiram Yoder și menoniți.

– La asta am ajuns.

– Ce primitiv!

– Glumește cât vrei, zise Savitri și puse blocnotesul la loc. E *greu* să treci de la PDA la carnețel.

N-am contrazis-o. În schimb, am ieșit pe poarta dinspre nord a satului, unde i-am găsit pe Jane cu Hickory și Dickory, împreună cu doi membri ai echipei de securitate de pe *Magellan*, pe care și-i făcuse adjuncți.

– Vino să vezi asta, zise ea, și se îndreptă către unul dintre containerele de stocare din îngrăditură.

– La ce trebuie să mă uit? am întrebat.

– La astea, răspunse Jane, și arătă spre container, aproape de vârf, cam la trei metri înălțime.

Am mijit ochii.

– Astea sunt zgârieturi, am zis.

– Da. Le-am găsit și pe alte containere. Și mai e ceva, adăugă Jane, și se îndreptă spre alte două containere. Cineva sau ceva a săpat aici. Se pare că a încercat să se strecoare pe sub containerele astea.

– Mult succes, am replicat.

Containerele aveau mai mult de doi metri lățime.

– Am găsit o gaură pe partea cealaltă a îngrăditurii, care avea aproape un metru lungime. Ceva încearcă să intre pe timpul nopții. Nu poate sări peste containere, așa că încearcă să treacă pe dedesubt. Și nu-i numai unul. Am găsit multă vegetație călcată în picioare prin preajmă, și o mulțime de urme de labe de diferite mărimi lângă containere. Orice-ar fi, sunt în haită.

– Sunt animalele mari pe care le-am văzut în desiș?

Jane ridică din umeri.

– Nimeni n-a văzut vreunul dintre ele mai de aproape, și nimic nu vine aici în timpul zilei. În mod normal, am posta camere cu

infraroșu în vârful containerelor, dar aici nu putem.

Jane n-avea nevoie să explice de ce; camerele de pază, la fel ca aproape orice alt obiect tehnologic pe care-l aveam, comunicau wireless, iar wireless însemna un risc pentru securitate.

– Și orice-ar fi, evită să fie văzute de paznicul de noapte.

Dar nici paznicul nu poartă ochelari de noapte…

– Orice-ar fi, crezi că sunt periculoase, am observat. Jane încuviință.

– Nu văd de ce-ar fi erbivorele atât de hotărâte să intre. Orice-ar fi acolo afară, ne vede, ne miroase și vrea să intre ca să vadă cum suntem. Trebuie să aflăm ce sunt și cât de multe sunt.

– Dacă-s animale de pradă, numărul lor e limitat, am zis. Prea mulți prădători ar epuiza rezerva de pradă.

– Da, replică Jane. Dar asta tot nu ne spune câte sunt sau ce soi de amenințare reprezintă. Tot ce știm este că vin aici în timpul nopții, că sunt destul de mari ca să fie capabile aproape să sară peste containere și destul de deștepte ca să încerce să-și sape un tunel pe dedesubt. Nu putem lăsa oamenii să-și ridice case în zonă, până când n-o să știm ce fel de amenințare reprezintă.

– Oamenii noștri sunt înarmați, am spus.

Printre provizii era și un stoc de puști arhaice, simple, și muniție fără nanoboți.

– Oamenii noștri au arme de foc. Dar cei mai mulți dintre ei n-au nici cea mai mică idee cum să le folosească. Or să sfârșească împușcându-se singuri, înainte de a împușca orice altceva. Și nu numai oamenii sunt în primejdie. Eu sunt mai îngrijorată pentru vite. Nu ne permitem să pierdem prea multe, ucise de animalele de pradă. Nu atât de devreme.

M-am uitat către desiș. Între mine și lizieră, unul dintre bărbații menoniți instruia un grup de coloniști cu privire la aspectele delicate ale conducerii unui tractor de modă veche.

Mai departe, câțiva coloniști adunau mostre de sol, ca să-i putem compara compatibilitatea cu recoltele noastre.

– N-o să fie un punct de vedere prea popular, i-am atras atenția lui Jane. Oamenii se plâng deja că sunt închiși în sat.

– N-o să ne ia atât de mult timp să le găsim. Hickory, Dickory și cu mine o să facem de pază la noapte, sus pe containere. Vederea lor coboară mult în spectrul infraroșu, așa că ar putea să le vadă când vin.

– Și tu? am întrebat.

Jane ridică din umeri. După dezvăluirea de pe *Magellan* despre modificare, păstra tăcerea în cea mai mare parte în legătură cu amploarea totală a capacităților sale. Dar nu însemna prea mult să presupui că și spectrul vederii ei se extinsese, la fel ca restul calităților.

– Ce-o să faci când o să le zărești?

– În seara asta, nimic. Vreau să-mi fac o idee despre ce sunt și cât de multe sunt. Putem hotărî după aceea ce-o să facem. Dar până atunci, ar trebui să avem grijă ca toată lumea să se afle înăuntrul îngrăditurii cu o oră înainte de apusul soarelui, iar toți cei din afara ei, în timpul zilei, să aibă în preajmă paznici înarmați.

Făcu semn din cap către adjuncții ei oameni.

– Ei doi au antrenament cu arme, și mai sunt câțiva în echipajul de pe *Magellan* care au. E un început.

– Și nicio casă până când nu dăm de capătul lucrurilor ăstora, am spus.

– Așa e, fu de acord Jane.

– O să fie o ședință de consiliu veselă…

– O să-i anunț eu, se oferi Jane.

– Nu. Eu ar trebui s-o fac. Tu ai deja reputația de înspăimântătoare. Nu vreau să fii mereu cea care dă veștile proaste.

– Nu mă deranjează.

– Știu. Totuși, asta nu înseamnă că ar trebui s-o faci mereu.

– Bine. Poți să le spui că mă aștept să știm destul de curând dacă ființele astea reprezintă o amenințare. Asta ar trebui să ajute.

– Putem spera.

– Nu avem niciun fel de date despre creaturile astea? întrebă Manfred Trujillo.

El și căpitanul Zane pășeau alături de mine, în timp ce mă îndreptam către centrul de informații al satului.

– Nu, am răspuns. Nici măcar nu știm cum arată… încă.

Jane o să afle la noapte. Până acum, singurele vietăți despre care cunoaștem câte ceva sunt chestiile alea ciufulite de la cantină.

– Narâtele, precizează Zane.

– Ce?

– Narâte, repetă Zane. Așa le spun adolescenții. Pentru că sunt ale

naibii de urâte.

– Drăguț nume, am comentat. Problema este că nu cred că putem pretinde că înțelegem pe deplin biosfera numai după narâte.

– Știu că prețuiești prudența, zise Trujillo. Dar oamenii încep să se agite. I-am adus într-un loc despre care nu știu nimic, le-am spus că nici măcar nu mai pot vorbi cu familia și prietenii, și apoi nu le-am dat nimic de făcut vreme de două săptămâni întregi. Suntem într-un tărâm al nimănui. Trebuie să lăsăm oamenii să treacă la următoarea fază a existenței lor, sau or să tot stăruie asupra faptului că viața, așa cum o știau, le-a fost luată cu totul.

– Știu, am răspuns. Dar și tu știi la fel de bine ca și mine că n-avem *nimic* pe planeta asta. Voi doi ați văzut aceleași fișiere ca și mine. Indiferent cine-a făcut așa-zisa prospectare a planetei, în aparență nu s-a ostenit să petreacă mai mult de zece minute cu asta. Am aflat biochimia de bază a planetei și cam asta-i tot.

Nu avem aproape nicio informație despre floră și faună sau măcar dacă se împart *în* floră și faună. Nu știm dacă recoltele noastre o să crească în sol. Nu știm ce anume din viața băștinașă putem mânca sau folosi. N-avem nimic din informațiile pe care Departamentul Colonizării le oferă de obicei unei noi colonii.

Trebuie să aflăm toate lucrurile astea pe cont propriu *înainte* de a începe, și din nefericire avem un mare handicap în privința asta.

Am ajuns la centrul de informații, care era un nume pompos pentru un container pe care-l modificasem în acest scop.

– După voi, am zis, ținând deschis primul rând de uși pentru Trujillo și Zane.

Odată aflați cu toții înăuntru, am închis etanș ușa în urma mea, lăsând plasa nanobotică să acopere în întregime ușa exterioară, transformând-o într-o suprafață neagră informă, înainte mată să absoarbă și să ecraneze unde electromagnetice de orice tip. Acoperea pereții, podeaua și tavanul containerului. Era neliniștitor, dacă te gândeai; era ca și cum ai fi stat chiar în mijlocul nimicului.

Bărbatul care proiectase plasa aștepta dincolo de ușa interioară a centrului.

– Domnule administrator Perry, vorbi Jerry Bennett.

Căpitane Zane. Domnule Trujillo. Îmi pare bine să vă revăd în mica mea cutie neagră.

– Cum mai ține plasa? am întrebat.

– Bine, răspunse Bennett, și arătă spre tavan. Nicio undă nu intră,

nicio undă nu iese. Schrödinger ar fi invidios. Am totuși nevoie de mai multe baterii. Plasa absoarbe energia de nu vă vine să credeți. Ca să nu mai pomenim de restul aparaturii…

Bennett făcu semn către restul tehnologiei din centru. Datorită plasei, era singurul loc de pe Roanoke în care exista tehnologie pe care n-ai fi găsit-o înainte de jumătatea secolului douăzeci pe Pământ, fără s-o mai punem la socoteală pe cea energetică, funcționând pe altceva decât pe combustibili fosili.

– O să văd ce pot face, am zis. Ești un făcător de minuni, Bennett.

– Nu. Sunt doar un tocilar obișnuit. Am obținut rapoartele pentru sol pe care le voiați.

Îmi întinse un PDA, și l-am mângâiat pentru o clipă, înainte de a mă uita la ecran.

– Vestea cea bună este că mostrele de sol pe care le-am văzut până acum arată bune pentru recoltele noastre, în general.

Nu există nimic în pământ care să le omoare sau să le facă să crească pipernicite, cel puțin din punct de vedere chimic. De asemenea, fiecare mostră mișuna de mici vietăți.

– E un lucru rău? întrebă Trujillo.

– Habar n-am. Ceea ce știu despre gestionarea solurilor am citit în timp ce prelucram mostrele astea. Nevastă-mea a grădinărit puțin când eram pe Phoenix, și pare să fie de părere că e bine să ai o mulțime de gângănii, pentru că asta aerisește solul. Cine știe, poate are dreptate…

– Are dreptate, am confirmat. O cantitate sănătoasă de biomasă e de obicei un lucru bun.

Trujillo se uită la mine cu scepticism.

– Hei, am făcut agricultură, am exclamat. E adevărat însă că nici nu știm cum vor reacționa creaturile astea la plantele noastre. Introducem specii noi într-o biosferă.

– Ați trecut în mod oficial de tot ceea ce știu despre subiect, așa că o să merg mai departe, spuse Bennett. Ai întrebat dacă există vreo cale de a adapta tehnologia pe care o avem oprind componentele wireless. Vrei răspunsul lung sau cel scurt?

– Să începem cu răspunsul scurt, am adăugat.

– Nu prea, zise Bennett.

– OK. Acum am nevoie de răspunsul lung.

Bennett întinse mâna și apucă un PDA pe care-l desfăcuse în bucăți mai devreme, ridică capacul și mi-l întinse.

– PDA-ul ăsta e un exemplu standard de tehnologie a Uniunii Coloniale. Vedeți aici toate componentele: procesorul, monitorul, stocarea datelor, transmițătorul wireless care îi dă voie să comunice cu alte PDA-uri și computere. Nici măcar o singură componentă nu se leagă fizic de oricare alta. Fiecare parte a acestui PDA se conectează wireless la toate celelalte.

– De ce l-au făcut așa? am întrebat, învârtind PDA-ul în mâini.

– Pentru că e ieftin, răspunse Bennett. Poți face transmițătoare minuscule de date pentru aproape nimic. Costă mai puțin decât să folosești materiale fizice. Nici acelea nu costă prea mult, dar, adunat la un loc, e o diferență vizibilă de cost. Așa că aproape fiecare fabricant aplică metoda asta. E o proiectare făcută împreună cu contabilul. Singurele conexiuni fizice din PDA sunt cele de la baterie la fiecare componentă în parte – și, iarăși, asta din cauză că e mai ieftin să le faci așa…

– Putem folosi conexiunile acelea ca să trimitem date? întrebă Zane.

– Nu văd cum. Adică, nu-i o problemă să transmiți date printr-o conexiune fizică. Dar să intri în fiecare dintre aceste componente și să le determini nucleul de comandă să facă așa ceva, e mai presus de talentele mele. Pe lângă aptitudinile de programator, mai există și faptul că fiecare fabricant blochează accesul la nucleul de comandă. Sunt date brevetate. Și chiar dacă aș putea face toate astea, nu există nicio garanție că ar merge. Printre toate celelalte, ai dirija totul prin baterie. Nu prea știu cum faci să meargă așa ceva.

– Așa încât, chiar dacă oprim toate emițătoarele wireless, fiecare dintre obiectele astea lasă să-i scape semnale wireless, am conchis.

– Mda, răspunse Bennett. Pe distanțe foarte scurte – nu mai mult de câțiva centimetri – dar… da. Dacă într-adevăr cauți soiul ăsta de lucruri, poți să le detectezi.

– Există un anumit punct dincolo de care toate astea devin inutile, observă Trujillo. Dacă cineva ascultă semnale radio atât de slabe, există o șansă destul de mare să scaneze planeta și în spectru optic. Pur și simplu or să ne *vadă*.

– Ascunderea noastră ca să nu fim văzuți e o problemă dificilă, i-am spus lui Trujillo. Asta e o problemă ușoară. Hai să ne ocupăm de problemele ușoare.

M-am întors spre Bennett și i-am dat înapoi PDA-ul.

– Dă-mi voie să te întreb altceva. Poți să *faci* PDA-uri cu fir? Unele

fără componente sau emițătoare wireless?

– Sunt convins că pot găsi o schiță pentru unul, răspunse Bennett. Există proiecte de domeniu public. Dar nu sunt totuși pregătit pentru fabricație. Aș putea cotrobăi prin tot ce-avem și am putea înjgheba ceva. Componentele wireless sunt o regulă, dar există câteva lucruri care încă sunt cu fir. Dar n-o să ajungem niciodată în situația în care toată lumea se învârte pe-aici cu un computer, și cu atât mai puțin să reușim să înlocuim computerele încorporate în cea mai mare parte a utilajelor pe care le avem.

Sincer, în afara cutiei ăsteia negre, n-o să depășim prea curând începutul secolului douăzeci.

Toți trei am rumegat spusele lui pentru o clipă.

– Am putea măcar să extindem *asta*? întrebă Zane în cele din urmă, arătând cu mâna în jur.

– Cred că ar trebui, răspunse Bennett. În special, cred că avem nevoie să construim o cutie neagră spital, pentru că doctorul Tsao mă tot deranjează când încerc să termin o treabă.

– Îți acaparează toată aparatura, am zis.

– Nu. E doar cât se poate de drăguță. Și asta o să mă bage în încurcătură cu nevasta. În plus însă, am numai câteva dintre aparatele ei de diagnostic aici, iar dacă o să se ivească vreodată o problemă medicală adevărată, o să avem nevoie de mai multe la dispoziție.

Am încuviințat. Avuseserăm deja o mână ruptă, un adolescent care se cățărase pe barieră și alunecase la loc. Avusese noroc că nu-și frânsese gâtul.

– Avem destulă plasă? am întrebat.

– Ăsta e aproape întreaga noastră rezervă, răspunse Bennett. Dar o pot programa să producă mai mult din ea însăși.

Mai am nevoie doar de materie primă în plus.

– O să-l pun pe Ferro să se ocupe de asta, zise Zane, referindu-se la supraveghetorul calei. O să vedem ce avem în inventar.

– De fiecare dată când îl zăresc, pare supărat rău, observă Bennett.

– Poate pentru că ar trebui să fie acasă și nu aici, izbucni Zane. Poate că nu-i place prea mult să fie răpit de Uniunea Colonială!

Două săptămâni nu fuseseră îndeajuns să-l mai înmoaie pe căpitan în privința distrugerii navei sale sau a eșuării echipajului.

– Îmi pare rău, zise Bennett.

– Sunt gata de plecare, anunță Zane.

– Două lucruri, repede, mi se adresă Bennett. Aproape că am terminat de tipărit cele mai multe dintre fișierele de date pe care le-ai primit când ai venit aici, așa că le poți avea pe hârtie.

Nu pot imprima fișierele video și audio, dar o să le trec printr-un procesor ca să-ți scot transcrieri.

– În ordine, foarte bine. Care era al doilea lucru?

– Am umblat prin tabără cu un monitor, așa cum ai cerut, și am căutat semnale wireless.

Trujillo ridică o sprânceană auzind asta.

– Monitorul are construcție compactă, îl liniști Bennett. Nu transmite, doar recepționează. Oricum, cred că ar trebui să știți că există încă trei dispozitive wireless acolo. Și încă transmit.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, protestă Jann Kranjic.

Nu pentru prima oară, mi-am stăpânit imboldul de a-i da lui Kranjic un pumn.

– Chiar trebuie să facem asta pe calea cea mai grea, Jann? am întrebat. Mi-ar plăcea să ne prefacem că n-avem doisprezece ani și că n-avem tipul de discuție „ba da, ba nu".

– Mi-am închis PDA-ul la fel ca toți ceilalți, răspunse Kranjic, și apoi făcu semn spre Beata, care stătea întinsă pe patul de campanie, cu o cârpă udă peste ochi.

Se pare că Beata era predispusă la migrene.

– Iar Beata și-a predat PDA-ul și camera. Aveți tot ce avem și noi.

Am aruncat o privire către Beata.

– Ei, Beata? am întrebat.

Beata ridică marginea cârpei și privi pieziș, clipind des. Apoi oftă și puse la loc cârpa.

– Controlați-i chiloții, vorbi Beata. Cel puțin o pereche are un buzunăraș la elastic care ascunde un mic dispozitiv de înregistrare. Mai are o insignă cu steagul Umbriei care e un aparat audio-video. Probabil că îl are pornit chiar acum.

– Scorpie, exclamă Kranjic, acoperindu-și insigna cu un gest generat de subconștient. Ești concediată.

– Asta-i nostim, spuse Beata, apăsându-și cârpa udă pe ochi. Suntem la o mie de ani-lumină de orice altceva, n-avem nicio șansă să ne întoarcem vreodată pe Umbria, tu îți petreci zilele recitând

însemnări emfatice în lenjeria de corp, pentru o carte pe care n-o s-o scrii niciodată, iar eu sunt *concediată*. Vino-ți în fire, Jann.

Kranjic se ridică în picioare ca să-și facă o ieșire dramatică.

– Jann, am zis, și am întins mâna.

Jann își smulse insigna și mi-o apăsă în palmă.

– Vrei chiloții acum?

Surâse batjocoritor.

– Păstrează chiloții. Dă-mi doar aparatul de înregistrat.

– Peste ani buni, oamenii o să vrea să știe povestea acestei colonii, rosti Kranjic în timp ce bâjbâia la chiloți înăuntrul pantalonilor. O să vrea să afle povestea și când o s-o caute n-o să găsească nimic. Și n-o să găsească nimic pentru că șefii își irosesc vremea cenzurând singurul membru al presei din întreaga colonie!

– Beata face parte din presă, am spus.

– E *operatoare*, precizează Kranjic, trântindu-mi în palmă aparatul. Nu-i același lucru.

– Nu te cenzurez, am replicat. Pur și simplu nu-ți pot da voie să pui în primejdie colonia. O să-ți iau aparatul și o să-l pun pe Jerry Bennett să-ți tipărească o transcriere a însemnărilor, cu litere foarte mici, pentru că nu vreau să irosim hârtia. Așa că o să ai însemnările astea. Și dacă te duci s-o cauți pe Savitri, poți să-i spui că am rugat-o să-ți dea unul dintre blocnotesurile ei. *Unul*, Jann. Are nevoie de restul pentru muncă. Apoi, dacă mai ai nevoie, poți să vezi ce au menoniții de spus despre asta.

– Vrei să-mi scriu însemnările pe hârtie, protestă Kranjic. De mână.

– A mers pentru Samuel Pepys, am subliniat.

– Tu presupui că Jann știe să scrie, mormăi Beata din pat.

– Scorpie, zise Kranjic și ieși din cort.

– E o căsnicie furtunoasă, observă laconic Beata.

– Așa se pare, am încuviințat. Vrei să divorțezi?

– Depinde, replică Beata, ridicându-și din nou cârpa de pe ochi. Crezi că asistenta ta ar fi dispusă pentru o întâlnire?

– În tot timpul de când o cunosc, nu știu să se fi întâlnit vreodată cu cineva, am răspuns.

– Așadar, asta înseamnă „nu".

– Înseamnă „să mă ia naiba dacă știu".

– Hmm… Tentant. Dar o să rămân măritată deocamdată. Îl

enervează pe Jann. După toți nervii pe care mi i-a făcut de-a lungul anilor, e plăcut să-i întorc favoarea.

– Căsnicie furtunoasă, am repetat.

– Așa se pare, răspunse Beata.

– Trebuie să refuzăm, îmi spuse Hickory.

El, Dickory și cu mine eram în cutia neagră. Mi-am închipuit că, atunci când urma să le spun celor doi obini că trebuiau să renunțe la implanturile de conștiință wireless, trebuia să le permit să fie conștienți ca să audă.

– N-ați refuzat niciodată până acum un ordin de-al meu, am observat.

– Niciunul dintre ordinele tale n-au încălcat vreodată tratatul nostru, a zis Hickory. Tratatul nostru cu Uniunea Colonială ne permite să fim alături de Zoë. Ne permite de asemenea să înregistrăm aceste experiențe și să le împărtășim cu ceilalți obini. Faptul de a ne ordona să ne abandonăm conștiințele este în opoziție cu aceste prevederi. Încalcă tratatul.

– Ați putea alege să vă predați implanturile, am sugerat. Asta ar rezolva problema.

– Noi am prefera să nu le predăm, zise Hickory. Ar fi o abdicare de la responsabilitatea noastră față de ceilalți obini.

– I-aș putea spune lui Zoë să vă ceară să renunțați la ele. Nu-mi închipui că nu i-ați respecta ordinele.

Hickory și Dickory se aplecară unul spre altul pentru o clipă, apoi se depărtară din nou.

– Asta ar fi supărător, vorbi Hickory.

M-am gândit că era prima oară când auzeam acest cuvânt încărcat cu o asemenea greutate apocaliptică.

– Înțelegeți că nu doresc câtuși de puțin să fac așa ceva, am explicat. Dar ordinele de la Uniunea Colonială sunt limpezi. Nu putem lăsa nimic care să ofere dovezi că ne aflăm pe planeta asta. Conclavul o să ne extermine. Pe toți, inclusiv pe voi și pe Zoë.

– Am cântărit posibilitatea, zise Hickory. Credem că riscul este neglijabil.

– Aduceți-mi aminte să vă arăt un filmuleț pe care-l am.

– L-am văzut. Guvernul nostru l-a primit, la fel ca al vostru.

– Cum poți să vezi asta și să *nu* vezi în ce măsură Conclavul

reprezintă o amenințare pentru noi? am întrebat.

– Am văzut filmul cu atenție, răspunse Hickory. Credem că riscul este neglijabil.

– Nu sunteți în măsură să luați o asemenea decizie.

– Ba suntem. Prin tratat.

– Eu sunt autoritatea legală pe această planetă.

– Ești. Dar nu poți abroga un tratat pentru că așa e convenabil.

– Faptul că nu las o întreagă colonie să fie măcelărită nu e convenabil?

– Faptul că înlături toate dispozitivele wireless pentru a evita detecția este *convenabil*.

– De ce tu nu vorbești niciodată? l-am întrebat pe Dickory.

– Încă nu s-a întâmplat niciodată să nu fiu de acord cu Hickory, răspunse Dickory.

Clocoteam.

– Avem o problemă, am spus. Nu vă pot forța să predați implanturile, dar nici nu vă pot lăsa să umblați cu ele. Răspundeți la întrebarea asta: este o violare a tratatului vostru ca eu să vă cer să stați *aici*, în camera asta, câtă vreme o pun pe Zoë să vă viziteze în mod regulat?

Hickory se gândi la asta.

– Nu, răspunse el. Nu dorim asta.

– Nici eu nu doresc asta. Dar nu cred că avem de-ales.

Hickory și Dickory se sfătuiră din nou pentru câteva minute.

– Camera asta e acoperită cu material care ecranează undele, vorbi Hickory. Dă-ne și nouă puțin. Îl putem folosi ca să ne acoperim dispozitivele și pe noi înșine.

– În momentul ăsta nu mai avem. Trebuie să mai facem. S-ar putea să dureze puțin.

– Atâta vreme cât ești de acord cu această soluție, ne vom adapta la perioada de fabricație. În acest timp, nu ne vom folosi implanturile în afara acestei camere, dar îi vei cere lui Zoë să ne viziteze aici.

– Bine, am răspuns. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Poate că va fi mai bine așa. De când am venit aici, am observat că n-a mai avut atât de mult timp pentru noi.

– E adolescentă, am explicat. Prieteni noi. Planetă nouă. Iubit nou.

– Da. Enzo, spuse Hickory. Avem sentimente profund ambivalente

cu privire la el.

– Suntem câțiva…

– Îl putem înlătura, se oferi Hickory.

– Serios, nu.

– Poate mai târziu?

– În loc să omorâți potențialii pețitori ai lui Zoë, aș prefera ca voi doi să vă concentrați asupra felului în care o puteți ajuta pe Jane să afle ce anume scotocește pe-acolo, în afara îngrăditurii. Probabil că e mai puțin satisfăcător din punct de vedere emoțional, dar, în schema mai largă a lucrurilor, o să fie mai folositor.

Jane lăsă să cadă animalul pe podea la ședința Consiliului. Semăna oarecum cu un coiot mare, dacă coioții ar fi avut patru ochi și labe cu degete opozabile.

– Dickory l-a găsit pe ăsta într-una dintre excavații. Mai erau încă doi cu el, dar au fugit. Dickory l-a omorât pe ăsta în timp ce încerca să fugă.

– L-a împușcat? întrebă Marta Piro.

– L-a omorât cu un cuțit, răspunse Jane.

Asta stârni câteva murmure de neliniște; cei mai mulți dintre membrii Consiliului și dintre coloniști încă nu se simțeau deloc în largul lor cu obinii.

– Crezi că e unul dintre animalele de pradă de care erai îngrijorată? întrebă Manfred Trujillo.

– Ar putea fi, răspunse Jane.

– Ar putea…, insistă Trujillo.

– Labele au forma potrivită pentru urmele pe care le-am văzut, continuă Jane. Dar mi se pare mic.

– Dar, mic sau nu, ceva asemănător ar fi putut lăsa urmele, replică Trujillo.

– S-ar putea.

– Ai văzut unele mai mari? întrebă Lee Chen.

– Nu, răspunse Jane, și se uită spre mine. Am stat de pază în schimbul de noapte în ultimele trei zile și noaptea trecută a fost prima oară când am văzut ceva, orice, apropiindu-se de barieră.

– Hiram, tu ai trecut de barieră aproape în fiecare zi, vorbi Trujillo. Ai mai văzut așa ceva?

– Am zărit câteva animale, răspunse Hiram. Dar erau erbivore,

din câte mi-am putut da seama. N-am văzut nimic care să semene cu chestia asta. Dar nici n-am ieșit în afara barierei noaptea, iar doamna administrator Sagan crede că animalele astea sunt active în timpul nopții.

– Dar n-a văzut mai multe, observă Marie Black. Ținem pe loc așezarea din cauza fantomelor.

– Zgârieturile și găurile sunt destul de adevărate, am observat.

– Nu te contrazic, spuse Black. Dar poate că au fost incidente izolate. Poate că o haită de animale din astea a trecut pur și simplu pe-aici acum câteva zile și a fost curioasă în legătură cu bariera. Dacă n-au putut trece, au plecat mai departe.

– S-ar putea, repetă Jane.

Din tonul ei, îmi dădeam seama că n-avea o părere prea bună despre teoria lui Black.

– Cât o să mai amânăm construirea caselor din cauza asta? întrebă Paulo Gutierrez. Am niște oameni care și-au pierdut mințile așteptând ca noi să încetăm să ne mai învârtim în jurul cozii. În ultimele câteva zile, au început să se împungă unii pe alții în legătură cu tot felul de prostii. Și începem să intrăm în criză de timp, nu-i așa? Aici e primăvară acum, deci trebuie să începem să semănăm recoltele și să pregătim pășunile pentru vite. Am mâncat deja mâncarea pe două săptămâni. Dacă nu începem colonizarea, o să intrăm în rahat până la gât.

– Nu ne-am învârtit în jurul cozii, am protestat. Am fost aruncați pe o planetă despre care nu știm nimic. Trebuie s-o luăm încet ca să fim siguri că n-o să ne omoare de-a binelea.

– Încă nu suntem morți, interveni Trujillo în discuție. Așa că ăsta-i un semn bun. Paulo, așteaptă puțin. Perry are perfectă dreptate. Nu putem să pornim la hoinăreală pe planeta asta și să ne apucăm să ne facem ferme. Dar și Paulo are dreptate, Perry. Ne aflăm într-un moment în care nu putem să stăm ascunși după baricade. Sagan a avut trei zile să găsească mai multe dovezi ale prezenței acestor creaturi, și am ucis una dintre ele. Avem nevoie de prudență, da. Și trebuie să continuăm să studiem Roanoke. Dar trebuie să ne apucăm și de colonizare!

Întregul Consiliu mă privea țintă, așteptând să audă ce aveam de zis. Am aruncat o privire către Jane, care a ridicat aproape imperceptibil din umeri, în felul ei obișnuit. Nu era în întregime convinsă că nu exista o amenințare reală în exterior, dar, în afară de

o creatură moartă, nu avea nimic hotărâtor. Iar Trujillo avea dreptate: era timpul să înceapă colonizarea.

– De acord, am spus.

– L-ai lăsat pe Trujillo să-ți ia conducerea ședinței, comentă Jane în timp ce ne pregăteam să ne culcăm. Vorbea cu voce scăzută; Zoë adormise deja. Hickory și Dickory stăteau impasibili pe partea cealaltă a ecranului nostru din cortul administrativ. Purtau costume care le acopereau tot corpul, făcute din primele bucăți din nou-produsa plasă nanobotică. Costumele blocau înăuntru semnalele wireless; de asemenea, îi transformau pe obini în umbre mișcătoare. Ar fi putut fi și ei adormiți; era greu de spus.

– Bănuiesc că l-am lăsat. Trujillo e politician de profesie. O să facă asta uneori. În special când are dreptate. Avem nevoie să ne mișcăm și să scoatem oamenii din sat.

– Vreau să fiu sigură că fiecare val de colonișt care pleacă are cât de cât antrenament în folosirea armelor, zise Jane.

– Cred că-i o idee bună. Nu prea cred totuși că o să-i convingi pe menoniți.

– Sunt îngrijorată în privința asta.

– Nu poți face nimic altceva decât să fii îngrijorată.

– Sunt baza noastră de date. Ei sunt cei care știu cum să manevreze toate mașinăriile neautomate și să facă toate lucrurile fără să apese pe butoane. Nu vreau să fie mâncați.

– Dacă vrei să stai cu ochii pe ei în mod special, n-am nimic împotrivă, am spus. Dar dacă tu crezi că o să-i faci să înceteze să mai fie ceea ce sunt, o să ai o surpriză. Și datorită a ceea ce sunt, au acum posibilitatea să salveze pieile noastre colective.

– Nu înțeleg religia.

– Are mai mult sens din interior. Oricum, nu trebuie s-o înțelegi. Trebuie doar s-o respecți.

– O respect. Respect și faptul că planeta asta are metode de a ne omorî de care nu ne-am dat încă seama. Mă întreb dacă ceilalți respectă asta.

– Există o cale de a afla.

– Tu și cu mine n-am discutat dacă să ne facem planuri pentru o fermă a noastră, observă Jane.

– Nu cred că ar fi un mod inteligent de a ne folosi timpul, am spus. Acum suntem administratori ai coloniei, și nu avem utilaje

automate pe care să le putem folosi. O să fim destul de ocupați. După ce Croatoan se golește puțin, o să ne construim o căsuță frumoasă. Dacă vrei să cultivi ceva, putem avea și-o grădină. *Ar trebui* să avem oricum o grădină, pentru propriile noastre fructe și legume. O putem pune pe Zoë să se ocupe de ea. Să-i dăm ceva de făcut.

– Vreau să cultiv și flori, spuse Jane. Trandafiri.

– Serios! Nu te-au pasionat niciodată până acum lucrurile frumoase…

– Nu e asta, dar planeta chiar miroase ca o subsuoară transpirată.

Șapte

Roanoke se rotește în jurul soarelui său în 323 de zile. Am hotărât să-i dăm anului de pe Roanoke unsprezece luni, șapte cu douăzeci și nouă de zile și patru cu treizeci. Am numit lunile după fiecare dintre lumile de pe care veneau coloniștii noștri, plus una pentru *Magellan*. Am stabilit prima zi a anului pentru ziua în care am ajuns deasupra planetei Roanoke, și am numit prima lună Magellan. Echipajul de pe *Magellan* a fost impresionat, ceea ce era bine, dar în momentul în care am dat nume lunilor, era deja douăzeci și nouă Magellan. Luna lor era aproape terminată. Nu erau foarte încântați de asta.

Scurtă vreme după hotărârea noastră de a începe să permitem oamenilor să-și ridice case, Hiram Yoder mi-a cerut o întâlnire particulară. Era limpede, mi-a spus el, că majoritatea coloniștilor nu erau calificați pentru agricultură; fuseseră cu toții instruiți pe utilaje agricole moderne și aveau dificultăți cu mașinile care cereau mai multă muncă și pe care menoniții le cunoșteau cel mai bine. Rezervele noastre de semințe modificate genetic, cu creștere rapidă, ne-ar fi permis să începem recoltarea în două luni, dar numai dacă am fi știut ce facem. Nu știam, și ne pândea o potențială foamete.

Yoder sugera să le permitem menoniților să înceapă să semene pentru întreaga colonie, asigurându-ne astfel că nu ne transformăm într-o nouă tragedie din Sierra Nevada de tip interstelar, la doar trei luni după înființare; menoniții urma să-i învețe pe ceilalți coloniști, astfel că aceștia urma să primească o instruire la fața locului. Am acceptat bucuros. În a doua săptămână a lunii Albion, menoniții luaseră cercetările noastre cu privire la sol și le folosiseră ca să semene terenuri cu grâu, porumb și toate soiurile de legume; au

trezit albinele din hibernare ca să-și înceapă dansul polenizării, au dus la păscut vitele și s-au apucat să învețe coloniștii de pe nouă alte lumi (și o navă spațială) avantajele semănăturilor intensive și asociate, cultura plantelor care acumulează carbon și calorii și secretele maximizării producției pe cele mai mici suprafețe. Am început să mă destind puțin; Savitri, care se apucase să facă glume despre canibalism, găsi ceva nou despre care să facă observații sarcastice.

În luna Umbria, narâtele descoperiră că erau buni de mâncat cartofii cu creștere rapidă, și așa am pierdut câteva pogoane în interval de trei zile. Aveam primul nostru dăunător agricol. Am terminat și infirmeria cu toate aparatele adăpostite în propria-i cutie neagră. Doctorul Tsao era încântată atunci când, în câteva ore, reușea să folosească robotul chirurgical pentru a reatașa un deget pe care și-l reteza un colonist din neatenție, cu fierăstrăul, în timpul ridicării unui hambar.

În prima săptămână a lunii Zhong Guo, am condus prima nuntă de pe Roanoke, între Katherine Chao, originară de pe Franklin, și Kevin Jones, de pe Rus. A fost multă veselie. Două săptămâni mai târziu, am oficiat primul divorț de pe Roanoke, din fericire nu între Chao și Jones. Beata s-a săturat în sfârșit de conflictele cu Jann Kranjic și i-a redat libertatea. A fost multă veselie.

Pe zece Erie, am terminat prima noastră strângere a recoltei. Am declarat sărbătoare națională și o zi a recunoștinței. Coloniștii au sărbătorit construindu-le menoniților o casă de adunare, pentru care au avut numai din când în când nevoie de câte un sfat de la menoniții înșiși. Al doilea rând de culturi se afla în pământ la mai puțin de o săptămână după aceea.

În luna Khartoum, Patrick Kazumi s-a dus cu prietenii lui să se joace lângă râul de dincolo de zidul vestic al satului Croatoan. În timp ce alerga de-a lungul râului, a alunecat, s-a lovit cu capul de o piatră și s-a înecat. Avea opt ani. Cea mai mare parte a coloniei a fost prezentă la înmormântare. În ultima zi din Khartoum, Anna Kazumi, mama lui Patrick, a furat o haină grea de la un prieten, și-a pus pietre în buzunare și a intrat în râu pe urmele fiului ei. A reușit.

În Kyoto, a plouat cu găleata fiecare patru zile din cinci, stricând culturile și dăunând celei de-a doua recolte a anului. Zoë și cu Enzo au avut parte de o ruptură oarecum dramatică, așa cum se întâmplă deseori când primele iubiri ajung să se calce pe nervi unele pe altele. Hickory și Dickory, hiperstimulați de criza relației lui Zoë, începură

să discute cum să rezolve problema lui Enzo. În cele din urmă, Zoë le ceru celor doi să înceteze; îi făceau pielea de găină.

În Elysium, ioții, animalele de pradă asemănătoare cu coioții, pe care le descoperiserăm la barieră, se întoarseră în preajma coloniei și încercară să-și croiască drum către turma de oi a coloniei, o sursă de hrană la îndemână. Coloniștii porniră în schimb să-și croiască drum printre animalele de pradă. Savitri se înduplecă după trei luni și se duse la o întâlnire cu Beata. În ziua următoare, Savitri descrise seara ca pe un „eșec interesant" și refuză să discute mai departe.

Cu toamna de pe Roanoke în toi, ultimul dintre corturile de locuit temporare fu împachetat definitiv, înlocuit de case simple, confortabile, în Croatoan, și de ferme în afara zidurilor satului. Jumătate dintre coloniști locuiau încă în Croatoan, învățând meșteșuguri de la menoniți; cealaltă jumătate își ciopleau casele și așteptau anul următor ca să-și semene propriile câmpuri și să culeagă propriile recolte.

Ziua de naștere a lui Savitri – măsurată ca pe Huckleberry, tradusă în data de pe Roanoke – a avut loc pe douăzeci și trei Elysium; i-am făcut cadou o toaletă interioară pentru căsuța ei, conectată la un container septic mic și ușor de golit. A fost sincer răscolită.

Pe treisprezece Rus, Henri Arlien și-a bătut nevasta, Therese, crezând că avea o aventură cu un fost coleg de cort. Therese a reacționat bătându-și soțul cu o tigaie grea, fracturându-i maxilarul și scoțându-i trei dinți. Atât Henri, cât și Therese au vizitat-o pe doctorița Tsao; Henri vizită apoi o închisoare amenajată în grabă, care fusese mai înainte țarc pentru vite. Therese ceru divorțul, apoi se mută cu fostul coleg de cort. Nu avusese nicio aventură înainte, a zis ea, dar acum suna ca o idee al naibii de bună…

Colegul de cort era un individ pe nume Joseph Loong. Pe douăzeci Phoenix, Loong dispăru.

– Să începem cu începutul, i-am zis lui Jane, după ce Therese Arlien veni să anunțe dispariția lui Loong. Unde-a fost Henri Arlien în ultima vreme?

– În timpul zilei, este învoit să meargă la lucru. Singura dată când are permisiunea să rămână singur e atunci când trebuie să facă pipi. Noaptea se întoarce în baraca lui de la închisoare.

– Nu-i chiar imposibil de evadat din baraca aia. În fosta ei viață adăpostise un cal.

– Nu, replică Jane. Dar țarcul vitelor este. O singură ușă, o singură încuietoare, și aia pe dinafară. Nu iese nicăieri peste noapte.

– Ar putea pune un prieten să-i facă o vizită lui Loong.

– Nu cred că Arlien are prieteni, spuse Jane. Chad și Ari au luat declarații de la vecini. Cam toți au zis că Henri a căpătat ce merita, atunci când Therese l-a lovit cu tigaia aia. O să-l pun pe Chad să verifice prin preajmă, dar nu cred c-o să găsim mare lucru.

– Ce crezi, atunci? am întrebat.

– Ferma lui Loong e la marginea pădurii. Therese a zis că ei doi se plimbaseră pe-acolo. Fanții migrează prin zonă, iar Loong voia să se uite la ei mai de aproape.

Fanții erau animalele greoaie pe care unii dintre oameni îi văzuseră la marginea pădurii nu cu multă vreme după aterizare; după cât se părea, migraseră în căutare de hrană. La sosire, prinseserăm sfârșitul perioadei în care stăteau aici; acum începea din nou. Eu credeam că nu seamănă cu niște elefanți mai mult decât semănăm noi, dar numele prinsese indiferent dacă mie-mi plăcea sau nu.

– Așadar, Loong se duce să se uite la fanți și se pierde, am zis.

– Sau e călcat în picioare, completă Jane. Fanții sunt animale mari.

– Ei bine, atunci să organizăm o echipă de căutare. Dacă Loong s-a pierdut doar și are vreun pic de minte, n-o să se clintească din loc și-o să ne aștepte să-l găsim.

– Dacă avea vreun pic de minte, n-ar fi alergat după fanți de la început, bombăni Jane.

– N-ai fi deloc amuzantă la un safari.

– Experiența mă învață că nu trebuie să te dai de ceasul morții ca să urmărești creaturi extraterestre. Pentru că de multe ori te urmăresc ele pe tine. O să alcătuiesc o echipă de căutare într-o oră. Ar trebui să vii și tu.

Echipa de căutare își începu cercetările chiar înaintea amiezii. Număra o sută cincizeci de voluntari; Henri Arlien n-o fi fost prea popular, dar atât Therese, cât și Loong aveau câțiva prieteni. Therese a venit și ea să se alăture grupului, dar am trimis-o acasă însoțită de două prietene. Nu voiam să înfrunt riscul ca ea să dea peste corpul lui Loong. Jane delimită zone de căutare pentru grupuri mici și ceru fiecărui grup să păstreze față de celelalte o distanță de la care să se poată auzi. Savitri și Beata, care se împrieteniseră în ciuda „eșecului

interesant“ al întâlnirii, căutau împreună cu mine. Jane, ceva mai departe în pădure, era însoțită de Zoë și de Hickory și Dickory. Nu eram deosebit de încântat că Zoë făcea parte din echipa de căutare, dar între Jane și obini era probabil mai în siguranță decât acasă în Croatoan.

După trei ore de căutare, Hickory își făcu apariția, obscur în costumul de nano-plasă.

– Locotenent Sagan dorește să te vadă, vorbi el.

– Bine, am răspuns și le-am făcut semn lui Savitri și Beata să vină cu mine.

– Nu, zise Hickory. Numai tu.

– Ce e?

– Nu pot să spun. Te rog, domnule maior. Trebuie să vii acum.

– Puteți să vă întoarceți în sat, dacă vreți. Dar spuneți grupurilor din ambele părți ca să se apropie între ele.

Și cu asta, am pornit în fugă după Hickory, care păstra un ritm energic.

Câteva minute mai târziu am ajuns în locul unde era Jane. Stătea alături de Marta Piro și de alți doi coloniști, toți trei cu priviri seci, năucite. În spatele lor se aflau carcasa masivă a unui fant, mișunând de gângănii mici zburătoare, și o carcasă ceva mai mică, mai departe, dincolo de prima. Jane mă observă și le spuse ceva lui Piro și celorlalți doi; aceștia se uitară atent la mine, dădură din cap ascultând indiferent ce le spunea Jane și apoi porniră înapoi spre colonie.

– Unde-i Zoë? am întrebat.

– L-am pus pe Dickory s-o ducă înapoi, răspunse Jane. N-am vrut să vadă asta. Marta și echipa ei au găsit ceva. Am făcut semn spre cadavrul mai mic.

– Joseph Loong, după cât se pare, am comentat.

– Nu numai asta, spuse Jane. Vino-ncoace. Ne-am dus spre cadavrul lui Loong. Era o învălmășeală însângerată.

– Spune-mi ce vezi, îmi ceru Jane.

M-am aplecat și m-am uitat bine, impunându-mi o stare sufletească neutră.

– S-a mâncat din el, am răspuns.

– Asta le-am spus Martei și celorlalți, replică Jane. Și asta vreau să creadă deocamdată. Trebuie să te uiți mai bine.

M-am încruntat și m-am uitat din nou la cadavru, încercând să văd ceea ce era limpede că îmi scăpa. Apoi, dintr-odată mi-am dat seama.

Am înghețat.

– Sfinte Dumnezeule! am exclamat, și am făcut un pas în spate, departe de Loong.

Jane mă privi cu încordare.

– Vezi și tu. N-a fost mâncat. A fost *măcelărit*.

Consiliul se înghesuise incomod în infirmerie, împreună cu doctorul Tsao.

– N-o să fie plăcut, i-am avertizat, și am tras cearșaful de pe ceea ce mai rămăsese din Joe Loong. Numai Lee Chen și Marta Piro arătau de parcă erau pe cale să vomite, ceea ce era un procent mai bun decât mă așteptam.

– Iisuse! Ceva l-a mâncat, exclamă Paulo Gutierrez.

– Nu, îl contrazise Hiram Yoder.

Se mută mai aproape de Loong.

– Uitați, vorbi el, arătând cu degetul. Țesuturile sunt tăiate, nu sfâșiate. Aici, aici și aici.

Îi aruncă o privire lui Jane.

– De aceea era nevoie să ne arătați asta, conchise el.

Jane încuviință.

– De ce? întrebă Gutierrez. Nu înțeleg. Ce ne arătați?

– Omul ăsta a fost măcelărit, răspunse Yoder. Oricine i-a făcut asta, a folosit un soi de unealtă de tăiat ca să-i extragă carnea. Un cuțit sau un topor, poate.

– Cum îți poți da seama de asta? îl întrebă Gutierrez pe Yoder.

– Am tranșat destule animale ca să știu cum arată, replică Yoder, și aruncă o privire spre Jane și spre mine. Și cred că administratorii noștri au văzut destulă violență în război ca să știe ce soi de violență a fost asta.

– Dar nu poți fi sigur, zise Marie Black.

Jane aruncă o privire spre doctor Tsao și dădu din cap.

– Există striații pe os care corespund cu o unealtă de tăiat, vorbi doctorul Tsao. Sunt amplasate foarte precis. Nu seamănă cu făcut asta, nu *ceva*.

– Așadar, spuneți că există un ucigaș în colonie, rosti apăsat Manfred Trujillo.

– Ucigaș? exclamă Gutierrez. Pe naiba! Avem un nenorocit de *canibal* umblând pe-aici.

– Nu, rosti Jane.

– Poftim? zise Gutierrez. Ai spus cu gura ta, omul ăsta a fost ciopârțit ca o vită. Unul dintre noi trebuie s-o fi făcut.

Jane se uită spre mine.

– OK, am zis. În calitate de administrator din partea Uniunii Coloniale al coloniei Roanoke declar aici că toată lumea din această încăpere este legată prin Legea Secretului de Stat.

– Sunt de acord, spuse și Jane.

– Asta înseamnă că nimic din ceea ce se spune sau se face aici acum nu poate fi împărtășit nimănui din afara acestei încăperi, sub amenințarea pedepsei pentru trădare, am accentuat.

– Pe naiba, protestă Trujillo.

– Pe naiba… Nicio glumă. Vorbiți ceva despre toate astea, înainte ca Jane și cu mine să vă lăsăm s-o faceți, și o să fiți într-un rahat cât toate zilele.

– Definiți *rahat cât toate zilele*, pretinse Gutierrez.

– Vă împușc, răspunse Jane.

Gutierrez zâmbi nesigur, așteptând ca Jane să dea un semn că glumește. Rămase cu așteptarea.

– În ordine, zise Trujillo. Înțelegem. Nicio vorbă.

– Mulțumesc, am zis. V-am adus aici pentru două motive. Primul a fost să vi-l arătăm pe el – am arătat spre Loong, pe care doctorul Tsao îl ascunsese din nou sub cearșaf –, iar al doilea să vă arătăm asta.

Am întins mâna spre masa de laborator, am scos un obiect de sub un prosop și i l-am arătat lui Trujillo.

El îl examină.

– Arată ca un vârf de suliță, constată el.

– Asta și este, am replicat. L-am găsit lângă cadavrul fantului de lângă locul unde zăcea Loong. Bănuim că a fost aruncat spre fant, iar acesta a reușit să-l scoată și să-l rupă, sau poate l-a rupt și apoi l-a tras afară.

Trujillo, care tocmai îi înmâna vârful de suliță lui Lee Chen, se opri și se mai uită o dată la el.

– Nu sugerați în mod serios ceea ce cred eu că sugerați…

– Nu numai Loong a fost măcelărit, vorbi Jane. Fantul a fost și el

măcelărit. Erau urme de pași în jurul lui Loong, din cauza Martei, a echipei ei de căutare, a mea și a lui John. Erau urme și în jurul fantului. Nu ale noastre!

– Fantul a fost doborât de niște ioți, interveni Marie Black. Ioții se deplasează în haite. Se putea întâmpla.

– Nu mă asculți, zise Jane. Fantul a fost *măcelărit*. Oricine a tranșat fantul aproape cu siguranță l-a măcelărit pe Loong. Și oricine a tranșat fantul, nu era uman.

– Spui că există un soi de specie inteligentă băștinașă aici, pe Roanoke, zise Trujillo.

– Da, am răspuns.

– Cât de inteligentă?

– Destul de inteligentă ca să facă asta, am răspuns, arătând spre suliță. E o suliță simplă, dar e totuși o suliță. Și sunt destul de inteligenți să facă și cuțite pentru măcelărit.

– Suntem aici de aproape un an pe Roanoke, vorbi Lee Chen. Dacă lucrurile astea există, de ce nu le-am mai văzut până acum?

– Cred că le-am văzut, răspunse Jane. Cred că, orice-ar fi creaturile astea, au fost cele care au încercat să intre în Croatoan nu cu multă vreme după ce am sosit. Când n-au putut să se cațere peste barieră, au încercat să sape pe dedesubt.

– Credeam că ioții au făcut asta, comentă Chen.

– Am omorât un iot într-una dintre găuri, preciză Jane.

Nu înseamnă că iotul a săpat gaura.

– Găurile au apărut chiar în perioada când am văzut prima oară fanții, am adăugat. Acum fanții s-au întors. Poate că ființele astea merg pe urmele turmei. Nu sunt fanți, nu sunt nici troglodiți de pe Roanoke.

Am arătat spre Loong.

– Cred că ființele vânau un fant. L-au omorât și îl tranșau când Loong a dat peste ceea ce făceau. Poate că l-au omorât de frică și l-au măcelărit după aceea.

– L-au văzut ca pe o pradă, conchise Gutierrez.

– Nu știm asta.

– Hai, exclamă Gutierrez, gesticulând către Loong. Ticăloșii l-au transformat în niște nenorocite de *fripturi*!

– Da, am replicat. Dar nu știm dacă a fost *vânat*. Aș prefera să nu mă grăbesc cu concluziile. Și aș mai prefera să nu intrăm în panică în

legătură cu ce sunt aceste creaturi sau ce intenții au cu privire la noi. Din câte știm, n-au nicio intenție. S-ar fi putut să fi fost o întâlnire întâmplătoare.

– Nu sugerezi să pretindem că Joe *n-a fost* ucis și mâncat, interveni Marta Piro. Asta e deja imposibil. Jun și Evan știu, pentru că erau cu mine când l-am găsit. Jane ne-a cerut să păstrăm tăcerea, și am păstrat-o până acum. Dar nu-i ceva ce poți ascunde la infinit.

– Nu-i nevoie să ascundem partea asta, răspunse Jane. Le puteți spune oamenilor voștri partea asta când ieșiți de-aici.

Trebuie să păstrăm tăcerea numai în legătură cu ființele care au făcut asta.

– N-o să pretind față de oamenii mei că a fost doar un atac întâmplător din partea unui animal, protestă Gutierrez.

– N-a zis nimeni că ar trebui. Spune-le oamenilor tăi adevărul: că există prădători care urmează turma de fanți, că sunt periculoși și că, până la anunțuri viitoare, nimeni nu pleacă la plimbare în pădure sau nu pleacă nicăieri afară din Croatoan decât dacă n-au încotro. Nu trebuie să le spui nimic mai mult deocamdată.

– De ce nu? insistă Gutierrez. Lucrurile astea reprezintă o adevărată primejdie pentru noi. L-au omorât deja pe unul dintre noi. L-au *mâncat* pe unul dintre noi. Trebuie să ne pregătim oamenii.

– Motivul pentru care nu le spunem este că oamenii acționează irațional dacă știu că sunt vânați de ceva care are creier, explică Jane. Exact așa cum acționezi tu acum.

Gutierrez se uită urât la Jane.

– Nu apreciez sugestia că acționez irațional, spuse el.

– Atunci nu acționa irațional, se răsti ea, pentru că vei suporta consecințele. Adu-ți aminte că ești supus Legii Secretului de Stat, Gutierrez.

Gutierrez se cufundă în scaun, vizibil nemulțumit.

– Uitați, am intervenit eu. Dacă ființele astea *sunt* inteligente, atunci, printre alte lucruri, cred că avem unele responsabilități față de ele, în special aceea de a *nu* le rade de pe suprafața planetei pentru ceea ce ar fi putut fi o neînțelegere. Iar dacă sunt inteligente, atunci poate că reușim să găsim o cale de a le anunța că ar fi mai bine să ne evite ei *pe noi*.

Am făcut semn spre vârful de suliță; Trujillo mi-l dădu.

– Folosesc *astea*… Pentru numele lui Dumnezeu – am fluturat sulița – chiar și cu puștile proaste pe care trebuie să le folosim aici, i-

am putea distruge probabil de o sută de ori. Însă mi-ar plăcea să încercăm să *nu* facem asta, dacă putem.

– Dați-mi voie să pun problema în alt fel, i se adresă Trujillo lui Hiram Yoder. Ne cereți să ascundem informații critice față de oamenii noștri. Eu – și cred că și Paulo, aici de față, în aceeași măsură – își fac griji că ascunderea acestei informații face ca oamenii noștri să nu fie pe deplin în siguranță, pentru că nu cunosc întreaga amploare a ceea ce înfruntăm. Uite unde am ajuns *acum*. Suntem înghesuiți cu toții într-un container de mărfuri înfășurat în plasă de camuflaj care ne ține ascunși, și asta pentru că guvernul ne-a ascuns informații critice. Guvernul colonial ne-a luat de proști, și de aceea trăim acum așa cum trăim. Nu vreau să te jignesc, îi zise lui Hiram Yoder.

– Nu mă deranjează, răspunse Yoder.

– Ceea ce vreau să spun este că guvernul și-a bătut joc de *noi* cu secretele, continuă Trujillo. De ce să facem același lucru oamenilor noștri?

– Nu vreau să păstrez secretul pentru totdeauna, am replicat. Dar în acest moment, nu știm dacă ființele astea sunt o amenințare reală, și mi-ar plăcea să aflu fără ca oamenii să o ia puțin razna de teamă că niște neandarthalieni de pe Roanoke umblă prin desiș.

– Presupui că oamenii o s-o ia puțin razna…

– Aș fi încântat să se dovedească că n-am dreptate, am spus. Dar, deocamdată, hai să greșim din prea multă prudență.

– Dat fiind că nu avem de-ales în această privință, hai să greșim, într-adevăr, comentă Trujillo.

– Iisuse! exclamă Jane.

Am observat un ton neobișnuit în vocea ei: exasperare.

– Trujillo, Gutierrez, folosiți-vă afurisitele alea de capete!

Nu trebuia să vă spunem nimic din toate astea! Marta nu știa la ce se uită când l-a găsit pe Loong; singurul care a observat singur era Yoder, și numai pentru că a văzut aici. Dacă nu v-am fi spus totul acum, n-ați fi știut niciodată. Aș fi putut curăța totul și niciunul dintre voi n-ar fi știut nimic. Dar n-am vrut asta; știam că trebuia să vă spunem tuturor. Am avut destulă încredere în voi ca să vă oferim informații pe care nu trebuia să vi le oferim.

Aveți și voi încredere în noi că e nevoie de timp înainte să le spuneți coloniștilor. Nu vă cerem prea mult.

– Tot ce-ți spun este protejat de Legea Secretului de Stat, am spus.

– Avem un stat? întrebă Jerry Bennett.

– Jerry…

– Scuză-mă. Ce s-a-ntâmplat?

I-am povestit lui Jerry despre creaturi și l-am pus la curent cu ședința Consiliului din noaptea precedentă.

– Asta-i chiar grozav, comentă Jerry. Ce vrei să fac?

– Examinează fișierele care ni s-au dat despre planeta asta. Spune-mi dacă vezi ceva acolo care dă cel mai mic indiciu că Uniunea Colonială știa ceva despre indivizii ăștia. Mă refer la *orice*.

– Nu există nimic despre ei în mod direct, răspunse Bennett. Atâta lucru știu și eu. Citesc fișierele pe măsură ce le tipăresc pentru voi.

– Nu caut referiri directe. Vreau să zic orice din fișiere care să sugereze că tipii erau aici.

– Crezi că UC a scos la montaj faptul că planeta asta are o specie inteligentă pe ea? întrebă Bennett. De ce-ar face asta?

– Nu știu, am răspuns. N-ar avea niciun sens. Dar faptul că ne-au trimis pe o cu totul altă planetă decât cea pe care ar fi trebuit să mergem și apoi ne-au izolat complet n-are nici el niciun sens, nu-i așa?

– Frate, aici ai dreptate, răspunse Bennett și cugetă o clipă. Cât de adânc vrei să merg?

– Cât de adânc poți. De ce?

Bennett apucă un PDA de pe bancul de lucru și făcu să apară un fișier.

– Uniunea Colonială folosește un format de fișier standard pentru toate documentele sale. Text, imagini, audio, toate sunt turnate în același soi de fișier. Unul dintre lucrurile pe care le poți face cu formatul de fișier este să-l pui să urmărească modificările de la editare. Scrii o ciornă pentru ceva, o trimiți șefului, el face schimbări, iar documentul se întoarce la tine și poți vedea unde și cum a făcut șeful modificări. Urmărește oricât de multe schimbări se fac – stochează materialul șters în metadate. Nu le vezi decât dacă pornești urmărirea versiunilor.

– Așa că orice modificări care au fost făcute ar fi încă în document, am observat.

– Ar putea fi. E o regulă a UC să îndepărteze soiul ăsta de metadate din documentele finale. Dar să dai ordine e un lucru, iar să faci oamenii să-și aducă aminte de ele e cu totul altceva.

– Atunci fă-o, am spus. Vreau să te uiți la tot. Îmi pare rău că am devenit o pacoste pentru tine..

– Nu, răspunse Bennett. Comenzile în serie fac viața ușoară. După asta, e o problemă de parametri corecți de căutare. Asta-i ceea ce fac eu.

– Îți rămân dator, Jerry.

– Da? Dacă vorbești serios, să-mi faci rost de un asistent. Am foarte mult de lucru fiind singurul creier tehnic pentru o colonie întreagă. Și-mi petrec toată ziua într-o cutie. Ar fi plăcut să am pe cineva cu mine.

– O să mă ocup de asta. Tu ocupă-te de ce te-am rugat.

– Mă ocup, răspunse Bennett, și mă alungă din cutie cu un gest.

Când am ieșit, Jane și Hiram Yoder tocmai se apropiau.

– Avem o problemă, vorbi Jane. Una mare.

– Ce anume? am întrebat.

Jane făcu semn din cap spre Hiram.

– Paulo Gutierrez și alți patru bărbați au trecut azi pe lângă ferma mea, povesti Hiram. Înarmați cu puști și îndreptându-se spre pădure. L-am întrebat ce făcea și mi-a răspuns că el și cu prietenii lui se duceau într-o expediție de vânătoare. L-am întrebat ce vâna și mi-a zis că ar trebui să știu cât se poate de bine ce plănuiau să vâneze. M-a întrebat dacă vreau să merg cu ei. I-am răspuns că religia mea îmi interzice să iau o viață inteligentă, și l-am rugat să cântărească încă o dată ce făcea, pentru că acționa împotriva dorințelor tale și plănuia să ucidă o altă ființă vie. A râs și a plecat spre lizieră. Acum sunt în pădure, domnule administrator Perry. Cred că au intenția să omoare cât de multe creaturi pot găsi.

Yoder ne conduse până în locul în care îi văzuse pe bărbați intrând în pădure și ne spuse că o să ne aștepte acolo. Jane și cu mine am intrat și ne-am apucat să le căutăm urma.

– Aici, zise Jane, arătând către contururile de ghete de pe solul pădurii.

Paulo și băieții lui nu făceau nicio încercare să rămână ascunși, sau dacă făceau, se descurcau foarte prost cu asta.

– Idioții! exclamă Jane și porni după ei, mișcându-se pe negândite cu noua ei viteză îmbunătățită.

Am luat-o la fugă după ea, nici la fel de repede, nici la fel de lipsit de zgomot.

Am ajuns-o din urmă cam după un kilometru.

– Să nu mai faci asta niciodată! am zis. Mai am puțin și-mi scuip plămânii.

– Taci! răspunse ea.

Am tăcut. Auzul lui Jane se îmbunătățise fără îndoială odată cu viteza. Am încercat să absorb oxigen în plămâni făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Ea o luă spre vest, când am auzit o împușcătură, urmată de încă trei. Jane începu din nou să alerge în direcția împușcăturilor. Am urmat-o cât de repede am putut. După încă un kilometru, am intrat într-un luminiș. Jane era îngenuncheată deasupra unui corp sub care băltea sângele; un alt bărbat era așezat alături, proptit de ciotul lemnos al unui tufiș. Am alergat spre Jane și spre trup, a cărui parte din față era împroșcată cu sânge. Ea abia ridică ochii.

– Era deja mort, vorbi ea. Împușcat între coastă și stern. Direct prin inimă, a ieșit drept prin spate. Probabil că era mort înainte de a atinge pământul.

M-am uitat la chipul bărbatului. Am avut nevoie de un minut ca să-l recunosc: Marco Flores, unul dintre coloniștii lui Gutierrez de pe Khartoum. L-am lăsat pe Flores în grija lui Jane și m-am dus către celălalt, care privea în gol drept înainte. Era un alt colonist de pe Khartoum, Galen DeLeon.

– Galen, am zis, ghemuindu-mă ca să ajung la nivelul ochilor lui.

Nu-mi receptă salutul. Am pocnit din degete de câteva ori ca să-i atrag atenția.

– Galen, am rostit din nou. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Eu l-am împușcat pe Marco, zise DeLeon pe un ton calm, de simplă discuție.

Se uita pe lângă mine, fără să vadă nimic în mod special.

– N-am vrut. Au apărut pur și simplu de nicăieri și am împușcat unul, iar Marco mi-a stat în cale. L-am împușcat. A căzut.

DeLeon făcu un gest nedeslușit spre vest.

– Au fugit. Paulo, Juan și Deit s-au dus după ei. Eu am rămas. Ca să văd dacă pot să-l ajut pe Marco. Să văd…

Vocea i se stinse din nou. M-am ridicat în picioare.

– N-am vrut să-l împușc, repetă DeLeon, încă pe tonul acela calm. Erau doar acolo. Și se mișcau așa de repede! Ar fi trebuit să-i vezi. Dacă-i vedeai, știai de ce a trebuit să trag. Dacă vedeai cum arătau…

– Cum arată? am întrebat.

DeLeon zâmbi tragic și pentru prima oară se uită la mine.

– Ca niște vârcolaci.

Închise ochii și-și sprijini din nou capul în mâini.

M-am dus înapoi la Jane.

– DeLeon e în stare de șoc, i-am spus. Unul dintre noi ar trebui să-l ducă înapoi.

– Ce-a zis că s-a întâmplat?

– A zis că vietățile au ieșit de nicăieri și au fugit într-acolo, am arătat spre vest. Gutierrez și ceilalți s-au dus să-i urmărească.

Dintr-odată m-a fulgerat o idee.

– Aleargă într-o ambuscadă!

– Hai, zise Jane și arătă către pușca lui Flores. Ia-o, zise ea și o luă la fugă.

Am luat pușca lui Flores, am verificat încărcătura și am pornit din nou după nevasta mea. Se auzi încă un foc de pușcă, urmat de țipătul unui bărbat. Am mărit viteza și am ajuns la o ridicătură de teren, unde am găsit-o pe Jane într-un crâng zdrobit de arbori de pe Roanoke, cu genunchii pe spinarea unuia dintre oameni, care urla de durere. Paulo Gutierrez ținea pușca îndreptată spre Jane și-i ordona să se ridice din spatele bărbatului. Jane nu se clintea. Un al treilea stătea într-o parte, arătând de parcă era gata să-și ude pantalonii.

Am aplecat pușca spre Gutierrez.

– Aruncă arma, Paulo, am spus. Arunc-o sau o să te dobor.

– Zi-i nevestei tale să-i dea drumul lui Deit, vorbi Gutierrez.

– Nu. Acum, aruncă arma…

– Îi rupe nenorocitul ăla de braț! exclamă Gutierrez.

– Dacă voia să-i rupă mâna, ar fi fost ruptă până acum. Și dacă ar fi vrut să-l omoare pe oricare dintre voi, ați fi deja morți. Paulo, n-o să-ți spun a doua oară. Aruncă arma!

Paulo lăsă să-i cadă pușca. Am aruncat o privire spre al treilea bărbat, care se numea Juan. O aruncă și el pe-a lui.

– Jos, le-am ordonat amândurora. Genunchii și palmele pe pământ!

Se lăsară jos.

– Jane, am zis.

– Ăsta a tras în mine, mă anunță Jane.

– N-am știut că erai tu! strigă Diet.

– Taci din gură! se răsti Jane.

Bărbatul tăcu.

M-am dus către puștile lui Juan și Gutierrez și le-am luat.

– Paulo, unde sunt ceilalți oameni? am întrebat.

– Sunt undeva în urma noastră, răspunse Gutierrez. Chestiile aste au apărut de nicăieri și au luat-o la fugă pe-aici, iar noi ne-am luat după ele. Marco și Galen s-au dus probabil în altă direcție.

– Marco a murit, i-am spus.

– Ticăloșii ăștia au pus mâna pe el, exclamă Deit.

– Nu, am replicat. Galen l-a împușcat. Așa cum tu aproape că ai împușcat-o pe ea.

– Sfinte Dumnezeule! zise Gutierrez. Marco…

– Ăsta-i *exact* motivul pentru care am vrut să păstrez tăcerea, i-am spus lui Gutierrez. Ca să împiedic cine știe ce idiot să facă asta. Voi, tâmpiților, n-ați avut nici cea mai mică idee ce faceți, iar acum unul dintre voi a murit, altul dintre voi l-a omorât, iar restul alergați într-o ambuscadă.

– O, Doamne, exclamă Gutierrez.

Încercă să se ridice în picioare din poziția în patru labe, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși grămadă, plin de supărare.

– O să plecăm de-aici acum, cu toții, am zis, îndreptându-mă spre Gutierrez. O să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, și în trecere o să-i luă pe Galen și pe Marco. Paulo, îmi pare rău…

Am zărit mișcare cu coada ochiului; era Jane, făcându-mi semn să tac. Asculta ceva. M-am uitat spre ea. *Ce e?* am întrebat din buze.

Jane se uită în jos, la Deit.

– În ce direcție au fugit creaturile pe care le urmăreați?

Deit arătă spre vest.

– Încolo. Le urmăream, apoi au dispărut, și apoi ați venit voi în fugă.

– Ce vrei să spui că au dispărut? întrebă Jane.

– În clipa asta îi vedeam, în următoarea nu-i mai vedeam, răspunse Deit.

Jane se dădu jos din spinarea lui Deit.

– Scoală-te! Acum!

Se uită spre mine.

– Nu alergau spre o ambuscadă. Asta *este* ambuscada.

Apoi am auzit ceea ce auzise Jane: nenumărate pocnete ușoare, venind dinspre arbori. Venind chiar de deasupra noastră.

– O, rahat! am exclamat.

– Ce naiba e asta? întrebă Gutierrez și ridică ochii în timp ce sulița cobora, dezvelindu-și gâtul în fața vârfului ei, care alunecă în porțiunea aceea moale de deasupra sternului și pătrunse în viscere. M-am rostogolit, evitând și eu o suliță, și m-am uitat în sus în acest timp.

Ploua cu vârcolaci.

Doi căzură lângă mine și lângă Gutierrez, care trăia încă și încerca să-și scoată sulița. Unul dintre ei apucă sulița aproape de capăt, o împinse mai departe în pieptul lui Gutierrez și o scutură cu violență. Gutierrez scuipă sânge și muri. Al doilea repezi ghearele după mine în timp ce mă rostogoleam, sfâșiindu-mi jacheta dar neatingând pielea. Îmi păstrasem pușca și am ridicat-o cu o singură mână; creatura apucă țeava cu amândouă labele, sau ghearele, sau mâinile, și se pregăti să mi-o smulgă din strânsoare.

Nu părea să știe că poate ieși un proiectil prin capăt; am informat-o în această privință. Creatura care-l brutaliza pe Gutierrez scoase un pocnet ascuțit, speram că de groază, și fugi spre est, repezindu-se către un copac, pe care-l escaladă și din care se aruncă după aceea, aterizând pe un altul. Dispăru în frunziș.

M-am uitat în jur. Plecaseră. Plecaseră *toți*.

Ceva se mișcă; am ațintit pușca într-acolo. Era Jane. Scotea un cuțit dintr-unul dintre vârcolaci. Un altul zăcea în apropiere.

I-am căutat pe Juan și pe Deit și i-am găsit pe jos, fără viață.

– Ești teafăr? mă întrebă ea.

Am dat din cap că da. Jane se ridică în picioare, ținându-și mâna pe un șold; printre degete i se prelingea sânge.

– Ești rănită…

– N-am nimic, răspunse ea. Arată mai rău decât e.

În depărtare se auzi un țipăt foarte uman.

– DeLeon, zise Jane și o luă la fugă, încă ținându-se de șold. Am pornit după ea.

Cea mai mare parte din DeLeon lipsea. Ceva din el fusese lăsat în urmă. Oriunde-ar fi fost restul, era încă viu și țipa. O dâră de sânge ducea din locul unde stătuse către unul dintre arbori. Se auzi încă un țipăt.

– Îl duc spre nord, am constatat. Hai!

– Nu! răspunse Jane și arătă cu degetul.

Spre est se vedea mișcare în copaci.

– Îl folosesc pe DeLeon ca momeală ca să ne atragă după ei. Cei mai mulți au luat-o spre est. Înapoi spre colonie.

– Nu-l putem lăsa pe DeLeon! Trăiește încă!

– Îl găsesc eu, spuse Jane. Tu întoarce-te. Ai grijă. Stai cu ochii pe copaci și pe pământ.

Dispăru.

Cincisprezece minute mai târziu, am trecut de lizieră și am ajuns înapoi pe terenul coloniei, unde am găsit patru vârcolaci în semicerc și pe Hiram Yoder stând tăcut în centrul lor. M-am lăsat la pământ.

Vârcolacii nu m-au observat; erau concentrați în întregime asupra lui Yoder, care continuă să stea neclintit. Doi dintre dacă se mișca. Nu s-a mișcat. Toți patru pocneau și șuierau, șuierăturile intrând și ieșind din spectrul meu auditiv; de aceea îi auzise Jane înaintea noastră.

Unul dintre vârcolaci înaintă spre Yoder, șuierând și pocnind la el. Era îndesat și musculos, în timp ce Yoder era înalt și îngrijit. Creatura avea în mână un cuțit simplu de piatră. Întinse o gheară și-l împunse cu putere pe Yoder în piept. Acesta o apucă și rămase pe loc, tăcut. Vârcolacul îl prinse de brațul drept și începu să i-l adulmece și să-l examineze; Yoder nu opuse nicio rezistență. Era menonit, pacifist.

Vârcolacul îl lovi brusc pe Yoder în braț, testându-l poate. Yoder se clătină puțin din cauza izbiturii, dar rămase pe poziție. Vârcolacul dădu drumul unei serii rapide de ciripituri, apoi îl imitară și ceilalți; bănuiesc că râdeau.

Vârcolacul zgârie cu ghearele fața lui Yoder, sfâșiind obrazul drept al bărbatului cu un scrâșnet sonor. Sângele năpădi chipul lui Yoder; fără să vrea, acesta duse mâna la față. Vârcolacul ugui și-și aținti privirea asupra lui Yoder, așteptând să vadă ce-o să facă.

Yoder lăsă să-i cadă mâna de pe fața distrusă și se uită direct la vârcolac. Întoarse încet capul ca să ofere și celălalt obraz.

Vârcolacul se îndepărtă de Yoder și se întoarse la ai lui, ciripind. Cei doi care aveau sulițele îndreptate spre Yoder le lăsară să cadă încet. Am scos un oftat de ușurare și m-am uitat în jos pentru o clipă, observând propria mea sudoare rece. Yoder rămăsese în viață pentru că nu opusese rezistență; creaturile, orice altceva mai erau, erau destul de deștepte ca să vadă că el nu reprezenta o amenințare.

Am ridicat din nou capul și am văzut unul dintre vârcolaci privind fix de-a dreptul spre mine.

A scos un țipăt tremurat. Vârcolacul cel mai apropiat de Yoder aruncă o privire spre mine, mârâi și-și înfipse cuțitul de piatră în Yoder. Yoder înțepeni. Am ridicat pușca și l-am împușcat pe vârcolac în cap. A căzut; ceilalți vârcolaci o luară la goană înapoi, spre pădure.

Am fugit spre Yoder, care se prăbușise la pământ și pipăia cu băgare de seamă cuțitul de piatră.

– Nu-l atinge, am spus.

Dacă pumnalul secționase vreun vas de sânge important, scoaterea lui l-ar fi putut face să sângereze de moarte.

– Doare, vorbi Yoder.

Ridică ochii spre mine și zâmbi, scrâșnind din dinți.

– Ei, aproape că a mers.

– A mers, am replicat. Iartă-mă, Hiram. Nu s-ar fi întâmplat dacă nu eram eu.

– Nu e vina ta, răspunse Hiram. Te-am văzut că te-ai lăsat în jos și te-ai ascuns. Am văzut că mi-ai dat o șansă. Ai făcut ce trebuia.

Întinse mâna către cadavrul vârcolacului, atingând piciorul întins.

– Aș fi dorit să nu trebuiască să-l împușți, adăugă.

– Iartă-mă, am repetat.

Hiram nu mai avea nimic de spus.

– Hiram Yoder. Paulo Gutierrez. Juan Escobedo. Marco Flores. Deiter Gruber. Galen DeLeon, enumeră Manfred Trujillo. Șase morți.

– Da, am răspuns.

Stăteam la masa din bucătărie. Zoë era la familia Trujillo, își petrecea noaptea cu Gretchen. Hickory și Dickory se duseseră cu ea. Jane era la infirmerie; pe lângă tăietura de la șold, se zgâriase destul de rău urmărindu-l pe DeLeon. Babar stătea cu capul rezemat în poala mea. Îl mângâiam neatent.

– Un cadavru, comentă Trujillo.

Am ridicat ochii auzindu-l.

– O sută dintre noi s-au dus în pădurile alea unde ne-ai zis tu să mergem. Am găsit sânge, dar nici măcar un singur cadavru de-al lor. Chestiile alea le-au luat cu ele.

– Cum e cu Galen? am întrebat.

Jane îmi spusese că găsise bucăți din el, înșirate pe drum în timp ce mergea după el. Încetase urmărirea după ce el se oprise din țipat

și când propriile ei răni o împiedicaseră să meargă mai departe.

– Am găsit câteva lucruri, răspunse Trujillo. Nu destule ca să le considerăm un corp.

– Grozav! De-a dreptul grozav!

– Tu cum te simți? mă întrebă Trujillo.

– Iisuse, omule, am exclamat. Cum crezi că mă simt? Am pierdut șase oameni astăzi. L-am pierdut pe blest… l-am pierdut pe Hiram Yoder. Am fi fost morți cu toții dacă n-ar fi fost el. A salvat colonia asta, el și cu menoniții. Acum e mort, și e numai vina mea!

– Paulo a fost cel care a adunat potera aceea, zise Trujillo. Ți-a încălcat ordinele și din cauza lui au murit alți cinci oameni. Și v-a pus în pericol pe tine și pe Jane. Dacă cineva trebuie să poarte vina, ar trebui să fie el.

– Nu caut să dau vina pe Paulo, am replicat.

– Știu că nu, răspunse Trujillo. De aceea spun asta. Paulo îmi era prieten, cel mai bun prieten pe care-l aveam aici. Dar a făcut ceva nesăbuit, care a dus la moartea oamenilor ălora. Ar fi trebuit să te asculte.

– Da. Ei bine, am crezut că faptul de a face un secret de stat din aceste creaturi avea să *împiedice* așa ceva să se întâmple. De aceea am făcut-o.

– Secretele au felul lor de a ieși la iveală, zise Trujillo. Știi asta. Sau ar trebui.

– Ar fi trebuit să las pe toată lumea să afle.

– Poate. Ai fost nevoit să iei o decizie aici și ai luat-o. N-a fost cea pe care credeam eu că o s-o iei, trebuie să spun. Nu ți se potrivea. Dacă n-ai nimic împotrivă că ți-o zic, nu ești prea bun la secrete. Și oamenii de aici nici nu sunt obișnuiți să le ai.

Am mormăit o încuviințare și am mângâiat câinele. Trujillo se foi stânjenit pe scaun vreme de câteva minute.

– Ce-ai să faci acum? mă întrebă.

– Să mă ia naiba dacă știu, am răspuns. În acest moment, ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să sparg un perete cu pumnul.

– Te-aș sfătui să n-o faci. Știu că nu-ți place să primești sfaturi de la mine, ca principiu general. Cu toate astea, iată sfatul meu…

Am zâmbit la aceste vorbe. Am făcut semn din cap către ușă.

– Cum reacționează oamenii?

– Sunt speriați de moarte. Un om a murit ieri, încă șase astăzi,

cinci dintre *ei* au dispărut, și toți sunt îngrijorați că ar putea să fie următorii. Bănuiesc că cei mai mulți dintre oameni o să doarmă în sat în următoarele câteva nopți. Pentru că veni vorba, mă tem că secretul în legătură cu faptul că aceste ființe sunt inteligente a fost dat în vileag. Gutierrez le-a spus multor oameni în timp ce încerca să-i recruteze pentru poteră.

– Sunt surprins că nu s-a dus alt grup să-i caute pe vârcolaci, am comentat.

– Le spui vârcolaci?

– L-ai văzut pe cel care l-a omorât pe Hiram. Zi-mi că nu așa arată.

– Fă-mi o favoare și nu duce mai departe numele ăsta, zise Trujillo. Oamenii sunt destul de speriați și așa.

– Bine, am răspuns.

– Și da, a mai fost un grup care a vrut să iasă și să încerce să se răzbune. O gloată de puști idioți. Prietenul fiicei tale, Enzo, era unul dintre ei.

– Fost prieten, am replicat. I-ai convins să nu facă o tâmpenie?

– Am subliniat faptul că cinci bărbați în toată firea au plecat să-i vâneze și nici măcar unul nu s-a întors acasă. Asta s-ar părea că i-a mai liniștit puțin.

– Bine.

– Trebuie să-ți faci apariția diseară la sala de adunare, zise Trujillo. Oamenii vor fi acolo. Au nevoie să te vadă.

– Nu sunt în dispoziția potrivită să văd pe nimeni.

– N-ai de ales. Ești conducătorul coloniei. Oamenii sunt în doliu, John. Tu și cu soția ta sunteți singurii care ați ieșit vii din asta, iar ea e la infirmerie. Dacă petreci toată noaptea ascunzându-te aici, faci pe toată lumea să creadă că nimeni nu scapă cu viață de creaturile astea. Și ai ținut un secret față de ei. Trebuie să începi să îndrepți lucrurile.

– Nu știam că ești psiholog, Manfred.

– Nu sunt, răspunse el. Sunt politician. Și la fel ești și tu, fie că vrei să recunoști, fie că nu. Asta e treaba unui conducător de colonie.

– Ți-o spun sincer, Manfred. Dacă ai cere slujba de conducător al coloniei, ți-aș da-o. În momentul ăsta, ți-aș da-o. Știu că tu crezi că *ar fi trebuit* să fii conducătorul coloniei. Așa că slujba e a ta. O vrei?

Trujillo șovăi o clipă ca să-și cântărească vorbele.

– Ai dreptate, spuse el. Credeam că ar fi trebuit să fiu conducătorul coloniei. Din când în când încă mai cred. Și într-o zi,

cred că probabil voi fi. Dar în clipa asta, *nu* e slujba mea. E a ta. Slujba mea este să fiu opoziția ta loială. Iar ceea ce crede opoziția ta loială este asta: oamenii sunt speriați, John. Tu ești conducătorul lor. Condu-i măcar puțin, la naiba! Domnule…

– Asta-i prima oară când mi-ai spus *domnule*, am observat, după o clipă nesfârșită.

Trujillo rânji.

– Păstram cuvântul pentru o ocazie specială.

– Bine, atunci. Bine jucat! Chiar bine jucat!

Trujillo se ridică în picioare.

– Ne vedem în seara asta.

– Ne vedem, am răspuns. O să încerc să-i liniștesc. Mulțumesc, Manfred.

El respinse mulțumirile cu o fluturare de mână și ieși, în același timp în care altcineva venea pe prispa mea. Era Jerry Bennett.

I-am făcut semn să intre.

– Ce ai pentru mine?

– Despre creaturi, nimic, răspunse Bennett. Am folosit tot soiul de parametri de căutare și nu m-am ales cu nimic. N-am avut prea multe de la care să pornesc. N-au făcut mare lucru ca să exploreze planeta asta.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– În regulă. Știi fișierul acela video cu Conclavul care spulberă colonia aceea?

– Da, am răspuns. Ce-are asta de-a face cu planeta asta?

– N-are, răspunse Bennett. Ți-am spus, am verificat toate fișierele de date în căutarea de modificări cu o comandă în serie. Am examinat fișierul acela la un loc cu toate celelalte.

– Ce-i cu fișierul? am întrebat.

– Păi, se dovedește că fișierul video pe care îl ai este doar o parte dintr-un alt fișier. Codurile de timp spun că filmul tău este doar finalul acelui fișier. Filmul e mai lung.

– Cu cât mai lung?

– Cu *mult* mai mult, răspunse Bennett.

– Poți să-l recuperezi?

Bennett zâmbi.

– S-a făcut deja.

După șase ore și câteva zeci de discuții încordate cu coloniștii, am intrat în cutia neagră. PDA-ul în care Bennett încărcase fișierul video se afla pe biroul lui, așa cum promisese. L-a luat în mână; filmul era deja încărcat și pus pe pauză la început. Prima imagine conținea două creaturi pe un deal, deasupra unui râu. Am recunoscut dealul și una dintre creaturi din filmul pe care-l văzusem deja. Pe celălalt nu-l mai văzusem până atunci. Am mijit ochii ca să văd mai bine, apoi m-am înjurat singur pentru prostie și am mărit imaginea. Cealaltă creatură se limpezi.

Era un whaid.

– Bună, am rostit către creatură. Ce faci, vorbești cu tipul care ți-a nimicit colonia?

Am pornit filmul ca să aflu.

Opt

Cei doi stăteau lângă marginea unei faleze înălțate deasupra unui râu, privind amurgul peste preria îndepărtată.

– Aveți apusuri minunate aici, îi zise generalul Tarsem Gau lui Chan orenThen.

– Mulțumesc, răspunse orenThen. E din cauza vulcanilor.

Gau îl cercetă cu privirea pe orenThen amuzat. Câmpia vălurită era întreruptă numai de râu, de falezele sale și de colonia mică așezată în locul unde falezele coborau către apă.

– Nu aici, adăugă orenThen, simțind observația nerostită a lui Gau.

Arătă spre vest, unde soarele abia coborâse dincolo de orizont.

– Jumătate de planetă e așa. Activitate tectonică intensă. Există un inel de vulcani în jurul întregului ocean occidental. Unul dintre ei a erupt chiar la sfârșitul toamnei. Încă este praf în atmosferă.

– Trebuie că vă îndreptați spre o iarnă aspră, observă Gau.

Chan orenThen făcu un gest care sugera altceva.

– O erupție destul de mare pentru apusuri frumoase. Nu destul de mari pentru schimbări de climă. Avem ierni blânde. Este unul dintre motivele pentru care ne-am așezat aici. Veri fierbinți, dar bune pentru creșterea plantelor. Sol bogat. Sursă de apă excelentă.

– Și fără vulcani, preciză Gau.

– Fără vulcani, încuviință orenThen. Nici cutremure, pentru că suntem în mijlocul unei plăci tectonice. Furtuni incredibile totuși. Și vara trecută, tornade cu grindină cât capul tău. Am pierdut recolte din cauza asta. Dar niciun loc nu e absolut perfect. Una peste alta, e un loc bun să începem o colonie și să construim o lume nouă pentru

poporul meu.

– De acord, replică Gau. Și din câte îmi dau seama, ai făcut o treabă minunată conducând această colonie.

Chan orenThen plecă ușor capul.

– Mulțumesc, generale. Din partea ta, e cu adevărat o laudă importantă.

Cei doi își îndreptară atenția către apusul soarelui, privind cum amurgul se adâncea în jurul lor.

– Chan…, vorbi Gau. Știi că nu vă pot lăsa să păstrați colonia asta.

– Aha, zâmbi orenThen, privind încă apusul. Până aici cu vizita de curtoazie.

– Știi că nu era așa ceva.

– Știu. Faptul că mi-ai doborât satelitul de comunicații de pe cer a fost primul indiciu.

Chan orenThen arătă în josul pantei falezei, unde stătea un pluton de soldați ai lui Gau, priviți cu prudență de către escorta de fermieri a lui orenThen.

– Ei sunt al doilea.

– Sunt pentru spectacol, zise Gau. Trebuia să-ți pot vorbi, fără să-mi fie distrasă atenția trăgându-se în mine.

– Și explozia satelitului? Asta nu-i pentru spectacol, bănuiesc.

– Era necesar, pentru binele vostru.

– Mă îndoiesc, replică orenThen.

– Dacă v-aș fi lăsat satelitul, tu sau cineva din colonie ați fi trimis o sondă automată de salt, anunțând guvernul vostru că sunteți atacați. Dar nu de asta sunt aici.

– Tocmai mi-ai zis că nu pot păstra colonia…

– Nu poți, răspunse Gau. Dar asta nu-i același lucru cu a fi atacat.

– Deosebirea îmi scapă, generale. În special cu un satelit foarte scump sfărâmat în bucățele de tunurile tale și cu soldații tăi pe pământul meu.

– De cât timp ne cunoaștem, Chan? Ne știm de multă vreme, ca prieteni și ca adversari. Ai văzut cum fac lucrurile, de aproape. Mă știi să fi spus vreodată ceva și să am de gând altceva?

Chan orenThen rămase tăcut pentru o clipă.

– Nu, răspunse el în sfârșit. Poți să fii un măgar arogant, Tarsem. Dar ai vorbit întotdeauna numai ceea ce ai avut în gând.

– Atunci ai încredere în mine încă o dată. Mai mult decât orice,

vreau ca povestea asta să se încheie în mod pașnic. De aceea sunt *eu* aici, și nu oricine altcineva. Pentru că ceea ce facem aici tu și cu mine contează mai presus decât planeta și colonia asta. Nu pot lăsa colonia ta să rămână aici. Știi asta. Dar asta nu înseamnă că tu sau oricare dintre oamenii tăi trebuie să sufere pentru asta.

Urmă încă un moment de tăcere pentru orenThen.

– Trebuie să recunosc că am fost surprins că te aflai chiar tu pe nava aceea, îi spuse în cele din urmă lui Gau. Știam că există riscul să vină Conclavul după noi. N-ați petrecut atâta timp străduindu-vă să faceți toate rasele acelea să se conformeze și să declarați sfârșitul colonizării, doar ca să ne lăsați pe noi să scăpăm printre degete. Am făcut planuri pentru această posibilitate. Dar am presupus că o să fie cine știe ce navă cu un ofițer fără experiență la cârmă. În schimb, avem parte de însuși conducătorul Conclavului!

– Suntem prieteni, meriți această politețe.

– Ești amabil să spui asta, generale. Dar, prieten sau nu, e ucidere în masă.

Gau surâse.

– Păi, se poate. Sau probabil că ar fi mai exact să spunem că *ar fi* ucidere în masă. Dar colonia ta e mai importantă decât crezi, Chan.

– Nu văd cum. Îmi place. Sunt oameni buni aici. Dar suntem doar o colonie incipientă. Abia dacă suntem două mii. Ne aflăm pentru noi și să ne pregătim pentru valul de coloniști de după noi. Nu-i nimic important în legătură cu asta.

– Acum tu ești nesincer, spuse Gau. Știi foarte bine că nu ceea ce cultivă sau ce face colonia este important. E simplul fapt că există, încălcând acordul Conclavului. Nu trebuie să existe colonii noi care să nu fie administrate prin intermediul Conclavului. Faptul că ai tăi au ignorat acordul este o provocare explicită la adresa legitimității Conclavului.

– Nu l-am *ignorat*, accentuă orenThen, cu iritarea strecurându-i-se în voce. Pur și simplu nu ni se aplică. Noi n-am semnat acordul Conclavului, generale. Nici noi, nici câteva sute de alte rase. Suntem liberi să colonizăm după voie. Și asta am făcut. Nu aveți dreptul să puneți la îndoială acest lucru. Suntem un popor suveran.

– Devii protocolar cu mine. Îmi aduc aminte că e un semn sigur că te-am enervat.

– Nu apela la prea multă familiaritate, generale. Am fost prieteni, da. Poate încă mai suntem. Dar n-ar trebui să te îndoiești față de cine

sunt loial. Să nu crezi că numai pentru că ai ademenit majoritatea raselor în Conclavul tău ai o autoritate morală mai mare. Înainte de Conclav, dacă mi-ai fi atacat colonia, ar fi fost o cotropire, pur și simplu. Acum, că ai prețiosul tău Conclav, e tot o cotropire, pur și simplu.

– Îmi aduc aminte de vremea când credeai că Conclavul era o idee bună. Îmi aduc aminte și când pledai pentru el în fața celorlalți diplomați whaizi. Îmi aduc aminte că i-ai convins, și apoi l-ai convins pe ataFuey al vostru să-i determine pe whaizi să se alăture Conclavului.

– Apoi ataFuey a fost asasinat. Știi asta. Fiul lui avea idei complet diferite.

– Da, avea. Ciudat de convenabil pentru el că tatăl lui a fost asasinat atunci când a fost.

– Nu pot să răspund la asta, spuse orenThen. Iar după ce noul ataFuey a urcat pe tron, nu eram în măsură să mă opun voinței sale.

– Fiul lui ataFuey era un neghiob, și tu știi asta.

– S-ar putea. Dar, așa cum am spus, n-ar trebui să te îndoiești față de cine sunt loial.

– Nu mă îndoiesc. Nu m-am îndoit niciodată. Ești loial față de whaizi. De aceea ai luptat pentru Conclav. Dacă whaizii s-ar fi alăturat Conclavului, ați fi putut coloniza această planetă, și mai mult de patru sute de alte rase v-ar fi sprijinit dreptul de a fi aici.

– Avem dreptul de a fi aici, zise orenThen. Și avem planeta.

– O s-o pierdeți.

– Și n-am fi avut-o niciodată sub autoritatea Conclavului, replică orenThen, retezând vorbele lui Gau. Pentru că ar fi teritoriu al Conclavului, nu al whaizilor. Am fi doar niște dijmași, împărțind planeta cu alte rase ale Conclavului. Asta mai face parte din ideile Conclavului, nu-i așa? Mai multe rase pe o singură lume? Construirea unei identități planetare care să nu se bazeze pe specie, ci pe loialitatea față de Conclav, pentru a crea o pace durabilă. Sau așa credeți…

– Obișnuiai și tu să crezi că e o idee bună.

– Viața e plină de surprize. Lucrurile se schimbă.

– Așa e. Îți aduci aminte ce m-a îndrumat pe calea către Conclav?

– Bătălia de la Amin sau cel puțin așa îți place să-i spui. Când ai luat planeta înapoi de la kies…

– Absolut inutil, replică Gau. Locuiesc în apă. Nu exista niciun

motiv rațional pentru care să nu putem împărți planeta. Dar *noi* n-am vrut. *Ei* n-au vrut. Și atât noi cât și ei am pierdut mai mult decât am fi putut câștiga. Înainte de acea bătălie, eram la fel de xenofob ca și blestematul tău de ataFuey și la fel de mult pe cât pretinzi că ești tu acum. După ea, mi-a fost rușine de cum am otrăvit noi planeta aia, când am luat-o înapoi. *Rușine*, Chan. Și știam că n-o să se sfârșească niciodată. În afară de cazul în care *eu* fac să se sfârșească. În afară de cazul în care *eu* schimb lucrurile…

– Și iată-te aici, cu mărețul tău Conclav, cu așa-zisa ta speranță de pace în partea asta de spațiu, spuse orenThen batjocoritor.

Și ceea ce faci este să încerci să ne smulgi, pe mine și colonia mea, de pe planeta asta. *N-ai* făcut să se sfârșească, generale. N-ai schimbat lucrurile.

– Nu, n-am făcut-o, recunoscu Gau. Nu încă. Dar sunt tot mai aproape.

– Încă aștept să aud în ce fel toate astea fac colonia mea atât de importantă, insistă orenThen.

– Acordul Conclavului spune că acele rase care sunt membre ale Conclavului nu pot păstra lumile noi pentru ele; colonizează lumile pe care le-au descoperit, dar alți membri ai Conclavului le vor coloniza și ei, explică Gau. Acordul mai spune și că atunci când Conclavul găsește o planetă colonizată de o specie care nu aparține Conclavului după încheierea acordului, ia acea planetă pentru Conclav. Nimeni nu se apucă să colonizeze decât prin intermediul Conclavului. Am avertizat despre asta speciile care nu fac parte din Conclav.

– Îmi aduc aminte. Am fost ales să conduc această colonie nu cu multă vreme după ce ai spus asta.

– Și totuși ați înființat o colonie.

– Conclavul nu era ceva sigur, generale. În ciuda sentimentului destinului pe care-l ai, ai fi putut încă să nu reușești.

– De acord, răspunse Gau. Dar n-am eșuat. Acum, Conclavul există și trebuie să aplicăm acordul. Au fost create câteva zeci de colonii după apariția acordului. Inclusiv aceasta.

– Acum îmi dau seama. Suntem primii într-o serie de cuceriri pentru gloria Conclavului.

– Nu, zise Gau. Nu cuceriri. Îți tot repet asta. Sper cu totul altceva.

– Și ce-ar fi asta? întrebă orenThen.

– Ca voi să plecați de bunăvoie.

Chan orenThen se uită fix la Gau.

– Prietene, ți-ai pierdut mințile cu totul.

– Ascultă, Chan, insistă Gau. Există un motiv pentru care începe aici. Te *cunosc*. Știu cui îi ești loial – poporului tău, nu lui ataFuey al vostru și politicii lui de sinucidere rasială. Conclavul *nu* va îngădui whaizilor să colonizeze nicio lume nouă. E simplu ca bună ziua. Veți fi ținuți pe planetele pe care le aveați înainte de acord. Nu mai multe. Și de pe aceste câteva planete, veți vedea restul spațiului umplându-se fără voi. Veți fi *izolați* – fără comerț și fără călătorii către alte lumi. Veți fi îngrădiți, prietene. Și îngrădiți, vă veți ofili și veți muri. Știi prea bine, Conclavul poate face asta. Știi că *eu* pot face asta.

Chan orenThen nu scoase niciun cuvânt. Gau continuă:

– Nu-l pot face pe ataFuey să se răzgândească. Dar mă poți ajuta să arăt celorlalți că Conclavul preferă să folosească pacea.

Renunță la colonia ta. Convinge-ți coloniștii să plece. Vă puteți întoarce pe lumea voastră de baștină. Vă promit trecere liberă.

– Știi că sunt vorbe goale, răspunse orenThen. Dacă abandonăm această colonie, vom fi stigmatizați ca trădători. Noi toți.

– Atunci alăturați-vă Conclavului, Chan. Nu whaizii. *Voi*. Tu și coloniștii tăi. Prima colonie a Conclavului e pe cale să fie deschisă pentru emigranți. Coloniștii tăi pot fi printre ei. Puteți încă să fiți primii pe o lume nouă. Puteți încă să fiți coloniști.

– Iar tu te vei alege cu lovitura de relații publice pentru că n-ai masacrat o întreagă colonie!

– Da, răspunse Gau. Desigur. E unul dintre motive. Va fi mai ușor să convingem alți coloniști să-și părăsească planetele dacă vor vedea că pe aceasta v-am cruțat pe voi. Evitarea vărsării de sânge aici ne poate ajuta să evităm vărsarea de sânge în alte locuri. Vei salva mai multe vieți, pe lângă cele ale coloniștilor tăi.

– E unul dintre motive. Ce alt motiv mai ai?

– Nu vreau să mori.

– Vrei să spui că nu vrei să mă ucizi, precizează orenThen.

– Așa e.

– Dar *o vei face*, insistă orenThen. Ne vei omorî – pe mine și pe toți coloniștii mei.

– Da, răspunse Gau.

Chan orenThen pufni.

– Uneori chiar aș vrea să nu gândești întotdeauna ceea ce spui.

– Nu mă pot stăpâni.

– N-ai putut niciodată. Face parte din ceea ce trece drept farmecul tău…

Gau nu spuse nimic și se uită spre stele, care începeau să se arate pe cerul tot mai întunecat.

Chan îi urmări privirea.

– Îți cauți nava?

– Am găsit-o, răspunse Gau și arătă în sus. *Steaua blândă*. Îți aduci aminte de ea?

– Îmi aduc aminte. Era mică și veche atunci când te-am întâlnit prima oară. Sunt surprins că mai comanzi flota din ea.

– Unul dintre lucrurile plăcute, atunci când conduci universul, este că ți se permit toate micile capricii…

Chan orenThen făcu din nou semn către plutonul lui Gau.

– Dacă nu mă înșală memoria, aveai spațiu pe *Steaua* cam pentru o companie de soldați. Nu mă îndoiesc că este destul ca să-ți faci treaba aici. Însă dacă ești hotărât să dai un exemplu, nu pare prea impresionant.

– Mai întâi e asasinat în masă, iar acum nu-i impresionant!

– Faptul că ești aici este asasinat în masă. Acum vorbim despre soldații tăi.

– Speram să nu folosesc niciunul dintre ei. Și că vei asculta de glasul rațiunii. Așa stând lucrurile, n-ar fi nevoie să aduc mai mulți.

– Și dacă nu ascult „glasul rațiunii"? Ai putea cuceri colonia asta cu o companie, generale. Dar te putem face să plătești pentru asta. Unii dintre oamenii mei au fost soldați. Toți sunt dârji. Unii dintre soldații tăi vor fi îngropați alături de noi.

– Știu, răspunse Gau. Dar n-am plănuit niciodată să-mi folosesc soldații. Dacă nu asculți glasul rațiunii – sau stăruințele unui vechi prieten –, am în minte un alt plan.

– Care-ar fi…?

– O să-ți arăt, spuse Gau și se uită din nou spre plutonul lui.

Unul dintre soldați făcu un pas în față; Gau îi făcu semn din cap. Soldatul salută și începu să vorbească într-un aparat de comunicații. Gau își îndreptă atenția spre orenThen.

– Din moment ce ai încercat cândva să-ți convingi propriul guvern să se alăture Conclavului – și n-ai reușit, deși n-a fost vina ta – sunt sigur că poți aprecia ceea ce-ți spun acum: este nici mai mult, nici

mai puțin decât un miracol că totuși Conclavul există! Sunt patru sute douăsprezece rase în componența sa, fiecare cu propriile planuri și priorități, și toate trebuind să fie luate în considerare atunci când a luat ființă Conclavul. Chiar și acum, Conclavul e fragil. Există facțiuni și alianțe. Unele rase i s-au alăturat crezând că pot sta în așteptare, înainte de a prelua controlul asupra lui. Alții au intrat în Conclav crezând că asta înseamnă cale liberă pentru colonizare, fără să se aștepte altceva de la ele. A trebuit să le fac *pe toate* să înțeleagă: Conclavul înseamnă securitate pentru toate și cere responsabilitate de la toate. Iar acele rase care nu au intrat în Conclav trebuie să afle că ceea ce face Conclavul fac toți membrii lui.

– Așadar, ești aici în numele tuturor raselor din Conclav, observă orenThen.

– Nu asta am vrut să spun.

– M-ai pierdut din nou, generale.

– Uită-te, zise Gau, și arătă iar către nava lui. Vezi *Steaua*?

– Da.

– Spune-mi ce altceva vezi.

– Văd stele. Ce altceva ar trebui să văd?

– Uită-te mai departe.

După o clipă, un punct de lumină apăru pe cer, în apropiere de *Stea*. Apoi alta, și încă una.

– Alte nave.

– Da.

– Câte? întrebă orenThen.

– Uită-te mai departe.

Navele apăreau clipind, una câte una, apoi câte două și câte trei, apoi în constelații.

– Atât de multe, constată orenThen după un timp.

– Uită-te în continuare…

Chan orenThen așteptă până când fu sigur că nu mai apăreau alte nave, înainte de a se întoarce din nou să se uite la Gau, care încă privea cerul.

– Sunt patru sute douăsprezece nave pe cerul vostru, spuse Gau. O navă pentru fiecare rasă membră a Conclavului. Aceasta este flota cu care vom vizita fiecare lume care a fost colonizată fără autorizație, după acord.

Gau se întoarse din nou și-l căută cu privirea pe locotenentul său,

pe care abia îl putea zări în semiîntuneric. Îi făcu un al doilea semn cu capul. Soldatul vorbi din nou în comunicator.

De la fiecare navă de pe cer, un fascicul de lumină coerentă săgetă colonia de pe malul râului, învăluind așezarea în alb.

Chan orenThen lăsă să-i scape un strigăt sfâșietor, de agonie.

– Proiectoare, Chan, zise Gau. Doar proiectoare.

Trecură câteva clipe până când orenThen fu în stare să răspundă.

– Proiectoare, vorbi el în sfârșit. Dar numai deocamdată, am dreptate?

– La ordinul meu, fiecare navă din flotă își va refocaliza fasciculul, răspunse Gau. Colonia voastră va fi distrusă, și fiecare rasă membră a Conclavului va fi amestecată. Așa trebuie făcute lucrurile. Securitate pentru toți, responsabilitate din partea tuturor. Și nicio rasă nu poate spune că n-a fost de acord cu prețul.

– Aș vrea să te fi ucis când te-am văzut aici prima oară, zise orenThen. Când am stat aici vorbind despre apusuri în timp ce tu îmi pregăteai asta. Tu și blestematul tău de Conclav!

Gau desfăcu brațele, expunându-se.

– Omoară-mă, Chan. Dar asta n-o să-ți salveze colonia. Și nici nu va opri Conclavul. Nimic din ce-ai putea face tu nu va opri Conclavul să cucerească planeta de față, sau pe următoarea, sau încă una. Conclavul înseamnă patru sute și ceva de popoare. Fiecare rasă care luptă împotriva lui luptă singură. Whaizii. Rraey. Franii. Umanii. Toate celelalte care au înființat colonii de la acord încoace. Dacă nu de altceva, e o problemă de număr. Noi avem mai mulți. O rasă împotriva unei alte rase e un lucru. O rasă împotriva a patru sute e cu totul altceva. Totul la timpul său.

Chan orenThen se întoarse cu spatele la Gau, către colonia sa scăldată în lumină.

– O să-ți spun un lucru, îi zise el generalului. S-ar putea să-l găsești ironic. Când am fost ales să conduc colonia asta, l-am avertizat pe ataFuey că o să veniți după ea. Tu și cu întregul Conclav. El mi-a răspuns că Conclavul nu se va constitui niciodată și că erai un neghiob că încercai, și că eu fusesem un neghiob pentru că te-am ascultat vreodată. Erau prea multe rase ca să poată cădea vreodată de acord asupra celui mai mic lucru, cu atât mai puțin asupra unei mari alianțe. Și mi-a mai spus că inamicii Conclavului făceau eforturi prea mari ca să-l facă să eșueze. A mai spus că umanii o să vă oprească, dacă altcineva nu reușea. Avea o părere foarte bună

despre capacitatea lor de a-i stârni pe toți unii împotriva altora, fără să se implice ei înșiși.

– Nu se înșela prea mult. Dar umanii au întrecut măsura. Li se întâmplă mereu. Opoziția pe care au creat-o s-a destrămat. Cele mai multe dintre rasele acelea sunt acum mai îngrijorate din cauza umanilor decât din cauza noastră. Până când Conclavul va ajunge la umani, s-ar putea să nu mai rămână prea multe.

– Ai fi putut să-i ataci pe umani primii.

– Cu timpul…

– Dă-mi voie s-o iau altfel. Nu trebuia să vii mai întâi *aici*.

– Tu erai aici. Ai mai avut de-a face cu Conclavul. Ai mai avut de-a face cu mine. Oriunde în altă parte, n-aș fi avut nicio îndoială că aș fi început cu distrugerea. Aici, tu și cu mine avem o șansă să facem altceva. Ceva care va avea importanță dincolo de momentul acesta și de colonia asta.

– Ai pus o povară mare pe umerii mei, replică orenThen. Și pe ai oamenilor mei.

– Am pus. Îmi pare rău, prietene. N-am văzut nicio altă cale. Am văzut o șansă de a arăta tuturor că Conclavul vrea pace, și a trebuit să profit de ea. Cer mult de la tine. Dar îți *cer*, Chan. Ajută-mă. Ajută-mă să-ți salvez oamenii, nu să-i distrug. Ajută-mă să clădesc pacea în partea noastră de spațiu. Te implor!

– Mă implori? ridică vocea orenThen. Se apropie de Gau.

– Ai *patru sute douăsprezece* nave de război cu armele îndreptate asupra coloniei mele și mă implori să te ajut să clădești pacea? Puah! Vorbele tale nu înseamnă nimic, *prietene*. Vii aici ca să-ți vinzi prietenia asta, și în schimb pentru ea îmi ceri să-ți dau colonia, loialitatea, identitatea. Tot ceea ce am. La capătul unei arme. Ca să te ajut să oferi *iluzia* păcii. *Iluzia* că ceea ce faci aici este altceva decât o cucerire, pur și simplu. Îmi fluturi prin fața ochilor viața coloniștilor mei și-mi ceri să aleg între a-i face pe toți trădători și a-i ucide pe toți. Și apoi sugerezi că ești *compătimitor*. Poți să te duci dracului, generale!

Chan orenThen se întoarse și făcu câțiva pași apăsați, îndepărtându-se de Gau.

– Așadar, asta e hotărârea ta, vorbi Gau după un timp.

– Nu, răspunse orenThen, încă stând cu spatele la general. Nu e o hotărâre pe care s-o pot lua singur. Am nevoie de timp ca să vorbesc cu oamenii mei, să le spun ce alegere au de făcut.

– De cât timp ai nevoie?

– Nopțile aici sunt lungi. Dă-mi-o pe asta.

– Îți aparține.

Chan orenThen dădu din cap și porni mai departe.

– Chan…, începu Gau, mergând spre whaid.

Acesta se opri și ridică una dintre labele lui masive ca să-l facă pe general să tacă. Apoi se întoarse și-i întinse labele lui Gau, care le luă.

– Îmi aduc aminte când te-am cunoscut, știi, vorbi orenThen. Eram acolo când bătrânul ataFuey a primit invitația să se întâlnească cu tine și cu toate celelalte rase care veneau pe afurisitul ăla de bolovan rece, satelitul pe care-l numeați atât de pompos teren neutru. Îmi aduc aminte cum stăteai pe podiumul acela, spunând bun-venit în toate limbile pe care le puteai croncăni, și împărtășindu-ți pentru prima oară cu noi ideea de Conclav. Și-mi aduc aminte că te-ai întors către ataFuey și i-ai spus că, fără îndoială, erai absolut și complet nebun, bun de dus la balamuc…

Gau râse.

– Și după aceea te-ai întâlnit cu noi, la fel cum te-ai întâlnit cu fiecare delegație de acolo care era dispusă să te asculte. Și îmi aduc aminte că încercai să ne convingi că acest Conclav era ceva din care voiam să facem parte. Îmi amintesc că m-ai câștigat de partea ta.

– Pentru că nu eram cu adevărat bun de dus la balamuc!

– O, ba nu, generale, erai. Cu desăvârșire. Dar în același timp aveai *dreptate*. Și îmi aduc aminte că m-am gândit în sinea mea: dacă generalul ăsta nebun chiar reușește? Am încercat să-mi închipui – partea noastră de spațiu, în pace. Și *n-am putut*.

Era ca un zid alb de piatră în fața mea, împiedicându-mă să văd. Și atunci am știut că voi lupta pentru Conclav. N-am putut vedea pacea pe care ar aduce-o. Nici măcar nu mi-am putut-o închipui. Tot ce știam era că o voiam. Și mai știam că dacă ar fi putut-o aduce la viață cineva, ar fi fost acest general nebun.

Am crezut.

Chan orenThen dădu drumul mâinilor generalului.

– E atât de mult de-atunci, adăugă el.

– Vechiul meu prieten, spuse Gau.

– Vechi prieten… încuviință orenThen. Vechi, adevărat. Și acum trebuie să plec. Mă bucur că te-am văzut din nou, Tarsem. Sincer mă bucur. Sigur, nu acestea sunt împrejurările pe care le-aș fi ales.

– Sigur.

– Dar nu așa merg lucrurile? Viața e plină de surprize.

Chan orenThen se întoarse din nou să plece.

– Cum o să aflu când ați ajuns la o decizie? întrebă Gau.

– O să știi, răspunse orenThen fără să se uite în urmă.

– Cum? întrebă Gau din nou.

– O să auzi, întoarse orenThen capul către general. Atâta lucru îți pot promite.

Apoi se întoarse iarăși, se duse spre vehiculul lui și, împreună cu escorta, plecă.

Locotenentul lui Gau se apropie de el.

– Ce-a vrut să spună când a zis că o să auzi răspunsul, generale?

– Cântă, răspunse Gau și arătă spre colonie, încă sub luminile proiectoarelor. Forma lor cea mai înaltă de artă este o incantație ritualizată. E felul în care sărbătoresc, plâng și se roagă.

Chan m-a anunțat că atunci când termină de vorbit cu coloniștii, își vor cânta răspunsul pentru mine.

– Și o să-l auzim de-aici?

Gau zâmbi.

– N-ai întreba așa ceva dacă ai fi auzit vreodată o incantație whaidiană, locotenente.

Gau așteptă cât fu noaptea de lungă, veghea lui fiind întreruptă din când în când de locotenent sau de unul dintre ceilalți soldați care-i oferea ceva fierbinte de băut pentru a-l ține treaz. Abia când soarele de înălță pe cerul răsăritului, Gau auzi ceea ce aștepta.

– Ce-i asta? întrebă locotenentul.

– Taci, i-o reteză Gau, și-i făcu semn cu mâna, iritat.

Locotenentul dădu înapoi.

– Și-au început incantația, spuse Gau după o clipă. În acest moment, cântă un bun-venit dimineții.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că spun bun-venit dimineții. E un *ritual*, locotenente. O fac în fiecare zi.

Rugăciunea de dimineață se înălța și cobora în volum și intensitate, continuând pentru ceea ce i se părea generalului un timp înnebunitor de lung. Și apoi ajunse la un final aspru, ezitant; Gau, care umblase de colo până colo în timpul ultimelor părți ale rugăciunii de dimineață, se opri, neclintit.

Dinspre colonie se auzea o nouă incantație, cu un ritm nou, devenind din ce în ce mai puternic. Gau îl ascultă vreme de câteva clipe lungi, apoi umerii îi căzură, ca și cum ar fi obosit brusc.

Locotenentul veni alături de el aproape instantaneu. Gau îi făcu semn să rămână pe loc.

– N-am nimic, spuse el. N-am nimic.

– Ce cântă acum, generale? întrebă locotenentul.

– Imnul lor, răspunse Gau. Imnul național.

Se ridică în picioare.

– Spun că nu vor pleca. Spun că preferă să moară ca whaizi decât să trăiască sub Conclav. Fiecare bărbat, femeie și copil din colonia aceea.

– Sunt nebuni, comentă locotenentul.

– Sunt patrioți, locotenente, răspunse Gau, întorcându-se către ofițer. Și au ales lucrul în care cred. Nu fi lipsit de respect față de această alegere!

– Îmi pare rău, generale. Numai că nu înțeleg alegerea.

– Eu da. Speram doar că va fi alta. Adu-mi un comunicator.

Locotenentul plecă în grabă. Gau își îndreptă din nou atenția către colonie, ascultându-i pe membrii ei cum își cântă sfidarea.

– Ai fost întotdeauna încăpățânat, prietene, vorbi el.

Locotenentul se întoarse cu un comunicator. Gau îl luă, își introduse codul criptat și-l deschise pe un canal comun.

– Aici generalul Tarsem Gau, rosti el. Toate navele, recalibrați armele cu fascicul și pregătiți-vă să trageți la semnalul meu!

Proiectoarele, încă vizibile în lumina dimineții, dispărură când echipajele navelor recalibrară fasciculele.

Incantația se opri.

Gau aproape scăpă comunicatorul. Stătea în picioare, cu gura căscată, fixând colonia cu privirea. Păși încet către marginea falezei, șoptind încetișor ceva. Locotenentul, în apropierea lui, se încordă, încercând să audă.

Generalul Tarsem Gau se ruga.

Clipa stărui, suspendată în aer. Apoi coloniștii își reluară imnul.

Generalul Gau, acum tăcut și cu ochii închiși, stătea pe marginea falezei de deasupra râului. Ascultă imnul parcă pentru o veșnicie.

După care înălță comunicatorul.

– Foc, ordonă el.

Nouă

Jane ieșise de la infirmerie și mă aștepta pe veranda căsuței noastre, cu ochii ridicați spre stele.

– Cauți ceva? am întrebat.

– Modele, răspunse Jane. Tot timpul de când suntem aici, nimeni n-a găsit nicio constelație. M-am gândit să încerc.

– Cum merge?

– Groaznic, zise ea, uitându-se la mine. Mi-a luat o veșnicie să văd constelațiile pe Huckleberry, și erau deja acolo. Să descoperi unele noi e o bătaie de cap și mai mare. Nu văd decât stele.

– Concentrează-te doar pe cele mai strălucitoare, am sfătuit-o.

– Asta-i o problemă. Ochii mei sunt mai buni decât ai tăi acum. Mai buni decât ai oricui altcuiva. *Toate* sunt strălucitoare. De aceea, probabil, n-am văzut niciodată constelații înainte de a ajunge pe Huckleberry. Prea multă informație. Ai nevoie de ochi umani ca să vezi constelații. Încă o bucățică de umanitate care mi s-a luat…

Ridică din nou privirea.

– Cum te simți? am întrebat-o, ușor neliniștit.

– Bine, răspunse Jane.

Ridică tivul bluzei; tăietura de la șold era lividă chiar și în lumina slabă, dar mult mai puțin îngrijorătoare decât fusese înainte.

– Doctorul Tsao mi-a pansat-o, dar se vindeca chiar și înainte ca ea s-o trateze. Voia să-mi ia o mostră de sânge ca să verifice dacă există vreo infecție, dar i-am spus să nu se ostenească. Oricum, până acum s-a transformat tot în SmartBlood. Asta nu i-am mai spus-o.

Lăsă tivul să cadă.

– Fără piele verde totuși, am observat.

– Nu. Niciochi de pisică. Sau BrainPal. Ceea ce nu înseamnă că n-am capacități sporite. Numai că nu sunt evidente, lucru pentru care sunt recunoscătoare. Unde-ai fost?

– Am văzut versiunea regizorală a anihilării coloniei whaidiene, am răspuns.

Jane se uită la mine cu un aer întrebător; i-am povestit ceea ce tocmai văzusem.

– Crezi? mă întrebă Jane.

– Ce să cred?

– Că generalul ăsta, Gau, spera să nu distrugă colonia…

– Nu știu. Discuția a fost destul de onestă. Și dacă voia pur și simplu să distrugă colonia, ar fi putut s-o facă fără să treacă prin spectacolul ăsta de circ al încercării de a convinge colonia să capituleze.

– În afară de cazul în care a fost o tactică a terorii, replică Jane. Frânge voința coloniștilor, fă-i să capituleze, distruge-i oricum. Trimite dovezile celorlalte rase ca să le demoralizezi.

– Sigur. Asta are sens numai dacă plănuiești să subjugi rasa. Dar nu prea seamănă cu felul în care Conclavul ar trebui să lucreze. Pare să fie o uniune de rase, nu un imperiu.

– Aș face presupuneri cu prudență pe baza unui singur film.

– Știu. Dar mă sâcâie. Filmul pe care ni l-a dat UC arată Conclavul distrugând pur și simplu colonia whaidiană. Ar trebui să privim Conclavul ca pe o amenințare. Dar filmul pe care tocmai l-am văzut îmi spune că nu e totul chiar atât de simplu.

– De aceea a fost tăiat, sugeră Jane.

– Pentru că e ambiguu? am întrebat.

– Pentru că provoacă incertitudine, răspunse Jane. Uniunea Colonială ne-a trimis aici cu instrucțiuni precise și ne-a dat informațiile care să sprijine aceste instrucțiuni, fără cele care ne-ar determina să le punem la îndoială.

– Nu vezi asta ca pe o problemă…

– O văd ca pe o tactică.

– Dar noi am lucrat pe baza premisei potrivit căreia Conclavul este o amenințare imediată cu genocidul. Asta sugerează că nu este.

– Iar faci presupuneri fără prea multe informații.

– *Tu* știai despre Conclav. Un Conclav autor de genociduri se potrivește cu ceea ce știi?

– Nu, răspunse Jane. Dar am spus mai devreme că ceea ce știu despre Conclav provine de la Charles Boutin, care plănuia în mod activ trădarea împotriva Uniunii Coloniale. Nu e credibil.

– Tot mă deranjează. Nu-mi place că toate informațiile astea au fost ascunse de noi.

– Uniunea Colonială manevrează informațiile. Așa păstrează controlul. Ți-am mai spus asta și altă dată. N-ar trebui să fie o noutate.

– Mă face să mă întreb ce altceva nu mai știm. Și de ce.

– Nu putem ști, replică Jane. Avem informațiile pe care ni le-a furnizat Uniunea Colonială despre Conclav. Avem puținul pe care-l știu eu. Și mai avem bucata asta nouă de film. Asta-i tot ce-avem.

M-am gândit la întreaga situație vreme de un minut.

– Nu, am răspuns. Mai avem și altceva.

– Voi doi puteți minți? l-am întrebat pe Hickory.

El și cu Dickory stăteau în fața mea, în camera de zi a casei noastre. Eu eram așezat pe scaunul de la birou; Jane stătea alături de mine. Zoë, pe care o treziserăm din somn, căsca pe canapea.

– Nu te-am mințit până acum, răspunse Hickory.

– Dar e limpede că puteți ocoli răspunsul, din moment ce nu asta v-am întrebat.

– Putem minți, spuse Hickory. E un avantaj al conștiinței.

– Nu l-aș numi avantaj.

– Deschide un număr de posibilități interesante în comunicare, observă Hickory.

– Presupun că e adevărat. Dar în acest moment nu mă interesează niciuna dintre ele.

M-am întors spre Zoë.

– Scumpa mea, vreau să le ordoni celor doi să răspundă la toate întrebările mele cu sinceritate, fără minciuni sau ocolișuri.

– De ce? întrebă Zoë. Ce se petrece?

– Te rog, fă-o, Zoë, am insistat.

Zoë făcu ceea ce i-am cerut.

– Mulțumesc, am spus. Acum poți să te duci înapoi în pat, scumpo.

– Vreau să știu ce se petrece.

– Nu-i ceva pentru care să fie nevoie să-ți faci griji.

– Mi-ai ordonat să-i pun pe ei doi să-ți spună adevărul, și vrei să cred că *nu* e ceva pentru care să-mi fac griji?

– Zoë… vorbi Jane.

– În plus, dacă plec, nu există nicio garanție că nu te vor minți, continuă Zoë, grăbindu-se înainte ca Jane să apuce să termine.

Zoë știa că poate negocia cu mine; Jane era mult mai greu de clintit.

– Sunt capabili din punct de vedere emoțional să te mintă, pentru că nu le pasă dacă te dezamăgesc. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine*.

M-am întors iar spre Hickory.

– E adevărat? am întrebat.

– Te-am minți dacă am simți că este necesar, răspunse Hickory. N-am minți-o pe Zoë.

– Dă-i drumul, mă încurajă Zoë.

– Scapă un singur cuvânt cuiva și-ți petreci anul următor într-un grajd de cai.

– Buzele îmi sunt pecetluite, promise Zoë.

– Nu, spuse Jane și se apropie de Zoë. Trebuie să înțelegi că ceea ce auzi aici nu poți spune mai departe cu niciun chip nimănui. Nici lui Gretchen. Niciunuia dintre prietenii tăi. Nimănui. Nu-i un joc și nu e un secret distractiv. E o treabă teribil de serioasă, Zoë. Dacă nu ești gata să accepți asta, trebuie să pleci din camera asta chiar acum. Îmi asum riscul ca Hickory și Dickory să ne mintă pe noi, dar nu pe tine. Așa că înțelegi că, atunci când îți cerem să nu spui mai departe nimănui, asta înseamnă că *nu poți* să spui nimănui?

– Da, răspunse Zoë, privind-o pe Jane drept în față. Înțeleg, Jane. Nicio vorbă.

– Mulțumesc, Zoë, zise Jane și apoi se aplecă și-o sărută pe creștetul capului. Dă-i drumul, îmi spuse.

– Hickory, îți amintești când am avut discuția în care v-am spus amândurora că vreau să vă predați implanturile de conștiință?

– Da, răspunse Hickory.

– Am vorbit atunci despre Conclav. Iar tu ai zis că nu credeai că acesta este o amenințare pentru colonie.

– Am zis că noi credem că amenințarea este neglijabilă.

– De ce crezi asta?

– Conclavul preferă să evacueze coloniile în loc să le distrugă.

– De unde știi asta?

– Din propriile noastre informații despre Conclav, furnizate de guvernul nostru.

– De ce nu ne-ați comunicat și nouă această informație?

– Ni s-a spus să n-o facem.

– De către cine?

– De către guvernul nostru.

– De ce v-ar cere să nu ne comunicați asta?

– Avem un ordin permanent din partea guvernului nostru să nu vă comunicăm informații asupra unor probleme despre care nu sunteți informați în mod substanțial, explică Hickory. Este o curtoazie față de guvernul vostru, care cere securitate și încredere din partea propriului nostru guvern, în numeroase privințe. Nu te-am mințit, Dickory și cu mine, dar nici nu ne este permis să oferim informații în mod voluntar. Îți aduci aminte că înainte de a pleca de pe Huckleberry te-am întrebat ce știi despre situația din această parte a spațiului.

– Da.

– Încercam să descoperim cât de mult din ceea ce știm ne era permis să-ți spunem. Regretăm să spunem că nu păreai să știi prea mult. Așa că n-am putut să-ți comunicăm prea mult.

– Acum comunicați…

– Acum întrebi. Iar Zoë ne-a cerut să nu mințim!

– Ați văzut filmul nostru despre Conclav, în care distruge colonia whaidiană.

– Da, când l-ați arătat tuturor coloniștilor.

– Seamănă cu filmul vostru?

– Nu. Al nostru era mult mai lung.

– De ce ar fi versiunea noastră atât de scurtă?

– Nu putem face speculații în legătură cu motivul pentru care guvernul vostru face lucrurile așa cum le face.

Auzind asta, am făcut o pauză; construcția frazei lăsa foarte mult loc pentru interpretare.

Jane se repezi în discuție.

– Ai zis că totuși Conclavul preferă să evacueze coloniile, în loc să le distrugă. Afirmi asta din cauza filmului sau ai și alte informații?

– Avem alte informații, răspunse Hickory. Filmul arată numai prima încercare a Conclavului de a înlătura o colonie.

– Câte altele au mai fost? întrebă Jane.

– Nu știm. Am fost lipsiți de comunicarea cu guvernul nostru de aproape un an de pe Roanoke. Totuși, când am plecat, Conclavul eliminase șaptesprezece colonii.

– Câte dintre acestea au fost distruse?

– Trei, răspunse Hickory. Restul au fost evacuate. În zece cazuri, coloniștii au fost repatriați la rasele lor. Patru au ales să se alăture Conclavului.

– Aveți dovezi?

– Conclavul sprijină cu documente fiecare eliminare a unei colonii și o comunică fiecărui guvern care nu este membru. Avem informații despre toate eliminările de până la sosirea noastră aici, pe Roanoke.

– De ce? vru să știe Jane. Ce importanță are această informație pentru voi doi?

– Guvernul nostru era perfect conștient de faptul că această colonie a fost fondată în ciuda avertismentelor Conclavului. Și, deși nu știam sigur, ne așteptam ca Uniunea Colonială să încerce să ascundă această colonie de Conclav. Când Conclavul ar fi găsit colonia voastră, trebuia să vă arătăm aceste informații.

– În ce scop? întrebă Jane.

– Ca să vă convingem să predați colonia, răspunse Hickory. Nu puteam îngădui să fie distrusă.

– Din cauza lui Zoë, am afirmat.

– Da.

– Oho! exclamă Zoë.

– Liniște, scumpa mea, am zis.

Zoë tăcu din nou. L-am cercetat cu atenție pe Hickory.

– Ce s-ar întâmpla dacă Jane și cu mine am alege să nu predăm colonia? am întrebat. Dacă ea și cu mine am hotărî că Roanoke ar trebui în schimb distrusă?

– Am prefera să nu spunem.

– Fără ocolișuri. Răspunde la întrebare.

– V-am ucide pe tine și pe locotenent Sagan, răspunse Hickory. Pe voi și pe orice alt conducător al coloniei care ar autoriza distrugerea coloniei.

– Ne-ai ucide?

– Ar fi greu pentru noi, recunoscu Hickory. Ar trebui s-o facem fără implanturile de conștiință active și cred că nici Dickory, nici eu

nu le-am mai porni vreodată. Emoțiile ar fi insuportabile. De asemenea, suntem conștienți de faptul că locotenentul Sagan a fost din nou modificată genetic la parametrii operaționali ai Foțelor Speciale. Asta ar îngreuna uciderea ei.

– De unde știți?

– Observăm, răspunse Hickory. Știm că încerci să ascunzi acest lucru, locotenente. Te dau de gol lucruri mărunte. Tai zarzavaturile mult prea repede.

– Despre ce vorbesc? o întrebă Zoë pe Jane.

– Mai târziu, Zoë, replică Jane și își îndreptă din nou atenția spre Hickory. Și cum rămâne acum? Încă ne-ai mai omorî pe mine și pe John?

– Dacă alegeți să nu predați colonia, da.

– Să nu *îndrăzniți*! se repezi Zoë.

Se ridică în picioare furioasă.

– Nu veți face așa ceva în nicio împrejurare!

Hickory și Dickory tremurau de suprasolicitare emoțională, încercând să asimileze mânia lui Zoë.

– Tu ești prea importantă. Pentru noi. Pentru toți obinii.

Zoë clocotea de furie.

– Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor*!

– Liniștiți-vă, toată lumea, am spus. Nimeni nu omoară pe nimeni. În ordine? Nici nu intră-n discuție. Zoë, ascultă, Hickory și Dickory n-or să ne omoare, pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Și în niciun caz n-o să lăsăm să ți se întâmple *ție* ceva, Zoë. Hickory, Dickory și cu mine suntem *cu toții* de acord că ești prea importantă pentru asta.

Zoë trase brusc aer în piept și începu să suspine. Jane o luă în brațe și o făcu să se așeze la loc. Mi-am îndreptat atenția din nou spre obini.

– Vreau să vă fie clar amândurora, am zis. În orice împrejurare, protejați-o pe Zoë.

– Așa o să facem, răspunse Hickory. Întotdeauna.

– Bine, am răspuns. *Încercați* să nu mă omorâți în acest timp. Nici pe Jane.

– Vom încerca.

– Bine, am răspuns. S-a aranjat. Să trecem mai departe.

A trebuit să mă opresc câteva clipe să-mi adun gândurile; faptul

de a fi informat că sunt ținta unui asasinat și izbucnirea cu totul justificată a lui Zoë care urmase mă zguduiseră de-a binelea.

– Ai spus că au existat șaptesprezece eliminări de colonii despre care știți voi.

– Da, răspunse Hickory.

– În paisprezece dintre ele coloniștii au supraviețuit, iar patru s-au alăturat Conclavului. Vrei să spui că acești coloniști s-au alăturat sau întreaga rasă?

– Coloniștii, spuse Hickory.

– Așadar, niciuna dintre rasele ale căror colonii au fost înlăturate n-a devenit membră a Conclavului.

– Nu. Acest lucru a fost un motiv de îngrijorare chiar în interiorul Conclavului. Se presupunea că măcar unele dintre aceste rase ar accepta invitația de a intra în Conclav. Eliminările par să fi întărit hotărârea contrară.

– Rasele nu sunt forțate să intre în Conclav, zise Jane de pe canapea.

– Nu, replică Hickory. Pur și simplu nu li se îngăduie să se extindă mai departe.

– Nu văd cum ar putea impune așa ceva, am comentat. E un univers mare.

– Este, încuviință Hickory. Dar nicio rasă n-a fost dispusă să renunțe la administrarea coloniilor sale. Există întotdeauna o cale de a descoperi coloniile.

– În afară de asta, am spus. De aceea ne-au pus să ne ascundem. Pentru oameni, e mai important să supraviețuiască în univers decât să controleze coloniile.

– Poate, încuviință Hickory.

– Vreau să văd fișierele acelea pe care le ai, Hickory, ceru Jane. Și versiunea extinsă a filmului nostru, mi se adresă mie.

– O să trebuiască să ne ducem în laboratorul tehnologic să le transferăm, zise Hickory.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, am replicat.

Jane și cu mine am sărutat-o pe Zoë de noapte bună, apoi am ieșit pe ușă, îndreptându-ne spre cutia neagră, cu Hickory și Dickory deschizând drumul.

– De ce-ai spus ceea ce ai spus acolo înăuntru? întrebă Jane pe drum.

– Ce-am spus?

– Că n-o să permiți distrugerea coloniei.

– În primul rând, fiica noastră era în pragul unei crize nervoase, gândindu-se la Hickory și Dickory străpungându-ne cu pumnale. Și în al doilea rând, dacă am de ales între capitulare și transformarea în cenușă a fiecărui bărbat, femeie și copil din colonie, știu ce-o să fac.

– Iar faci presupuneri pe baza unor informații limitate, comentă Jane. Trebuie să mă uit la înregistrările alea înainte de a lua orice fel de hotărâre în legătură cu indiferent ce. Până atunci orice alegere trebuie să aștepte.

– Pot să afirm deja că o să ne învârtim mult în jurul cozii cu hotărârea asta, am replicat și am ridicat ochii spre stele.

Jane îmi urmări privirea.

– Mă întreb în jurul căreia dintre ele se rotește Huckleberry. Cred că poate ar fi trebuit să rămânem cu toții acolo. Atunci ar fi fost problema altcuiva. Măcar pentru o vreme.

– John, vorbi Jane.

M-am întors. Se oprise la câțiva pași în urma mea și privea încă în sus.

– Ce? am întrebat.

Am ridicat din nou ochii.

– Ai descoperit o constelație?

– E o stea sus care nu era acolo înainte, arătă Jane. Aceea.

Am mijit ochii și apoi mi-am dat seama că nu conta dacă îmi forțez privirea sau nu, pentru că nu știam care stele trebuiau să fie acolo și care nu. Apoi am văzut-o. Strălucitoare. Și în mișcare.

– O, Doamne, am exclamat.

Jane țipă și se prăbuși la pământ, ținându-se de cap. Am alergat spre ea. Avea convulsii. Am încercat să o prind în brațe și brațul ei se destinse brusc, plesnindu-mă cu palma în partea laterală a capului și trântindu-mă cu putere pe jos. Am văzut o strălucire albă și mi-am petrecut următoarele câteva clipe incerte nemișcat, încercând să nu vomit.

Hickory și Dickory mă culeseră din țărână, câte unul de fiecare braț. M-am uita în jur ametit, căutând-o pe Jane.

Nu mai era întinsă pe jos; în schimb, umbla cu furie de colo până colo, bolborosind ca o nebună.

Se opri, își arcui spatele și țipă ca o furie. Am strigat și eu, complet

surprins.

În cele din urmă păși spre mine.

– O să trebuiască să te întâlnești cu ei fără mine, pentru că în clipa asta i-aș omorî dracului până la ultimul!

– Ce tot vorbești?

– Nenorocita de Uniune Colonială, răspunse Jane, și împunse cerul cu un deget. Ăștia-s ei, și coboară acum. Aici.

– De unde știi?

Jane se uită în altă parte și scoase un râs ușor, straniu, pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea, și speram sincer să nici nu-l mai aud.

– Da. Bine. Îți aduci aminte când vorbeam mai demult despre noile mele capacități și ziceam că n-am un BrainPal?

– Da, am răspuns.

– Mda… Se dovedește că m-am înșelat.

– Trebuie să spun că aș fi crezut că o să fii fericit să mă vezi, spuse generalul Rybicki. Toți ceilalți par să fie.

Făcu semn către strada de dincolo de fereastră, plină de imaginea de dis-de-dimineață a locuitorilor de pe Roanoke ieșiți din minți de bucurie că izolarea lor se apropia de sfârșit.

– Unde-i Sagan?

– Trebuie să-mi spui ce naiba se petrece, generale, am replicat.

Rybicki se uită din nou la mine.

– Scuză-mă? Nu mai sunt comandantul tău, Perry, dar încă sunt superiorul tău. S-ar cuveni puțin mai mult respect.

– Pe dracu'! Și lua-te-ar dracu' și pe tine! N-a existat nici măcar un singur lucru legat de colonia asta cu care să fii cinstit, de când ne-ai recrutat!

– Am fost atât de sincer cu voi pe cât am putut.

– Atât de sincer pe cât ai putut, am repetat, și era imposibil să nu auzi neîncrederea din vocea mea.

– Dă-mi voie să reformulez, zise Rybicki. Am fost atât de sincer cu voi pe cât mi s-a îngăduit să fiu.

– Ne-ai mințit pe mine și pe Jane și o întreagă colonie. Ne-ai trimis la nenorocitul ăsta de capăt al universului și ne-ai amenințat cu distrugerea din partea unui grup despre care niciunul dintre noi nu știa măcar că există. Ai luat coloniști instruiți pe utilaje moderne și i-ai silit să colonizeze o planetă cu mașini antice, pe care abia știau să

le folosească. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca unii dintre coloniștii noștri să fie menoniți, singurul lucru pe care l-ai fi găsit aici ar fi fost niște oase. Și pentru că n-ați cercetat planeta asta destul de bine ca să aflați că are propria ei specie inteligentă, șapte dintre coloniștii mei au murit în ultimele trei zile. Așa încât, cu tot *respectul* cuvenit, generale, poți să mă pupi în cur! Jane nu-i aici pentru că, dacă ar fi fost, tu probabil erai deja mort. Nu mă simt nici eu cu mult mai îndurător față de tine!

– De acord, replică Rybicki încruntat.

– Acum, am continuat, răspunsuri.

– Din moment ce ai pomenit de distrugere, ai aflat despre Conclav. Cât de mult știi?

– Știu ce informații ne-ați trimis, am răspuns, omițând să pomenesc că mai știu și altceva.

– Atunci știi că acesta caută cu multă energie coloniile noi și le nimicește. Așa cum e de așteptat, asta nu arată prea bine în ochii raselor care și-au văzut coloniile distruse. Uniunea Colonială a trecut în fruntea rezistenței față de Conclav, iar colonia asta a jucat un rol important.

– Cum? am întrebat.

– Prin faptul că ați rămas ascunși. Dumnezeule, Perry, sânteți aici de aproape un *an*! Conclavul a luat-o razna căutându-vă. Și cu cât trec zilele în care nu vă găsește, cu atât mai puțin înspăimântător arată. Arată din ce în ce mai mult drept ceea ce este în realitate: cea mai mare schemă piramidală din univers.

E un sistem în care câteva rase puternice speculează credulitatea unui grup de rase mai slabe pentru a pune mâna pe fiecare planetă locuibilă din cale. Am folosit această colonie ca pârghie pentru a desprinde din Conclav unele dintre aceste rase credule.

Destabilizăm Conclavul înainte de a atinge masa critică și de a ne strivi pe noi și pe toți ceilalți împreună cu noi.

– Și pentru asta a fost nevoie să înșelați pe toată lumea, inclusiv echipajul de pe *Magellan*?

– Din nefericire, da. Uite: numărul oamenilor care știau despre asta trebuia să rămână cât mai mic cu putință. Ministrul colonizării. Eu. Generalul Szilard din Forțele Speciale și câțiva soldați aleși cu grijă. Am supravegheat încărcătura și am manipulat parțial selecția colonială. Nu este un *accident* că aveți menoniți aici, Perry. Și nu e un accident că aveți destule mașini antice ca să vă ajute să o scoateți la

capăt. Este regretabil că nu v-am putut spune, și îmi pare rău că n-am găsit o altă cale de a face asta. Dar n-o să-mi cer scuze pentru ce-am făcut, pentru că *a mers*.

– Și cum arată jocul ăsta acasă? Ce părere au planetele natale ale oamenilor noștri despre faptul că vă jucați cu viețile prietenilor și familiilor lor?

– Nu știu, răspunse Rybicki. Existența Conclavului e un secret de stat, Perry. N-am spus fiecărei colonii în parte. Nu e ceva pentru care să trebuiască să-și facă griji deocamdată.

– Nu crezi că o federație de câteva sute de alte rase din partea asta de spațiu este ceva despre care cei mai mulți ar vrea să afle? am comentat.

– Sunt sigur că ar vrea să afle. Și, între noi fie vorba, dacă lucrurile ar sta cum vreau eu, probabil că ar ști deja. Dar nu depinde de mine, nici de tine sau de oricare dintre noi.

– Așa că toată lumea crede în continuare că ne-am pierdut.

– Așa e. A doua colonie pierdută de la Roanoke. Sunteți celebri.

– Dar tocmai ai dat de gol jocul, am spus. Ai venit *aici*. Când o să te întorci, oamenii o să știe că suntem aici. Iar oamenii *mei* știu despre Conclav.

– De unde știu?

– Pentru că le-am *spus*, am replicat, nevenindu-mi să cred. Vorbești serios, generale? Te așteptai să le îndrug că nu pot folosi nicio tehnologie mai avansată decât o combină mecanică și să nu le ofer niciun motiv? Aș fi fost primul mort de pe planetă. Și pentru că *ei* știu, toți cunoscuții lor din Uniunea Colonială vor ști și ei. În afară de cazul în care plănuiești să ne ții izolați. În care caz, aceiași oameni care saltă de bucurie dincolo de fereastra aia te vor spânzura de picioare.

– Nu, n-o să fiți băgați la loc în vizuină. Pe de altă parte, nici n-ați ieșit cu totul din ea… încă. Ne aflăm aici să facem două lucruri. Primul este să luăm echipajul de pe *Magellan*.

– Lucru pentru care fără îndoială vă vor purta recunoștință veșnică, deși, din câte cred eu, căpitanul Zane își vrea nava înapoi.

– Al doilea lucru este să vă anunțăm că puteți folosi acum toate utilajele pe care nu le-ați folosit. Luați-vă adio de la mileniul al doilea. Bine-ați venit în epoca modernă. Totuși, nu puteți trimite mesaje înapoi în Uniunea Colonială. Există încă vreo câteva amănunte de pus la punct.

– Folosirea utilajelor moderne o să ne dea de gol.

– Așa e…

– Îmi dai fiori. Am petrecut un an ascunzându-ne pentru ca tu să poți slăbi Conclavul, iar acum vrei să ne dăm de gol. Poate că mintea mi-e cam neclară, dar nu-mi dau seama cum masacrarea noastră de către Conclav ajută Uniunea Colonială.

– Presupui că o să fiți masacrați.

– Există o altă variantă? am întrebat. Dacă întrebăm frumos, o să ne lase Conclavul să ne strângem doar bagajele și să plecăm?

– Nu asta spun, zise Rybicki. Spun că Uniunea Colonială v-a ținut ascunși pentru că aveam nevoie să vă ținem ascunși. Acum, avem nevoie să lăsăm Conclavul să afle unde sunteți. Am plănuit ceva. Și, odată ce scoatem la iveală mica noastră surpriză, n-o să mai aibă niciun rost să păstrăm secretul fie despre voi, fie despre Conclav, față de colonii. Pentru că până atunci Conclavul se va fi prăbușit, iar voi veți fi fost cheia.

– Trebuie să-mi spui *cum*, am insistat.

– Fie, răspunse Rybicki, și-mi spuse.

– Cum te simți? am întrebat-o pe Jane, în cutia neagră.

– Nu mai vreau să bag pumnalul în oameni, dacă asta întrebi, răspunse Jane și-și ciocăni fruntea cu vârful degetului, vrând să arate BrainPalul cuibărit în spatele ei. Încă nu sunt prea încântată în legătură cu ăsta.

– Cum de n-ai știut că e acolo?

– BrainPalurile sunt activate de la distanță. Nu l-aș fi putut porni singură. Nava lui Rybicki a transmis un semnal de căutare; semnalul a trezit BrainPalul. Acum e pornit. Ascultă, am parcurs fișierele pe care mi le-a dat Hickory.

– Toate? Am întrebat.

– Da, răspunse Jane. Am fost complet transformată și am BrainPalul. Mă pot întoarce la viteza de prelucrare a Forțelor Speciale.

– Și?

– Se confirmă. Hickory are filme și documentație din surse ale Conclavului, ceea ce e suspect. Dar are materiale care susțin fiecare caz, din surse ale obinilor, de la rasele ale căror colonii au fost eliminate și chiar de la Uniunea Colonială.

– Ar putea fi toate falsificate, am spus. Ar putea fi o înșelătorie

monumentală.

– Nu, replică Jane. Fișierele Uniunii Coloniale au câte un segment de date de verificare în metatext. Le-am trecut prin BrainPal. Sunt autentice.

– Cu siguranță asta îți trezește prețuirea pentru bătrânul Hickory, nu-i așa?

– Întocmai. Nu mințea când spunea că obinii n-ar trimite chiar pe oricine să stea cu Zoë. Deși, din ceea ce văd din fișierele astea, Dickory e superiorul, dintre cei doi.

– Iisuse! Tocmai când credeai că-l cunoști pe tip… Sau pe tipă sau pe creatura de sex nedefinit, ceea ce de fapt este.

– Nu e nedefinit, precizează Jane. E amândouă.

– Cum rămâne cu acest general Gau? Fișierele tale au ceva despre el?

– Câte ceva. Doar esențialul. E din rasa vrenn, și ceea ce spune în înregistrarea noastră extinsă pare să fie corect: după bătălia cu kiesii, a început să se agite ca să creeze Conclavul.

La început, n-a avut succes. A fost aruncat în închisoare pentru agitație politică. Apoi însă conducătorul vrenn a avut parte de un sfârșit nefericit, iar generalul a fost eliberat de următorul regim.

Am înălțat din sprânceană.

– Asasinat?

– Nu. Dereglare cronică a somnului. A adormit în timp ce mânca și a căzut cu fața înainte în cuțitul de pe masă. I-a străpuns creierul. Moarte instantanee. Generalul ar fi putut probabil conduce Vrennu, dar s-a hotărât în schimb să încerce să constituie Conclavul. Încă nu conduce Vrennu. Lumea lui nici măcar n-a făcut parte dintre membrii fondatori ai Conclavului.

– Când am vorbit cu Rybicki, a numit Conclavul o schemă piramidală. Unele rase din vârf se aleg cu beneficiile, iar cele de la bază nu contează nici cât negru sub unghie.

– Poate, zise Jane. Din ceea ce am văzut în fișiere, primele colonii pe care le-a deschis Conclavul au fost populate de relativ puține rase. Dar dacă ăsta e un indiciu că unele rase se bucură de un avantaj, sau e vorba doar de potrivirea raselor cu planeta, n-aș putea să-ți spun. Chiar dacă ar fi prima variantă, nu diferă cu nimic de ceea ce se întâmplă aici. Colonia asta este înființată în întregime de cele mai vechi colonii umane, cele care au existat înainte de Uniunea Colonială. Din punct de vedere etnic și economic, nu seamănă câtuși

de puțin cu celelalte colonii.

– Crezi că acest Conclav e o amenințare pentru noi? am întrebat.

– Sigur că da. Fișierele arată limpede că, în orice situație, Conclavul va distruge o colonie care nu capitulează. Modul de operare e întotdeauna același: umple cerul cu nave spațiale și pune pe fiecare să tragă asupra coloniei. Niciorașele mari n-ar supraviețui la așa ceva, cu atât mai puțin o colonie. Roanoke ar fi vaporizată instantaneu.

– Dar tu crezi că e un lucru probabil? am întrebat.

– Nu știu, răspunse Jane. Am informații mai bune decât înainte, dar datele sunt încă incomplete. De aproape un an, de când suntem aici, ne lipsesc informații, și nu cred că vom căpăta mai multe. Oricum, nu de la Uniunea Colonială. Îți pot spune doar că nu am autorizația de a vedea fișierele Uniunii Coloniale pe care mi le-a dat Hickory. Și indiferent ce se va întâmpla, nu sunt dispusă să predau colonia fără luptă. I-ai spus lui Rybicki ce știm?

– Nu, am răspuns. Și nici nu cred că ar trebui să-i spunem. Cel puțin, nu încă.

– N-ai încredere în el…

– Să zicem doar că-mi fac griji. Nici Rybicki nu s-a dat peste cap să ne ofere nimic. L-am întrebat ce crede, dacă ne va lăsa Conclavul să plecăm pur și simplu de pe planeta asta dacă dorim, iar el a sugerat că nu.

– Te-a mințit.

– A preferat să răspundă altfel decât i-ar dicta onestitatea totală. Nu sunt sigur că e tocmai o minciună.

– Nu pari să crezi că asta ar fi o problemă…

– Cred că e o tactică.

Jane surâse, constatând răsturnarea discuției noastre de mai devreme.

– Dar îmi sugerează, de asemenea, că s-ar putea să nu fie o idee bună să înghițim fiecare frază pe care ne-o servește. Am mai fost manipulați și înainte. Nu mă îndoiesc că suntem manipulați din nou.

– Vorbești ca Trujillo…

– Aș dori să vorbesc ca Trujillo. El a pornit gândind că toate astea au legătură cu o gâlceavă politică pe care o avea cu ministrul Colonizării. În acest moment, așa ceva pare doar o ciudățenie adorabilă. Situația noastră e ca o cutie puzzle, Jane. De fiecare dată

când cred că știu ce se petrece, apare dintr-odată alt nivel de complicații. Vreau doar să rezolv chestia asta afurisită.

– Nu avem destule informații ca s-o rezolvăm. Toate informațiile lui Hickory se verifică, dar sunt vechi și nu știm dacă metodele Conclavului s-au schimbat, dacă își consolidează puterea sau se destramă. Uniunea Colonială n-a fost prea îndatoritoare cu noi, dar nu-mi dau seama dacă asta e din răutate sau dacă au ales ce informații să ne furnizeze ca să ne putem face treaba fără să ne fie distrasă atenția. Atât Conclavul, cât și Uniunea Colonială au planuri. Dar niciun plan nu este limpede din datele pe care le avem, iar noi suntem prinși la mijloc.

– Există un cuvânt pentru asta, am comentat. *Pion*.

– Al cui pion, asta-i întrebarea.

– Cred că știu. Dă-mi voie să-ți spun ultima chichiță…

– Îmi trec prin cap vreo zece-cincisprezece lucruri care-ar putea merge prost, zise Jane după ce am terminat.

– La fel și eu. Și aș fi dispus să pariez că nu-s aceleași.

Zece

La o săptămână după sosirea pe cerul planetei Roanoke, CUS *Sacajawea* porni spre Phoenix, ducând cu ea o sută nouăzeci dintre membrii fostului echipaj de pe *Magellan*. Paisprezece rămaseră pe loc: doi se căsătoriseră între timp cu coloniști, o alta rămăsese însărcinată și nu voia să dea ochii cu soțul ei, unul bănuia că îl așteaptă un mandat de arestare dacă se întorcea pe Phoenix, iar ceilalți zece doriseră pur și simplu să rămână. Mai rămaseră pe loc încă doi: muriseră, unul de atac de cord, iar altul ca urmare a unui accident alcoolic cu mașinile agricole. Căpitanul Zane își luă rămas-bun de la toți membrii în viață ai echipajului care rămâneau, promise că o să găsească o cale de a le trimite plata din urmă, apoi dispăru cât mai repede cu putință. Era un om bun, dar nu-l învinovățeam pentru că voia să se întoarcă în spațiul UC.

Când *Sacajawea* ajunse înapoi pe Phoenix, echipajului de pe *Magellan* nu i se permise să meargă acasă. Roanoke fusese o colonie în mare parte neexplorată; flora, fauna și bolile ei erau necunoscute și potențial letale pentru cei care nu fuseseră expuși. Întregul echipaj urma să rămână în carantină într-o aripă a spitalului FCA de pe stația Phoenix, vreme de o lună standard. Inutil să spunem că echipajul aproape că se răzvrăti la auzul veștii. Se ajunse la un compromis: echipajul de pe *Magellan* avea să rămână în carantină, dar fiecare avea permisiunea să ia legătura cu un număr mic dintre cei dragi, cu condiția ca aceștia să păstreze tăcerea asupra întoarcerii echipajului până când UC lansa în mod oficial vestea că fusese găsită colonia pierdută de pe Roanoke. Toată lumea, membrii echipajului și familiile, acceptară cu bucurie termenii.

Inutil de spus, zvonuri despre întoarcerea echipajului de pe *Magellan* se scurseră instantaneu. Presa de știri și guvernele coloniale care încercară să afle mai mult fură întâmpinate cu dezmințiri oficiale din partea guvernului UC și cu avertismente neoficiale că publicarea știrilor ar duce la consecințe negative, dramatice; povestea rămase oficial îngropată. Dar zvonul se răspândi printre familiile echipajului de pe *Magellan*, și de la ele la prieteni și colegi, iar de acolo la echipajele altor nave spațiale, civile și militare. Istoria fu confirmată pe tăcute de membrii echipajului de pe *Sacajawea* care, în ciuda faptului că aterizaseră pe Roanoke și intraseră cu toții în contact cu echipajul de pe *Magellan*, nu se aflau ei înșiși în carantină.

Uniunea Colonială nu are mulți aliați în spațiul cunoscut, dar are totuși câțiva; în scurtă vreme, echipajele navelor aliate auziră și ele despre întoarcerea personalului de pe *Magellan*. Aceste echipaje umpleau navele și călătoreau către alte porturi, dintre care unele nu erau deloc prietenoase față de Uniunea Colonială, iar unele aparțineau unor membri ai Conclavului. Acolo, unii dintre membrii acestor echipaje converteau în bani lichizi informațiile lor despre întoarcerea echipajului de pe *Magellan*. Nu era niciun secret: Conclavul căuta colonia pierdută Roanoke; la fel, nu era niciun secret că era încântat să plătească pentru informații demne de încredere.

Unii dintre cei care ofereau informații de bunăvoie erau chiar încurajați de către Conclav, sub forma unor sume de bani cu adevărat indescriptibile, pentru a descoperi exact locul în univers unde se aflase echipajul de pe *Magellan* în tot acest timp. Informația era greu de obținut, și de aceea recompensa era atât de inimaginabil de mare. Dar din întâmplare, scurtă vreme după ce *Sacajawea* se întoarse la stația Phoenix, ajutorul de navigator fu concediat pentru că venise beat la post. Ofițerul se găsea acum pe o listă neagră; nu avea să mai călătorească niciodată printre stele. Teama de sărăcie, plus dorința de răzbunare meschină îl făcură pe acest fost navigator să divulge faptul că se afla în posesia unor informații despre care auzise că i-ar putea interesa pe alții, și că era dispus să le dea mai departe pentru o sumă care să compenseze nedreptățile pe care le suferise din partea flotei spațiale civile a Uniunii Coloniale. Obținu suma; transmise coordonatele coloniei Roanoke.

În acest fel, la numai trei zile după începutul celui de-al doilea an al coloniei Roanoke, o singură navă apăru pe cer, deasupra noastră. Era *Steaua blândă*, aducându-l pe generalul Gau, care îmi trimise

complimente mie, în calitate de conducător al coloniei, și mă invită să ne întâlnim ca să discutăm viitorul lumii mele. Era ziua a treia a lunii Magellan. Potrivit estimărilor serviciilor de informații ale Forțelor Coloniale de Apărare, începute înainte ca „scurgerea“ să fie pusă la cale, generalul Gau era foarte punctual.

– Aveți apusuri fermecătoare aici, vorbi generalul Gau printr-un dispozitiv de traducere agățat de un șnur. Soarele apusese în urmă cu câteva minute.

– Am mai auzit replica asta…

Venisem singur, lăsând-o pe Jane să țină în frâu coloniștii plini de neliniște din Croatoan. Naveta generalului Gau aterizase la un kilometru distanță de sat, dincolo de râu. Aici încă nu existau case. Lângă navetă, un detașament de soldați mă urmăriră cu privirea în timp ce treceam pe lângă ei. Comportamentul lor sugera că nu mă considera o amenințare prea mare pentru general. Aveau dreptate. Nu aveam nici cea mai mică intenție să încerc să-i fac vreun rău. Voiam doar să văd cât de mult îl recunoșteam din versiunile lui pe care le văzusem în fișierele video.

Gau făcu un gest grațios auzind răspunsul meu.

– Scuzele mele, spuse el. Nu voiam să fiu nesincer. Apusurile voastre chiar sunt fermecătoare.

– Mulțumesc. N-am niciun merit pentru ele; n-am făcut eu lumea asta. Dar apreciez complimentul.

– Cu plăcere. Și sunt mulțumit să aud că guvernul vostru v-a pus la dispoziție informații despre eliminările noastre de colonii. A existat o oarecare îngrijorare că n-ar fi făcut-o.

– Adevărat…, am comentat eu.

– O, da. Știm cât de strict controlează fluxul informațiilor Uniunea Colonială. Ne făceam griji că vom sosi aici, că voi nu veți ști nimic despre noi – sau veți avea cunoștințe incomplete –, iar lipsa de informații vă va determina să faceți ceva irațional.

– Cum ar fi: să nu predăm colonia!

– Da. Capitularea coloniei ar fi cea mai bună conduită, după părerea noastră. Ai fost vreodată în armată, administrator Perry?

– Am fost. În Forțele Coloniale de Apărare.

Gau mă privi cercetător.

– Nu ești verde.

– Nu mai sunt.

– Presupun că ai comandat trupe…

– Am comandat.

– Atunci știi că nu-i nicio rușine să capitulezi atunci când forțele tale sunt depășite numeric și ca armament, și când ai în față un adversar onorabil, unul care respectă comanda pe care o ai asupra oamenilor tăi și care te-ar trata așa cum s-ar aștepta să tratezi tu propriile lui trupe, dacă situația ar fi invers.

– Regret să spun că, în experiența mea din FCA, numărul oponenților pe care i-am înfruntat și care ne-ar fi primit capitularea a fost relativ mic.

– Da, bine, comentă Gau. Un rezultat al propriilor voastre politici, administrator Perry. Sau al politicilor FCA, pe care ai fost obligat să le urmezi. Voi, umanii, nu vă pricepeți prea bine să primiți capitularea altor specii.

– Aș fi dispus să fac o excepție pentru tine.

– Mulțumesc, administrator Perry.

Chiar și prin translator, îi puteam simți amuzamentul sec.

– Nu cred că va fi necesar.

– Sper să te răzgândești.

– Eu speram că *tu* mi te-ai putea preda *mie*. Dacă ai văzut informațiile despre felul în care Conclavul a dirijat eliminările precedente, știi că, atunci când coloniile capitulează în fața noastră, le onorăm sacrificiul. Nu vom face niciun rău niciunuia dintre oamenii tăi.

– Am văzut cum ați dirijat lucrurile astea până acum – în cazul în care n-ați aruncat în aer colonia. Dar am auzit că *noi* suntem un caz special. Ați fost păcăliți de Uniunea Colonială în privința locului în care ne aflam. Am făcut Conclavul să arate ridicol.

– Da, colonia dispărută. Vă așteptam, știi. Știam când ar fi trebuit să facă saltul nava voastră. Urma să fiți întâmpinați de câteva nave, inclusiv a mea. Oamenii voștri n-ar fi apucat nici măcar să iasă din navă.

– Plănuiați să distrugeți nava *Magellan*…

– Nu. Nu dacă nu încerca să atace sau să înceapă colonizarea. Altfel, am fi escortat pur și simplu nava la distanța de salt pentru a se întoarce pe Phoenix. Dar ne-ați indus în eroare, așa cum spui, și ne-a luat tot timpul ăsta ca să vă găsim. Ai putea spune că asta a făcut Conclavul să arate ridicol. Noi credem că a făcut Uniunea Colonială să arate disperată. Și *v-am găsit*.

– A durat numai un an.

– Și putea să dureze încă unul după acesta. Sau v-am fi putut găsi mâine. Era doar o problemă de *când* v-am fi găsit, administrator Perry. Nu de *dacă*. Și te-aș ruga să te gândești la asta: guvernul vostru a riscat viața ta și a tuturor membrilor coloniei ca să pună la cale o iluzie de sfidare la adresa noastră.

A fost o colonizare inutilă. Mai devreme sau mai târziu v-am fi găsit. *V-am găsit*. Și iată-ne!

– Pari iritat, generale.

Generalul își mișcă gura într-un fel care am presupus că este un zâmbet.

– *Sunt* iritat, recunoscu el. Am irosit timp și resurse pe care le-aș fi cheltuit mai bine construind Conclavul, decât căutând colonia voastră și parând manevre politice din partea membrilor Conclavului care au luat drept afront personal insolența guvernului vostru. Există un grup substanțial de membri ai Conclavului ce vor să pedepsească guvernul vostru atacând omenirea în chiar inima ei – atacând direct Phoenixul!

M-am simțit năpădit în același timp de un val de neliniște și de unul de ușurare. Când Gau a spus „atacând omenirea în chiar inima ei", am presupus că s-a referit la Pământ; faptul că a pomenit de Phoenix mi-a adus aminte că singurii care se gândeau la Pământ ca la inima omenirii erau cei născuți acolo. În ceea ce privea restul universului, Phoenix era planeta de baștină a umanității.

– Dacă e atât de puternic Conclavul vostru pe cât sugerezi, atunci ați putea ataca Phoenix, am spus.

– Am putea. Și l-am distruge. Am putea nimici la fel de bine fiecare colonie umană, și, ca să-ți spun sincer, nu există prea multe rase în spațiu, din Conclav sau din afara lui, care să se plângă prea mult de asta. Dar o să-ți repet ceea ce le-am zis acelora din Conclav care vă vor dispăruți: Conclavul nu este un mecanism de cucerire!

– Așa spui tu.

– O spun. Acesta a fost lucrul cel mai greu pe care a trebuit să-i fac pe oameni să-l înțeleagă, atât în Conclav, cât și în afara lui. Imperiile bazate pe cuceriri nu durează, administrator Perry.

Devin găunoase din interior, din cauza lăcomiei conducătorilor și a apetitului nesfârșit pentru război. Conclavul nu este un imperiu, iar eu nu vreau să dispară umanitatea, administrator Perry. Vreau ca ea să devină *parte* a Conclavului. Iar dacă acest lucru va fi exclus, o s-

o las în voia sa, pe lumile pe care le-a avut înainte de Conclav, și numai pe acelea. Dar aș prefera să vă am alături, ca pe unii dintre noi. Omenirea este puternică și incredibil de ingenioasă. A obținut un succes imens într-o perioadă scurtă de timp. Există rase care au călătorit printre stele vreme de mii de ani de-ai voștri și care n-au realizat atât de multe sau n-au înființat colonii cu atâta succes.

– Mi-am pus întrebări în legătură cu asta, am observat. Atâtea alte rase au fost în spațiu și au colonizat lumi de atâta vreme, și totuși *noi* a trebuit să ieșim printre stele ca să vă găsim pe oricare dintre *voi*.

– Am un răspuns pentru asta. Dar îți garantez că n-o să-ți placă.

– Spune-mi oricum.

– Am investit în luptă mai mult decât am investit în explorare.

– E un răspuns destul de simplist, generale.

– Uită-te la civilizațiile noastre. Sunt toate de aceeași mărime pentru că ne limităm unii pe alții prin război. Suntem cu toții la același nivel de tehnologie, pentru că ne târguim, facem comerț și furăm unii de la alții. Ocupăm cu toții aceeași porțiune de spațiu pentru că aici am început și preferăm să ne controlăm coloniile în loc să le lăsăm să se dezvolte fără noi. Ne luptăm pentru aceleași planete și numai din când în când explorăm ca să găsim altele, pentru care ne ciorovăim apoi ca niște animale hoitare pe un cadavru. Civilizațiile noastre au atins un echilibru, administrator Perry. Un echilibru artificial care ne face să alunecăm cu toții spre entropie. Asta se întâmpla înainte ca rasa umană să ajungă în această parte de spațiu. Sosirea voastră a stricat acest echilibru pentru o vreme. Dar acum v-ați încadrat în aceeași schemă a furtului și gâlcevii ca și noi toți ceilalți…

– Nu sunt sigur de asta, am spus.

– Chiar așa? Dă-mi voie să te întreb, administrator Perry, câte dintre planetele omenirii erau proaspăt descoperite? Și câte au fost luate pur și simplu de la alte rase? Câte planete au pierdut oamenii în favoarea altor rase?

M-am întors cu gândul la ziua în care am sosit deasupra celeilalte planete, falsa Roanoke, și mi-am adus aminte de întrebările ziariștilor, care voiau să știe de la cine am luat planeta.

Considerau de la sine înțeles că a fost luată; nu le-a trecut prin minte să întrebe dacă era nou descoperită.

– Planeta asta e nouă, am spus.

Chiar și o cultură atât de energică precum a voastră explorează

acum mai ales din disperare. Sunteți prizonieri în aceleași tipare stagnante ca și restul. Civilizația voastră va decădea treptat, la fel ca restul dintre noi.

– Iar tu crezi că ceea ce numiți Conclavul va schimba asta…

– În orice sistem există un factor care limitează creșterea. Civilizațiile noastre funcționează ca un sistem, iar factorul nostru limitator este războiul. Scoate acel factor și sistemul înflorește. Ne putem concentra asupra cooperării. Putem explora în loc să ne luptăm. Dacă ar fi existat un Conclav, poate că *v-am fi întâlnit* înainte ca voi să ieșiți în spațiu și să ne găsiți. Poate că o să începem acum explorările și o să găsim rase noi.

– Și ce să faceți cu ele? Există o rasă inteligentă pe această planetă. În afară de a mea, vreau să spun. Ne-am întâlnit într-un mod mai curând nefericit, și unii dintre noi au sfârșit prin a muri. A fost nevoie de ceva muncă din partea mea ca să-i conving să nu-i omoare pe toți cei pe care-i puteau găsi. Ce vei face *tu*, generale, când o să dai de o rasă nouă pe o planetă pe care o vrei pentru Conclav?

– Nu știu, răspunse generalul Gau.

– Poftim?

– Ei bine, nu știu. Nu s-a întâmplat încă. Am fost ocupați să ne consolidăm pozițiile față de rasele pe care le cunoaștem și față de lumile care au fost deja explorate. N-am avut timp să explorăm. Nu s-a pus problema.

– Îmi pare rău. Nu ăsta era răspunsul pe care-l așteptam.

– Ne aflăm într-un moment foarte delicat, administrator Perry, privind viitorul coloniștilor tăi. N-o să complic inutil lucrurile mințind. În special, nu în legătură cu ceva atât de neînsemnat pentru situația noastră curentă cum este o problemă ipotetică.

– Mi-ar plăcea să cred măcar atât, generale Gau.

– Atunci e un început.

Mă măsură cu privirea din cap până-n picioare.

– Ai spus că ai fost în Forțele Coloniale de Apărare. Din ceea ce știu despre ființele umane, asta înseamnă că nu ești originar din Uniunea Colonială. Ești de pe Pământ. E adevărat?

– E adevărat.

– Oamenii sunt cu adevărat foarte interesanți. Sunteți singura rasă care a ales să-și schimbe lumea de baștină. De bunăvoie, vreau să spun. Nu sunteți singurii care vă recrutați militarii de pe o singură lume, dar sunteți singurii care o faceți de pe o lume care nu este

planeta voastră principală. Mă tem că noi n-am înțeles niciodată pe deplin relația dintre Pământ și Phoenix și a acestora cu celelalte colonii. N-are prea mult sens pentru noi ceilalți. Poate că într-o zi o să te pot convinge să-mi explici și mie.

– Poate, am răspuns cu prudență.

Gau înțelese tonul așa cum trebuia.

– Dar nu astăzi…

– Mă tem că nu.

– Păcat. A fost o discuție interesantă. Am făcut treizeci și șase de eliminări. Aceasta este ultima. Și în toate, în afară de prima și ultima, conducătorii coloniilor n-au avut prea mult de spus.

– E dificil să ai o conversație neprotocolară cu cineva care este gata să te vaporizeze dacă nu cedezi în fața cererilor sale!

– E destul de adevărat. Dar în procesul de conducere este vorba măcar puțin și despre caracter. Atât de mulți dintre acești conducători de colonii par să ducă lipsă de așa ceva… Mă face să mă întreb dacă respectivele colonii au fost înființate în mod serios sau doar ca să vadă dacă noi avem de gând să ne impunem interdicția asupra lor. Deși a mai fost și acea lideră care a încercat să mă asasineze.

– Evident, fără succes.

– Nu, absolut deloc, replică Gau, și făcu semn spre soldați, care erau atenți, dar stăteau la o distanță respectuoasă. Unul dintre soldații mei a împușcat-o înainte să apuce să mă înjunghie. Există un motiv pentru care țin aceste întâlniri în aer liber.

– Prin urmare, nu doar pentru apusuri.

– Din păcate, nu. Și, după cum îți poți închipui, uciderea conducătorului coloniei a făcut ca tratativele cu adjunctul lui să fie o afacere încordată. Aceasta însă a fost o colonie pe care până la urmă am evacuat-o. În afară de conducător, n-a fost nicio vărsare de sânge.

– Dar nu v-ați dat înapoi de la vărsarea de sânge. Dacă refuz să evacuez această colonie, nu vei ezita s-o distrugi.

– Nu, răspunse Gau.

– Și, din câte înțeleg, niciuna dintre rasele ale căror colonii le-ați înlăturat – violent sau altfel – nu s-a alăturat de atunci Conclavului.

– E adevărat.

– Nu s-ar spune că atrageți inimile și sufletele…

– Expresia ta nu mi-e familiară. Dar înțeleg destul de bine. Nu, aceste rase n-au devenit parte a Conclavului. Este însă lipsit de

realism să presupunem că ar face-o. N-am făcut decât să le eliminăm coloniile, iar ele n-au reușit să ne împiedice. Nu poți să umilești pe cineva în felul ăsta și să te aștepți să adopte punctul tău de vedere.

– Ar putea deveni o amenințare dacă s-ar uni.

– Sunt la curent cu faptul că Uniunea voastră Colonială încearcă să realizeze așa ceva. Nu se întâmplă prea multe acum, cu care să nu fim la curent, administrator Perry, inclusiv asta.

Dar Uniunea Colonială a încercat așa ceva și mai înainte; a ajutat la crearea unui Contra-Conclav, în timp ce noi eram abia în formare. N-a mers atunci. Nu suntem convinși că va merge acum.

– Te-ai putea înșela.

– Aș putea. Vom vedea. Între timp totuși, trebuie să mă întorc la ale noastre. Administrator Perry, îți cer să-mi predai colonia. Dacă o vei face, îi vom ajuta pe coloniști să se întoarcă în siguranță pe lumile lor de baștină. Sau puteți alege să deveniți parte a Conclavului, independent de guvernul vostru. Sau puteți să refuzați și veți fi distruși.

– Dă-mi voie să-ți fac eu o contraofertă. Lasă colonia asta în pace. Trimite o sondă automată la flota ta, care știu că se află la distanța de salt și gata să sosească. Spune-i să rămână pe loc. Adună-ți soldații acolo, întoarce-te la nava ta și pleacă. Prefă-te că nu ne-ai găsit niciodată. Lasă-ne în pace!

– E prea târziu pentru asta, răspunse generalul Gau.

– Mi-am închipuit că o să fie. Dar vreau să-ți aduci aminte că ți-am făcut oferta.

Gau mă privi tăcut pentru câteva clipe lungi.

– Bănuiesc că știu ce-o să răspunzi la oferta mea, administrator Perry. Înainte de a vorbi, dă-mi voie să te implor să te mai gândești. Adu-ți aminte că ai de ales aici, cu adevărat. Știu că Uniunea Colonială ți-a dat ordine, dar amintește-ți că poți fi condus de propria conștiință. Uniunea Colonială este guvernul omenirii, dar omenirea înseamnă mai mult decât Uniunea Colonială. Iar tu nu pari să fii omul care să se lase împins să facă ceva, de către mine, de către Uniunea Colonială sau de către oricine altcineva.

– Dacă tu crezi că sunt încăpățânat, ar trebui s-o cunoști pe nevastă-mea!

– Mi-ar plăcea asta. Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

– Mie mi-ar plăcea să spun că ai dreptate. Mi-ar plăcea să spun că nu mă las împins să fac ceva. Bănuiesc însă că aș putea fi împins. Sau

poate că mi se pot impune lucruri la care nu rezist. Acesta este unul dintre acele momente. Chiar acum, generale, n-am nicio opțiune, în afară de una pe care n-ar trebui să ți-o ofer. Și asta este acea de a-ți cere să pleci acum, înainte de a-ți chema flota, și să lași Roanoke să rămână pierdută. Te rog, gândește-te la asta.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Nu pot preda această colonie. Fă ce vrei, generale.

Gau se uită în spate, către unul dintre soldații lui, și-i dădu un semnal.

– Cât o să dureze?

– Nu prea mult.

Avea dreptate. În câteva minute sosiră primele nave, stele noi pe cer. După mai puțin de zece minute, sosiseră toate.

– Atât de multe…

Aveam lacrimi în ochi. Generalul Gau observă.

– Îți voi lăsa timp să te întorci în colonia ta, administrator Perry. Și îți promit că va fi rapid și fără durere. Fii puternic pentru oamenii tăi.

– Nu plâng pentru oamenii mei, generale.

Generalul mă privi fix, apoi ridică ochii la timp ca să vadă prima dintre navele flotei sale explodând.

Totul este posibil, dacă ai timp și voință.

Uniunea Colonială avea cu siguranță voința de a distruge flota Conclavului. Existența flotei era o amenințare intolerabilă; Uniunea Colonială se hotărî să o distrugă de îndată ce află de existența ei.

Nu exista nici cea mai mică șansă ca Uniunea Colonială să poată distruge flota într-o bătălie directă; cu patru sute douăsprezece nave de luptă și echivalentele lor, era mai mare decât toată flota FCA. Flota Conclavului se aduna în întregime numai când elimina colonii, așa că exista posibilitatea de a ataca fiecare navă separat. Dar asta ar fi fost la fel de zadarnic; fiecare navă putea fi înlocuită în flotă de către guvernul ei, și însemna că Uniunea Colonială ar căuta lupta cu fiecare dintre mai mult de patru sute de rase din Conclav, dintre care multe nu reprezentau o amenințare reală pentru UC.

Dar Uniunea Colonială voia să facă mai mult decât să distrugă flota Conclavului. Voia să umilească și să destabilizeze Conclavul; să lovească în inima misiunii și a credibilității acestuia. Credibilitatea Conclavului venea din mărimea sa și din capacitatea de a-și impune

interdicția asupra colonizării. Uniunea Colonială avea nevoie să dea o lovitură Conclavului în așa fel încât să neutralizeze avantajul mărimii și să transforme interdicția într-o bătaie de joc. Trebuia să dea o lovitură Conclavului exact în momentul în care acesta își arăta puterea: când încerca să elimine o colonie. Una dintre coloniile *noastre*.

Numai că Uniunea Colonială nu avea colonii noi amenințate de Conclav. Cea mai recentă colonie nouă, Everest, apăruse la numai câteva săptămâni înainte de interdicția Conclavului. Nu era sub amenințare. Trebuia înființată o altă colonie.

Atunci intră în scenă Manfred Trujillo și cruciada lui pentru colonizare. Departamentul Colonizării nu-l băgase în seamă vreme de ani întregi, și nu doar pentru că ministrul colonizării îl detesta la culme. Se înțelesese de mult că cea mai bună metodă de a păstra o planetă era să ajungi să ai atât de mulți oameni pe ea, încât să fie imposibil să-i omori pe toți eficient. Era nevoie de populațiile coloniale pentru a face mai mulți coloniști, nu mai multe colonii. *Acestea* puteau fi înființate cu surplusul de populație de pe Pământ. Dacă n-ar fi fost apariția Conclavului, Trujillo ar fi putut face campanii pentru colonizare până la moarte și n-ar fi ajuns nicăieri.

Acum însă campania lui Trujillo deveni folositoare. Uniunea Colonială ținuse secret Conclavul față de colonii, la fel ca și multe alte lucruri. Mai devreme sau mai târziu totuși, avea să fie nevoie să aducă la cunoștința coloniilor existența lui; Conclavul era pur și simplu prea mare ca să fie ignorat. Uniunea Colonială voia să consacre Conclavul ca fiind dușmanul, în termeni absolut siguri. Voia de asemenea să implice coloniile în lupta împotriva Conclavului.

Din cauză că Forțele Coloniale de Apărare erau alcătuite din recruți de pe Pământ – și pentru că Uniunea Colonială încuraja coloniile să se concentreze în principal asupra politicii și problemelor lor locale, mai curând decât asupra preocupărilor întregii Uniuni Coloniale –, coloniștii se gândeau rareori la orice lucru care nu privea propria lor planetă. Dar, prin ocuparea planetei Roanoke cu coloniști de pe zece dintre cele mai populate planete umane, Roanoke urma să devină preocuparea directă a mai mult de jumătate din populația Uniunii Coloniale, la fel ca lupta ei împotriva Conclavului. Una peste alta, o soluție potențial simplă la o mulțime de probleme.

Trujillo fu informat că inițiativa lui a fost aprobată; apoi aceasta îi

fu luată. *Asta* era din cauză că ministrul Bell îl detesta la culme. Dar servea de asemenea scopului de a-l elimina din lanțul de comandă. Trujillo era prea deștept ca să nu revină în vârf dacă i se creau condițiile. Ajuta și la crearea unui subtext politic care asmuțea coloniile fondatoare una împotriva celeilalte, pentru o funcție de conducere; acest lucru distrăgea atenția de la ceea ce plănuia cu adevărat Uniunea Colonială pentru colonie.

Adaugă și doi conducători aduși în ultima clipă și nimeni din structura de comandă a coloniei Roanoke nu poate să aibă informațiile necesare ca să dea peste cap planul Uniunii Coloniale: acela de a obține timpul necesar și ocazia de a distruge flota Conclavului. Timp creat de ascunderea coloniei Roanoke.

Căci timpul era critic… Atunci când Uniunea Colonială își pusese la cale planul, era prea devreme să fie aplicat. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi putut face o mișcare împotriva Conclavului, alte rase ale căror colonii erau amenințate de Conclav n-ar fi venit pe urmele UC. Uniunea Colonială avea nevoie de timp pentru a-și crea un grup de aliați. Calea cea mai bună de a face asta, s-a hotărât, ar fi să le lase să-și piardă ele coloniile *mai întâi*. Aceste rase, avându-și coloniile amputate, ar privi colonia ascunsă Roanoke ca pe o dovadă că până și puternicul Conclav putea fi dus de nas, ceea ce ar îmbunătăți poziția Uniunii Coloniale printre ele și ar cultiva aliații potențiali pentru când urma să sosească momentul potrivit.

Roanoke era un simbol și pentru unii dintre membrii cei mai nemulțumiți ai Conclavului, care vedeau povara marilor lui proiecte coborând asupra lor fără beneficiile imediate pe care speraseră să le câștige. Dacă umanii puteau sfida Conclavul și puteau scăpa cu fața curată, ce valoare mai avea apartenența la Conclav? Fiecare zi în care Roanoke rămânea ascunsă era o zi în care acești membri mai puțin importanți ai Conclavului fierbeau în propria lor nemulțumire față de organizația căreia îi cedaseră suveranitatea.

În principal totuși, Uniunea Colonială avea nevoie de timp pentru un cu totul alt motiv. Avea nevoie de timp pentru a identifica toate cele patru sute douăsprezece nave care alcătuiau flota Conclavului. Avea nevoie de timp pentru a descoperi unde se aflau aceste nave atunci când flota nu pornea la luptă. Avea nevoie de timp pentru a amplasa un soldat gameran al Forțelor Speciale, exact ca locotenentul Stross, în zona generală a fiecăreia dintre aceste nave. Ca și Stross, fiecare dintre respectivii membri ai Forțelor Speciale era adaptat la rigorile spațiului. Ca și Stross, fiecare dintre ei era

acoperit cu nano-camuflajul incorporat, care îi permitea să se apropie și chiar să se fixeze de aceste nave, nevăzut, vreme de zile sau poate de săptămâni. Spre deosebire de Stross, fiecare dintre acești soldați ai Forțelor Speciale purta o bombă mică, dar puternică, în care poate zece grame și ceva de antimaterie fin granulată erau suspendate în vid.

Când *Sacajawea* se întoarse cu echipajul de pe *Magellan*, gameranii se pregătiră pentru sarcina lor. Se ascunseră, tăcuți și invizibili, în carcasele aparatelor spațiale care reprezentau ținta lor și plecară cu ele când acestea se adunară la punctul de întâlnire asupra căruia conveniseră, pregătindu-se pentru încă o intrare impresionantă deasupra unei lumi pline de coloniști îngroziți. Când sonda automată de salt de pe *Steaua Blândă* apăru în spațiu, gameranii își plasară bombele cu multă delicatețe pe carcasele respectivelor nave și apoi pur și simplu se îndepărtară plutind de ele înainte ca navele să-și facă saltul. Nu voiau să fie prin preajmă când bombele acelea explodau.

Nu aveau nevoie să fie. Bombele erau declanșate de la distanță de către locotenentul Stross, care, postat la o depărtare sigură, testă bombele ca să se asigure că erau toate prezente și active, apoi le detonă într-o secvență determinată de el, menită să aibă cel mai mare impact estetic. Stross era un tip excentric.

Bombele, în momentul când erau declanșate, aruncau antimateria ca un foc de pușcă spre carcasele navelor spațiale, împrăștiind-o pe o suprafață mare, pentru a asigura cea mai eficientă anihilare dintre materie și antimaterie. Funcționa minunat și teribil.

O mare parte din toate astea am aflat-o mult mai târziu, în alte împrejurări. Dar chiar și în acel moment, alături de generalul Gau, știam atâta lucru: Roanoke nu fusese niciodată o colonie în adevăratul sens al cuvântului. Scopul ei nu fusese niciodată de a da oamenilor încă o casă, sau de a mări întinderea ocupată de noi în univers. Exista ca un simbol al sfidării, ca un generator de timp și ca o momeală menită să atragă o ființă care visa să schimbe universul, și să distrugă acel vis sub ochii acelei ființe.

Așa cum am spus, totul este posibil, dacă ai timp și voință. Aveam timpul. Aveam voința.

Generalul Gau stătea cu ochii ațintiți la flota lui care exploda fără zgomot, dar cu strălucire. În spatele nostru, soldații săi scoteau

țipete oribile, năuciți și îngroziți de ceea ce vedeau.

– Știai, vorbi Gau în șoaptă. Nu-și lua ochii de la cer.

– Știam. Și am încercat să te avertizez, generale! Te-am rugat să nu chemi flota.

– Așa ai făcut. Nu-mi pot închipui de ce te-au lăsat șefii tăi…

– Nu m-au lăsat.

Gau se întoarse atunci spre mine, cu un chip pe care nu-l puteam citi, dar care simțeam că exprima o oroare profundă și totuși, chiar și acum, curiozitate.

– *Tu* m-ai avertizat. Din proprie inițiativă.

– Da.

– De ce-ai fi făcut asta? întrebă Gau.

– Nu sunt prea sigur, am recunoscut. De ce te-ai hotărât *tu* să încerci să muți coloniștii în loc să-i ucizi?

– Așa este moral să fac.

– Poate de aceea am făcut-o, am spus, uitându-mă în sus, unde exploziile își continuau spectacolul strălucitor. Sau poate că n-am vrut sângele tuturor acestor ființe pe mâinile mele.

– Hotărârea nu-ți aparținea. Trebuie să cred asta.

– Nu-mi aparținea. Dar asta nu contează.

În cele din urmă, exploziile încetară.

– Nava ta a fost cruțată, generale Gau.

– Cruțată, repetă el. De ce?

– Pentru că acesta a fost planul. Nava ta, și numai a ta. Ai trecere liberă de pe Roanoke până la distanța de salt, înapoi în propriul tău teritoriu, dar trebuie să pleci acum. Această garanție de liberă trecere expiră într-o oră, în afară de cazul în care ești pe drum. Îmi pare rău, dar nu cunosc echivalentul tău de timp. E suficient să spun că ar trebui să te grăbești, generale.

Gau se întoarse și răcni la unul dintre soldații săi, și apoi răcni din nou când îi deveni limpede că aceștia nu erau atenți.

Unul se apropie; își acoperi translatorul și vorbi ceva în propria lor limbă. Soldatul alergă înapoi spre ceilalți, strigând în timp ce se îndepărta.

Generalul se îndreptă din nou spre mine.

– Asta o să facă lucrurile dificile…

– Cu tot respectul cuvenit, generale, cred că aceasta a fost intenția.

– Nu. Nu înțelegi. Ți-am spus că există unii în Conclav care vor să

distrugă omenirea. Să vă anihileze pe toți, așa cum mi-ați anihilat voi acum flota. Va fi mai greu, în condițiile de față, să-i opresc. Fac parte din Conclav. Dar încă au propriile lor nave și propriile lor guverne. Nu știu ce se va întâmpla acum. Nu știu dacă îi pot controla după ceea ce s-a întâmplat. Nu știu dacă mă vor mai asculta…

Un detașament de soldați se apropie de general ca să-l însoțească, doi dintre ei îndreptându-și armele spre mine. Generalul vorbi ceva, pe ton răstit; armele fură coborâte. Gau făcu un pas spre mine. Mi-am stăpânit impulsul de a da un pas înapoi și am rămas pe poziție.

– Privește-ți colonia, administrator Perry. Nu mai e ascunsă. Începând din această clipă va fi înfierată. Oamenii vor dori răzbunare pentru ceea ce s-a petrecut aici. Toată Uniunea Colonială va fi o țintă. Dar *aici* este locul unde s-a petrecut.

– Te vei răzbuna, generale? am întrebat.

– Nu, răspunse Gau. Nicio navă și nicio trupă de soldați ai Conclavului sub comanda mea nu se vor întoarce aici. Îți dau cuvântul. *Ție*, administrator Perry. Ai încercat să mă avertizezi. Îți datorez această politețe. Dar nu pot controla decât propriile mele nave și propriile mele trupe.

Făcu semn către detașament.

– În acest moment, acestea sunt trupele pe care le controlez. Și am sub comanda mea o singură navă. Sper să înțelegi ce-ți spun.

– Înțeleg.

– Atunci rămâi cu bine, administrator Perry. Privește-ți colonia. Ai grijă de ea. Sper, de dragul tău, că nu va fi atât de dificil pe cât mă aștept eu să fie.

Gau se întoarse și porni cu pași repezi spre navetă ca să plece. L-am privit plecând.

Planul este simplu, îmi spusese generalul Rybicki. *Îi distrugem flota, în întregime, în afară de nava lui. El se întoarce în Conclav și se luptă să păstreze controlul, în timp ce totul se destramă. De aceea îl lăsăm în viață, știi. Chiar și după asta, unii îi vor fi încă loiali. Războiul civil pe care membrii Conclavului îl vor purta între ei după aceea va distruge Conclavul. Războiul civil va slăbi capacitățile Conclavului mult mai eficient decât dacă generalul Gau ar muri și Conclavul s-ar desființa. Într-un an, Conclavul se va sfărâma în bucăți, iar Uniunea Colonială se va afla în situația de a culege cele mai multe dintre rămășițele mari.*

Am urmărit naveta lui Gau lansându-se, înălțându-se în noapte.

Speram că generalul Rybicki avea dreptate.
Nu credeam însă că va fi așa.

Unsprezece

Datele de la satelitul defensiv pe care Uniunea Colonială îl amplasase deasupra planetei Roanoke ne spuneau că roiul de proiectile care bombarda colonia ieșise la iveală chiar la marginea atmosferei și-și desfășurase efectivul de cinci rachete aproape instantaneu, lansând armele fără motor prin atmosfera din ce în ce mai densă.

Scuturile termice de la două dintre rachete cedară în timpul intrării lor în atmosferă, iar acestea se prăbușiră cu o undă incandescentă în față, formată la impactul cu aerul. Explodară violent, dar nici pe departe atât de violent pe cât ar fi explodat dacă încărcăturile ar fi fost armate. Eșuând în sarcina lor, arseră inofensive în atmosfera superioară.

Satelitul defensiv urmări celelalte trei rachete și transmise o avertizare de atac către colonie. Mesajul se răspândi pe fiecare dintre proaspăt reactivatele PDA-uri din colonie și transmise avertismentul că un atac era iminent. Coloniștii scăpară din mâini farfuriile cu mâncare, își înșfăcară copiii și se îndreptară către adăposturile comunitare din sat sau către adăposturile familiale de la ferme. Printre fermele menonite, sirenele recent instalate se tânguiră la marginea ogoarelor.

Mai aproape de sat, Jane activă de la distanță sistemul defensiv al coloniei, instalat în grabă după ce Roanoke primi permisiunea să folosească mașini moderne. *Sistem defensiv* era un termen prea pompos pentru ceea ce era apărarea; în acest caz, o serie de tunuri defensive terestre automate conectate între ele și două turele cu arme energetice la capetele opuse ale satului Croatoan. Turelele cu

fascicul energetic puteau teoretic să distrugă rachetele care se năpusteau către noi, presupunând că am fi avut energia necesară să le încărcăm complet. N-aveam; rețeaua noastră energetică era alimentată de lumina solară. Era suficientă pentru consumul zilnic de energie al coloniei, dar jalnic de nepotrivită pentru puterea imensă pe care o cereau armele energetice. Fiecare dintre bateriile interne ale turelelor putea furniza cinci secunde de folosire la intensitate maximă sau cincisprezece secunde de utilizare la putere scăzută. Nivelul de putere scăzută ar fi putut să nu distrugă complet o rachetă, dar îi putea arde nucleul de navigație, deviind obiectul de pe traiectorie.

Jane opri tunurile de câmp. Nu aveam nevoie de ele. Stabili apoi o conexiune directă cu satelitul defensiv și descărcă datele în BrainPalul ei la viteză maximă, ca să înțeleagă mai bine ce va trebui să facă cu turelele energetice.

În timp ce Jane mărea puterea din sistemele defensive, satelitul stabili care dintre rachete reprezenta amenințarea cea mai urgentă pentru colonie și trase în ea cu propriul său fascicul de energie. Satelitul marcă o lovitură directă și găuri racheta; dispariția bruscă a calităților aerodinamice o făcu bucăți. Satelitul ținti din nou și lovi a doua dintre cele trei rachete rămase, nimerindu-i motorul. Racheta devie cu violență pe cer, cu sistemele de navigație incapabile să compenseze avaria. Racheta se prăbuși până la urmă undeva, atât de departe de noi, încât nici nu ne-am mai gândit la ea.

Satelitul defensiv, cu propriile lui celule energetice golite, fu incapabil să facă ceva în privința ultimei rachete; transmise datele privind viteza și traiectoria lui Jane, care transferă imediat datele către turelele energetice. Acestea intrară în funcțiune și începură urmărirea.

Armele cu fascicul energetic sunt concentrate și coerente, dar pierd energie odată cu distanța; Jane mări la maximum eficiența turelelor lăsând racheta să se mai apropie înainte de a trage. Era decizia corectă, pentru că racheta se dovedi incredibil de rezistentă. Chiar și trăgând cu ambele turele, Jane reuși doar să distrugă creierul rachetei, scoțându-i din funcțiune armele, motoarele și sistemul de navigație. Racheta muri chiar deasupra coloniei, dar inerția o propulsa înainte și în jos cu viteză incredibilă.

Racheta moartă lovi pământul la un kilometru în afara satului, săpând o gaură înspăimântătoare în terenurile necultivate și împroșcând combustibil în aer, unde se aprinse. Unda de șoc a

exploziei era doar o mică parte din ceea ce ar fi fost dacă încărcătura ar fi fost armată, dar fu suficientă ca să mă arunce în fund la un kilometru depărtare și să mă lase fără auz vreme de aproape o oră. Așchii din rachetă zburară cu violență în toate direcțiile, cu impulsul sporit de energia exploziei combustibilului. Bucățile sfâșiară pădurea, rupând arborii de pe Roanoke și aruncând flăcări în frunziș. Alte fragmente găuriră construcțiile de la fermele apropiate, dărâmând case și hambare și transformând vitele în pete însângerate, mânjite pe sol.

O porțiune din învelișul motorului zbură sus prin aer, coborî în arc și căzu pe un petic de pământ dedesubtul căruia se afla adăpostul de curând construit al familiei Gugino. Impactul învelișului făcu să se prăbușească instantaneu pământul de deasupra adăpostului. Atât pământul cât și învelișul pătrunseră în adăpostul propriu-zis.

Înăuntru se afla întreaga familie Gugino: Bruno și Natalie Gugino, gemenele lor în vârstă de șase ani, Maria și Katherina, și băiatul lor de șaptesprezece ani, Enzo. Care începuse de puțină vreme să-i facă din nou curte lui Zoë, cu ceva mai mult succes decât avusese înainte.

Niciunul dintre ei nu avea să mai iasă din adăpostul acela. O familie întreagă dispărută într-o clipă. Era de neconceput.

Ar fi putut fi însă cu mult, mult mai rău.

Mi-am petrecut ora de după atac adunând rapoarte din toată colonia despre amploarea pagubelor, și apoi m-am îndreptat spre casa familiei Gugino împreună cu Savitri. Am găsit-o pe Zoë pe verandă, stând apatică printre cioburile de sticlă de la geamurile sparte ale casei. Hickory stătea lângă ea; Dickory era cu Jane la rămășițele adăpostului. Erau singuri la adăpost; un grup mic de bărbați stătea la o oarecare depărtare, așteptând ordinele lui Jane.

M-am dus la Zoë și am îmbrățișat-o cu putere; ea acceptă, dar nu răspunse.

– Oh, scumpa mea, am exclamat. Îmi pare atât de rău!

– N-am nimic, tată, spuse ea, pe un ton care-i transforma cuvintele în minciună.

– Știu, am răspuns, dându-i drumul. Dar tot îmi pare rău. E greu. Nu sunt sigur că e cel mai bun loc în care să te afli în clipa asta.

– Nu vreau să plec.

– Nu trebuie. Doar că nu știu dacă e bine pentru tine să vezi asta.

– Am nevoie să fiu aici. Am nevoie să văd asta cu ochii mei.

– În ordine.

– Trebuia să fiu aici în seara asta, continuă Zoë și făcu semn către casă. Enzo mă invitase la cină. I-am zis că o să vin, apoi însă am pierdut socoteala timpului cu Gretchen. Tocmai voiam să-l sun ca să-mi cer scuze când a venit avertizarea. Ar fi *trebuit* să fiu aici.

– Draga mea, nu poți să te învinovățești pentru asta.

– Nu mă învinovățesc pentru asta. Mă *bucur* că n-am fost aici. Pentru *asta* mă simt prost.

În ciuda voinței mele, am scos un râs tremurat și am îmbrățișat-o din nou pe Zoë.

– Oh, Dumnezeule, Zoë… *Și eu* mă bucur că n-ai fost aici în seara asta. Și *nu* mă simt prost pentru asta. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Enzo și cu familia lui. Dar mă bucur că erai în siguranță cu noi. Nu te simți prost pentru că trăiești, scumpa mea.

Am sărutat-o pe creștetul capului.

– Mulțumesc, tăticule, zise Zoë. Nu părea cu totul convinsă.

– O s-o las pe Savitri să stea cu tine cât timp mă duc să vorbesc cu mama ta, bine?

Zoë râse ușor.

– Ce, crezi că Hickory nu mă consolează destul?

– Sunt sigur că da. Dar o să-l împrumut pentru câteva minute. În ordine?

– Sigur, tată, răspunse Zoë.

Savitri se duse și se așeză pe trepte alături de Zoë, trăgând-o într-o îmbrățișare. I-am făcut semn lui Hickory să vină cu mine. Își potrivi pasul cu al meu în timp ce mergeam.

– Ai implantul pentru emoții pornit? am întrebat.

– Nu. Durerea lui Zoë a devenit prea mult.

– Deschide-l, te rog. Mi se pare mai ușor să discut cu tine când e pornit.

– Cum dorești, răspunse Hickory, își deschise implantul și apoi se prăbuși ghemuit la pământ.

– Ce naiba…? am exclamat și m-am oprit.

– Îmi pare rău, vorbi Hickory, îndreptându-se. Ți-am spus că emoțiile lui Zoë erau incredibil de intense. Încă mă lupt cu ele. Au fost emoții noi pe care nu le-am mai simțit alături de ea până acum. Emoțiile noi sunt mai greu de procesat.

– Te simți bine?

– N-am nimic, răspunse Hickory, ridicându-se în picioare. Îmi cer scuze.

– Las-o baltă. Ascultă, ați luat deja legătura cu ceilalți obini?

– Da. Indirect, prin intermediul canalul de date al satelitului vostru. Abia am restabilit contactul și am furnizat un rezumat al evenimentelor din ultimul an. N-am oferit un raport complet.

– De ce? am întrebat.

Am început din nou să mergem.

– Canalul vostru de date nu e sigur.

– Vreți să raportați unele lucruri superiorilor voștri fără să asculte Uniunea Colonială.

– Da.

– Ce fel de lucruri?

– Observații. Și sugestii.

– Cu oarecare vreme în urmă mi-ai spus că obinii ar fi dispuși să ne ajute dacă am avea nevoie de ajutor. Oferta mai e valabilă?

– Mai e din câte știu. Ne ceri ajutorul, maior Perry?

– Nu încă. Am doar nevoie să știu ce opțiuni am.

Jane ridică privirea spre mine când am ajuns la ea.

– Nu vreau ca Zoë să stea aici, îmi zise.

– E chiar atât de rău? am comentat.

– Mai rău. Dacă vrei să știi, sugestia mea ar fi să scoatem carcasa asta de motor, să umplem adăpostul până sus cu pământ și apoi să ridicăm o piatră de mormânt. Încercarea de a găsi destul din ei ca să-i îngropăm în altă parte o să fie un exercițiu de zădărnicie.

– Iisuse! am exclamat.

Am făcut semn din cap către învelișul motorului.

– Știm ceva despre asta?

Jane arătă spre Dickory, care stătea alături.

– Dickory spune că însemnele arată că e nouri.

– Nu-i cunosc.

– Uniunea Colonială n-a avut aproape niciun contact cu ei. Dar probabil că nu e *de la* ei. Au o singură planetă și nu colonizează alte lumi. N-au niciun motiv să ne atace.

– Fac parte din Conclav? am întrebat.

– Nu, răspunse Dickory, apropiindu-se. Dar vând arme unora dintre membrii Conclavului.

– Așadar, ar fi putut fi un atac al Conclavului.

– E posibil, răspunse Dickory.

– Generalul Gau a zis că n-o să ne atace, comentă Jane.

– A mai zis și că nu crede că ar putea să-i împiedice pe alții să atace.

– Nu cred că ăsta *este* un atac.

Am arătat către rămășițele învelișului de motor, care încă emana căldură.

– Arată ca un atac.

– Dacă ar fi fost un atac, am fi fost cu toții morți, spuse Jane. A fost prea mic și prea prostește făcut ca să fie un atac autentic asupra coloniei. Oricine-ar fi făcut asta, a aruncat rachetele direct deasupra coloniei noastre, unde satelitul defensiv le putea lovi una după alta și ne putea trimite informații ca să le distrugem pe cele pe care el nu putea. Un mod prostesc de a ataca o colonie. Nu atât de stupid pentru a ne testa apărarea.

– Atunci, dacă ar fi reușit totuși să distrugă colonia, asta ar fi fost doar un bonus, am comentat.

– Exact. Acum, oricine a făcut asta știe ce fel de apărare folosim și ce capacități avem. Iar noi nu știm nimic despre *ei*, în afară de faptul că nu sunt destul de proști ca să pună la cale un atac fără să știe cum ne apărăm.

– Mai înseamnă și că la următorul atac nu vor fi numai cinci rachete.

– Probabil că nu, conchise Jane.

Am cercetat rămășițele.

– Suntem prăzi ușoare, am remarcat. Aproape că n-am doborât-o pe *asta* și unii dintre oamenii noștri tot sunt morți. Avem nevoie de o apărare mai bună, acum. Uniunea Colonială ne-a pus o țintă pe piept, acum trebuie să ne ajute să-i împiedicăm pe alții s-o lovească.

– Mă îndoiesc că o scrisoare în cuvinte tari o să schimbe ceva.

– Nu, am fost de acord. *San Joaquin* trebuie să ajungă aici peste vreo două zile, să lase provizii. Unul dintre noi ar trebui să se afle la bordul ei când se întoarce la stația Phoenix. O să fim mult mai greu de ignorat dacă stăm în pragul ușii cuiva.

– Ai mai multă încredere decât mine.

– Dacă nu căpătăm sprijin acolo, am putea avea alte posibilități, am spus, uitându-mă la Hickory.

Am început să mai spun ceva, dar le-am observat pe Savitri și pe Zoë venind spre noi. M-am îndreptat spre ele, atent la dorința lui Jane de a nu o lăsa pe Zoë să se apropie prea mult.

Savitri își scosese PDA-ul.

– Ai primit niște mesaje.

– Iisuse, Savitri! Chiar nu e momentul potrivit. Trimite-i-le mai departe lui Jann!

De când Roanoke fusese redescoperită în mod oficial, Jane și cu mine fuseserăm contactați de către fiecare mijloc de comunicare cunoscut omului, cerșind, lingușind sau pretinzând interviuri. Cinci sute de asemenea cereri au sosit cu pachetul de date de pe prima sondă de salt oficială pe care a primit-o Roanoke. Nici Jane, nici eu nu aveam timpul și nici înclinația necesare pentru a ne ocupa de ele, dar cunoșteam pe cineva care le avea pe amândouă; și uite așa a devenit Jann Kranjic, în mod oficial, secretarul de presă al coloniei Roanoke.

– Nu te-aș bate la cap cu o cerere de presă, spuse Savitri. E de la Departamentul Colonizării. E marcat „confidențial" și „extrem de urgent".

– Despre ce e vorba? am întrebat.

– Nu știu. Nu mă lasă să-l deschid.

Îmi întinse PDA-ul ca să-mi arate că accesul ei era blocat.

Am închis contul ei pe PDA și l-am deschis pe al meu. Un an în care m-am descurcat fără PDA m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă bazam pe acest obiect înainte, dar și cât de puțin voiam să mă bazez pe el acum. Încă nu purtam unul cu mine, contând pe Savitri să mă țină la curent.

PDA-ul îmi acceptă identificatorii biometrici și parola și deschise scrisoarea.

– Nemaipomenit, am exclamat după un minut.

– E totul în ordine? întrebă Savitri.

– Sigur că nu. Vreau să-i spui lui Jane să termine aici cât mai curând posibil și să ne întâlnim în clădirea administrației, în clipa în care a terminat. Apoi vreau să-i găsești pe Manfred Trujillo și pe Jann Kranjic și să le spui să vină și ei acolo.

– Bine, răspunse Savitri. Ce se petrece? Poți să-mi spui? I-am înapoiat PDA-ul; l-a luat în mână.

– Am fost eliberat din funcția de conducător al coloniei. Și am fost convocat la stația Phoenix.

– Ei bine, ai fost eliberat din funcție numai temporar, și ăsta e un lucru bun, comentă Manfred Trujillo, dând mai departe PDA-ul și scrisoarea de pe el lui Jann Kranjic.

Cei doi, Jane, Savitri și cu Beata, care-l însoțise pe Kranjic, erau înghesuiți în biroul meu, punându-i la încercare capacitatea de a ne cuprinde pe toți deodată.

– Faptul că este temporar înseamnă că nu s-au hotărât deja să te lințeze. O să vrea să vorbească mai întâi cu tine, până la a lua o asemenea decizie.

– Se pare că s-ar putea să capeți slujba mea până la urmă, Manfred, am spus din spatele biroului.

Trujillo aruncă o privire spre Jane, care stătea la marginea biroului.

– Cred că aș avea nevoie mai întâi să-i fac față ei, și nu sunt sigur că asta o să se întâmple.

– N-o să păstrez slujba asta fără John, zise Jane.

– Ești mai mult decât capabilă s-o faci, o asigură Trujillo. Și nimeni n-o să ți se opună.

– Nu-mi pun la îndoială competența. Pur și simplu n-o să păstrez slujba.

Trujillo dădu din cap.

– În orice eventualitate, nu e limpede că ar avea intenția să te dea la o parte permanent, spuse el, arătând spre PDA, care se afla acum în mâinile Beatei. Ești chemat în fața unei comisii de anchetă. Vorbind ca un fost legislator, îți pot spune că scopul unei anchete este de obicei acela de a salva fundul cuiva, nu să ancheteze cu adevărat ceva. Și tot ca fost legislator, îți pot spune că Departamentul Colonizării are o mulțime de lucruri pentru care să-și acopere fundul.

– Dar tot nu te-ar rechema dacă n-ai fi făcut ceva de care s-ar putea lega, observă Kranjic.

– Frumos, Jann, vorbi Beata. Putem conta oricând pe tine pentru sprijin…

– Nu spun că *a făcut* ceva rău, Beata, se repezi Kranjic. Jann Kranjic o reangajase pe Beata ca asistentă după ce fusese numit secretar de presă al coloniei, dar era limpede că relația lor personală nu se îmbunătățise prea mult după divorț.

– Spun că a făcut ceva ce ei pot folosi drept scuză ca să-i pună ceva

în spinare, să-l aducă în fața unei comisii. Și ai făcut, nu-i așa? mă întrebă pe mine. Când erai cu generalul Gau, i-ai oferit o cale de scăpare. I-ai spus să nu-și cheme flota. N-ar fi trebuit să faci asta.

– Nu, n-ar fi trebuit.

– Găsesc lucrul ăsta puțin cam încurcat.

– Simțeam nevoia să pot spune că am făcut oferta. Pentru propria mea conștiință.

– Lăsând la o parte chestiunile morale, continuă Trujillo, dacă cineva vrea să facă zarvă în legătură cu asta, te-ar putea acuza de trădare. Planul Uniunii Coloniale cerea aducerea aici a flotei Conclavului. Ai pus intenționat în pericol strategia lor.

M-am întors spre Kranjic.

– Vorbești cu alți ziariști. Ai auzit altceva despre asta?

– Despre faptul că ai fi băgat la apă ca trădător? Nu, răspunse Kranjic. Există încă o mulțime de jurnaliști care vor să vorbească fie cu tine, fie cu Jane, dar e vorba numai despre noaptea în care flota Conclavului a fost doborâtă sau despre cum am supraviețuit aici. Am lăsat o mulțime dintre acești jurnaliști pe mâna lui Manfred și a altor membri ai consiliului.

Poate au auzit ei câte ceva despre subiectul ăsta…

M-am întors spre Trujillo.

– Ei? am întrebat.

– Nimic de genul ăsta nici aici, răspunse Trujillo. Dar știi la fel de bine ca oricine că cea mai mare parte din ceea ce plănuiește sau gândește Uniunea Colonială nu se discută niciodată în afara propriilor ei săli.

– Așa că o să te condamne ca trădător pentru că nu sari în sus de bucurie să omori câteva sute de mii de ființe inteligente, comentă Savitri. Îmi aduc aminte dintr-odată de ce detest structura de putere a Uniunii Coloniale!

– S-ar putea să nu fie asta, observă Jane. S-ar putea să facă din John un țap ispășitor, dar dacă e adevărat, asta atrage după sine întrebarea *pentru ce* fac din el un țap ispășitor. Pe de altă parte, dacă purtarea lui față de Gau este cercetată, Uniunea Colonială se uită la felul în care această purtare a afectat evenimentele.

– Crezi că ceva n-a mers potrivit planului, i-am spus lui Jane.

– Cred că nu cauți țapi ispășitori când planurile tale se desfășoară fără piedici, comentă Jane. Dacă în spatele atacului din seara asta este Conclavul, asta sugerează că s-a reorganizat mult mai repede

decât se aștepta UC.

M-am uitat din nou la Kranjic, care descifră înțelesul privirii mele.

– Nu există nimic despre Conclav în relatările de presă pe care le-am văzut, pozitiv sau negativ, replică el.

– Asta n-are niciun sens, am spus.

Generalul Rybicki îmi zisese că o parte a planului era de a prezenta Conclavul coloniilor în momentul marii lui înfrângeri.

Acum aveau momentul înfrângerii; ar fi trebuit să fie în toată presa.

– Nu există absolut nimic despre Conclav?

– Nimic în care să existe numele, răspunse Kranjic. Relatările de presă pe care le-am văzut pomenesc de faptul că această colonie a fost amenințată de un număr de rase extraterestre, ceea ce a determinat UC să-și pună la cale viclenia. Au pomenit și de bătălia de aici. Dar niciuna nu are Conclavul descris sub numele de *Conclav*.

– Dar noi știm despre Conclav, zise Savitri. Toată lumea de aici știe despre Conclav. Când oamenii noștri trimit scrisori sau filme familiei și prietenilor, o să vorbească despre asta. N-o să rămână un secret prea multă vreme. În special după noaptea asta…

– UC are multe căi de a manevra situația dacă vrea, îi explică Beata lui Savitri. Nu știm cine ne-a atacat în noaptea asta. Ar putea fi oricâte rase, și nimic în ceea ce privește atacul nu sugerează o alianță de rase. Dacă Uniunea Colonială vrea să minimalizeze ideea de Conclav, poate să spună pur și simplu presei că ne-a furnizat intenționat informații eronate pentru propria noastră protecție. Am fi mai dornici să avem grijă de propria noastră siguranță, dacă am crede că întregul univers vrea să pună mâna pe noi.

Savitri arătă spre mine.

– Și întâlnirea lui cu generalul Gau a fost un soi de halucinație?

– Este rechemat, zise Beata. Este foarte posibil ca ancheta să constea în a i se cere să-și revizuiască amintirile despre incident.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de obsedată de conspirații, i se adresă Savitri Beatei.

– Îmi pare bine că mă cunoști, spuse Beata.

– Este posibil ca ziariștii și alții să *știe* despre Conclav, comentă Kranjic. Numai că nu prin canalele oficiale de presă.

Iar dacă UC descurajează în mod activ jurnaliștii să vorbească despre asta, atunci nu e prea probabil să discute chestiunea cu noi…

– …pentru că toate comunicațiile noastre vin prin sondele de salt,

termină Jane. Ceea ce înseamnă că sunt monitorizate de către Uniunea Colonială.

– Exact, vorbi Kranjic.

Mi-am adus aminte de îngrijorarea lui Hickory în legătură cu faptul că UC i-ar putea asculta comunicațiile cu ceilalți obini.

După cât se părea, nu era singurul bănuitor la adresa UC.

– Voi n-aveți vreun cod sau ceva? l-am întreba pe Kranjic. Vreo metodă de a transmite ceva celorlalți jurnaliști chiar dacă sunteți monitorizați?

– Vrei să scriu „șoimul zboară la miezul nopții"? întrebă Kranjic. Nu, n-avem un cod, și chiar dacă am fi avut, nimeni n-ar risca. Crezi că UC nu caută idiosincrazii semantice și tipare steganografice?

Arătă spre Jane.

– Am auzit zvonuri că ea a lucrat în serviciile de informații pentru FCA la un moment dat. Întreab-o pe ea despre asta.

– Așadar, nu numai că nu știm ce știe UC, nici nu putem să aflăm ce știe UC, constată Savitri.

– Am putea la fel de bine să fim încă pierduți…

– Nu. Am răspuns. Putem afla. Numai că nu putem afla de *aici*.

– Ah, exclamă Trujillo. Drumul tău la stația Phoenix. Crezi că poți afla mai multe acolo.

– Da, am răspuns.

– O să fii ocupat cu ancheta, mă avertiză Trujillo. N-o să ai prea mult timp să te pui la curent cu bârfele.

– Tu cunoști încă oameni din guvernul Uniunii Coloniale, i-am spus.

– În afară de cazul în care a avut loc o lovitură de stat, da. A trecut doar un an. Te pot pune în legătură cu câțiva oameni.

– Aș prefera să vii cu mine. Așa cum ai spus, o să fiu ocupat cu o anchetă. Iar cei pe care-i cunoști o să vorbească mai deschis cu tine decât dacă vor vorbi cu mine. În special având în vedere ce credeai despre mine ultima oară când ai vorbit cu oricare dintre ei.

Am aruncat o privire spre Kranjic.

– Și tu, Jann. Cunoști încă oameni din presă.

Beata pufni.

– Știe să înșire vorbe goale… Lasă-mă pe mine să vin. Cunosc producători și redactori – oameni care le dau replicile celor ca el.

– Veniți amândoi, am zis, înainte ca Kranjic să apuce să se repeadă

la Beata. Trebuie să aflăm cât mai mult posibil din cât mai multe surse diferite. Manfred din guvern. Voi doi, cu contactele voastre din presă. Jane cu Forțele Speciale.

– Nu, replică Jane. Eu rămân aici.

M-am oprit, serios surprins auzind asta.

– Forțele Speciale au dus la îndeplinire atacul împotriva flotei Conclavului, am zis. Probabil că ei știu mai mult decât oricine despre consecințele lui. Am nevoie să afli, Jane.

– Nu, răspunse Jane.

– John, interveni Savitri, am fost atacați. Cineva chiar trebuie să conducă colonia cât timp ești plecat. E nevoie ca Jane să rămână aici.

Problema era mai complicată de-atât, dar privirea fixă a lui Jane era neutră și lipsită de expresie. Orice s-ar fi petrecut, nu urmam să aflu chiar atunci. Iar Savitri avea dreptate în orice caz.

– Bine, am răspuns. Mai am și eu câțiva oameni cu care pot vorbi. În afară de cazul în care plănuiesc să mă țină într-o celulă.

– Nu crezi că cineva se va întreba de ce noi trei vom veni cu tine?

– Nu cred, am răspuns. Am fost atacați. Eu o să fiu ocupat cu ancheta. Manfred, o să trebuiască să bați pragurile ușilor unor oameni și să încerci să convingi UC să ne îmbunătățească apărarea, și încă repede. Beata se va prezenta ca ministru al culturii; pe lângă faptul că va vorbi cu contactele ei, o să încerce să obțină permisiunea pentru programe de divertisment și de educație. Avem acum capacitatea pentru așa ceva. Și, ca secretar de presă, Jann o să se ocupe să vândă povestea primului an al coloniei Roanoke. Aveți cu toții motivele voastre să mergeți.

Are vreun sens?

– Are sens, încuviință Trujillo.

Kranjic și Beata dădură și ei din cap.

– Bine, am răspuns. Atunci, nava noastră trebuie să ajungă aici peste două zile.

M-am ridicat în picioare ca să închei ședința. Am întins mâna după Jane ca s-o prind înainte să plece, dar fu prima care ieși pe ușă.

– Unde-i Zoë? am întrebat-o pe Jane când am ajuns înapoi acasă.

– A plecat la familia Trujillo.

Jane stătea pe scaunul ei de pe verandă, mângâindu-l pe Babar.

– Ea cu Gretchen și cu toți prietenii lor îl plâng pe Enzo. Probabil

că o să rămână acolo peste noapte.

– Cum se mai simțea?

– A murit o persoană pe care-o iubea. E greu pentru oricine. A mai pierdut oameni dragi și înainte. Dar acum e prima oară când a fost cineva din generația ei. Unul dintre prieteni.

– Și pe deasupra o primă iubire, am adăugat. Asta complică lucrurile.

– Așa e. Totul e complicat acum.

– Pentru că veni vorba, aș vrea să te întreb despre ce-a fost vorba acolo mai devreme. Refuzul tău de a merge la stația Phoenix.

– A spus Savitri. E destul de rău că te pierde pe tine colonia pentru o anchetă și că îl iei pe Trujillo cu tine. Trebuie să fie cineva și aici.

– Dar asta nu e totul. Te cunosc destul de bine ca să știu când ascunzi ceva.

– Nu vreau să fiu responsabilă pentru compromiterea siguranței coloniei.

– Și cum ai putea face asta?

– Printre alte motive, data viitoare când o să-l văd pe generalul Szilard, o să-i rup gâtul ticălosului. Nu-i prea probabil să mă păstreze în continuare după asta. Atunci n-o să mai existe nicio conducere pentru colonia asta.

– Ai fost întotdeauna cea practică.

– Asta sunt, fu de acord Jane. Ceva moștenit de la Kathy, poate.

– Poate.

Se întâmpla rar ca Jane să vorbească direct despre Kathy; e greu să vorbești cu soțul tău despre prima lui soție, în special când ești făcută din ADN-ul acelei soții. Când Jane aducea vorba de Kathy era un indiciu că avea altele pe cap. Am rămas tăcut până când a fost gata să-mi spună ce se petrecea în mintea ei.

– Visez câteodată despre ea, vorbi Jane în sfârșit. Despre Kathy.

– Ce visezi despre ea? am întrebat.

– Că ea și cu mine stăm de vorbă. Și ea îmi povestește cum erai când erai cu ea, iar eu îi povestesc cum ești cu mine. Și mai vorbim despre familii și despre viața noastră și fiecare despre cealaltă. Iar când mă trezesc, nu-mi aduc aminte nimic concret despre ceea ce am vorbit. Doar că am vorbit.

– Trebuie să fie frustrant.

– Nu e. Nu chiar. Îmi place doar că stăm de vorbă. Îmi place să simt legătura asta cu ea. Face parte din ceea ce sunt. Mamă și soră și eu. Toate la un loc. Îmi place că mă vizitează. Știu că-i doar un vis. E frumos totuși.

– Pariez că așa e, am spus, aducându-mi aminte de Kathy, cu care Jane semăna atât de mult, la fel de mult pe cât era o persoană de sine stătătoare.

– Mi-ar plăcea s-o vizitez într-o zi.

– Nu prea știu cum o să facem asta. A murit de multă vreme.

– Nu. Vreau să zic că mi-ar plăcea să o vizitez acolo unde e acum. Unde e îngropată.

– Nu prea știu nici asta cum o s-o facem. Odată ce plecăm de pe Pământ, nu mai avem permisiunea să ne întoarcem.

– Eu n-am plecat niciodată de pe Pământ, comentă Jane, uitându-se în jos către Babar, care bătea leneș și fericit din coadă. Numai ADN-ul meu.

– Nu cred că Uniunea Colonială va face deosebirea, am zâmbit eu la una dintre rarele glume ale lui Jane.

– Știu că n-o s-o facă, replică Jane, cu o urmă de amărăciune în glas. Pământul este prea prețios ca fabrică pentru a risca să fie infectat de restul universului.

Se uită cercetător la mine.

– Nu-ți dorești niciodată să te întorci? Ți-ai petrecut acolo cea mai mare parte a vieții.

– Așa e. Dar am plecat pentru că nu mă mai ținea nimic acolo. Soția mea era moartă, iar copilul crescuse mare. Nu era prea greu să-mi iau rămas-bun. Iar acum, lucrurile de care îmi pasă sunt aici. Asta e lumea mea acum.

– Este?

Ridică ochii spre stele.

– Îmi aduc aminte cum stăteam pe drum, când mai eram pe Huckleberry, întrebându-mă dacă aș putea face dintr-o altă lume căminul meu. Dacă aș putea face lumea *asta* căminul meu.

– Poți? am întrebat.

– Nu încă. Totul în legătură cu lumea asta *se schimbă*. Fiecare motiv pe care am crezut că-l aveam pentru a ne afla aici s-a dovedit a fi o jumătate de adevăr. Îmi pasă de Roanoke. Țin la oamenii de aici. O să lupt pentru ei și o să apăr Roanoke cât de bine pot, dacă se ajunge la asta. Dar nu e lumea mea. N-am *încredere* în ea. Dar tu?

– Nu știu. Ceea ce știu totuși este că sunt îngrijorat că ancheta asta o să mi-o răpească.

– Crezi că-i mai pasă cuiva de aici de ceea ce crede Uniunea Colonială despre cine ar trebui să conducă această colonie?

– E posibil să nu. Dar tot ar fi dureros.

– Hmm, se gândi Jane o clipă. Tot vreau s-o văd pe Kathy într-o zi, spuse ea până la urmă.

– O să văd ce pot face.

– Nu spune asta dacă nu vorbești serios.

– Vorbesc serios, am răspuns, și am fost oarecum surprins că, de fapt, chiar vorbeam serios. Mi-ar plăcea să o întâlnești.

Aș dori s-o fi putut întâlni înainte.

– Și eu.

– Atunci s-a aranjat. Acum tot ce avem de făcut este să găsim o cale de a ne întoarce pe Pământ fără să ne trezim cu nava doborâtă de sub noi de către UC. Va trebui să mă ocup de asta.

– Fă-o. Dar mai târziu.

Se ridică în picioare și îmi întinse mâna. Am luat-o. Am intrat în casă.

Doisprezece

– Scuzele noastre, administrator Perry, pentru că am început târziu, spuse Justine Butcher, asistenta secretarului adjunct pentru jurisprudență colonială din Departamentul Colonizării. Așa cum s-ar putea să-ți dai seama, lucrurile au fost destul de încinse pe-aici, în ultima vreme.

Îmi dădeam seama. Când Trujillo, Kranjic, Beata și cu mine am debarcat din naveta care ne aducea de pe nava noastră de transport la stația Phoenix, zumzetul general al stației părea să se fi triplat; niciunul dintre noi nu-și amintea să fi văzut vreodată stația atât de înțesată de soldați ai FCA și de funcționari ai UC precum părea acum. Orice s-ar fi petrecut, era ceva important. Cu toții ne-am uitat unii la alții cu înțeles, pentru că orice-ar fi fost, aproape cu siguranță ne implica pe noi și Roanoke într-un fel oarecare. Ne-am împrăștiat în direcții diferite fără un cuvânt, către sarcinile fiecăruia dintre noi.

– Desigur, am răspuns. Ceva în special care să provoace agitația?

– E vorba de mai multe lucruri care se întâmplă deodată, replică Butcher. Dintre care niciunul nu trebuie să te preocupe în acest moment.

– Înțeleg. Foarte bine.

Butcher dădu din cap și făcu semn către ceilalți doi oameni așezați la masa în fața căreia stăteam în picioare.

– Această anchetă a fost inițiată pentru a-ți pune întrebări despre discuția cu generalul Tarsem Gau din Conclav. Este o anchetă oficială, ceea ce înseamnă că ți se cere să răspunzi la toate întrebările și la fiecare în parte cât mai sincer, mai direct și mai complet cu putință. Cu toate acestea, nu este un proces. Nu ai fost acuzat de

nicio crimă. Dacă, la un moment dat în viitor, vei fi acuzat de vreuna, vei fi judecat de Curtea de Afaceri Coloniale a Departamentului Colonizării. Înțelegi?

– Înțeleg.

Curțile de Afaceri Coloniale ale DC erau tribunale formate doar din judecători, menite să lase șefii coloniilor și judecătorii lor numiți să ia decizii rapide, astfel încât coloniștii să poată merge mai departe cu colonizarea. O decizie a unei Curți AC avea putere de lege, deși limitată la acel caz specific. Un judecător al unei Curți AC sau un conducător de colonie acționând ca judecător nu se putea sustrage regulilor și dispozițiilor Departamentului Colonizării, dar atâta vreme cât DC recunoștea gama largă a situațiilor coloniale, care nu erau uniforme în ceea ce privește necesitățile de reglementare, aceste reguli și dispoziții erau surprinzător de puține. Curțile de Afaceri Coloniale aveau de asemenea un singur nivel din punct de vedere organizațional; nu exista apel la o decizie a unei Curți de Afaceri Coloniale. În esență, un judecător al unei Curți AC putea face orice dorea. Nu era o situație legală optimă pentru un inculpat.

– Bine, spuse Butcher și se uită la PDA. Atunci să începem. Când discutai cu generalul Gau, te-ai oferit mai întâi să-i primești capitularea, și apoi te-ai oferit să-i îngădui să plece din spațiul planetei Roanoke fără nicio pagubă pentru el sau pentru flota lui.

Ridică ochii la mine pe deasupra PDA-ului ei.

– E corect, domnule administrator?

– E corect.

– Generalul Rybicki, pe care l-am convocat deja – asta era o noutate pentru mine, și dintr-odată am fost sigur că Rybicki nu mai era acum pe de-a-ntregul mulțumit că sugerase vreodată numirea mea în funcția de administrator colonial –, a depus mărturie în fața noastră că ordinele tale erau să-l reții pe Gau numai cu discuții lipsite de importanță până când flota era distrusă, în care moment trebuia să-l informezi că numai nava lui supraviețuise atacului.

– Da, am răspuns.

– Foarte bine. Atunci poți începe prin a explica ce-ai gândit când te-ai oferit să accepți capitularea lui Gau și apoi te-ai oferit să-i lași flota să plece nevătămată.

– Presupun că speram să evit vărsarea de sânge.

– Nu ești în măsură să faci această propunere, interveni colonelul Bryan Berkeley, care reprezenta Forțele Coloniale de Apărare în

comisia de anchetă.

– Nu sunt de acord. Colonia mea se afla potențial sub atac. Eu sunt conducătorul coloniei. Treaba mea este să-mi păstrez colonia în siguranță.

– Atacul a nimicit întreaga flotă a Conclavului, zise Berkeley. Colonia ta n-a fost niciodată în pericol.

– Atacul ar fi putut eșua. Nu vreau să jignesc FCA sau Forțele Speciale, colonele, dar nu fiecare atac pe care-l plănuiesc reușește. Am fost la Coral, unde planurile FCA au eșuat jalnic și o sută de mii dintre oamenii noștri au murit.

– Vrei să spui că te așteptai să nu reușim? întrebă Berkeley.

– Spun că sunt de părere că planurile sunt planuri. Și că aveam o obligație față de colonia mea.

—Te *așteptai* ca generalul Gau să se predea? întrebă cel de-al treilea anchetator.

Am avut nevoie de o clipă ca să-l recunosc: generalul Laurence Szilard, șeful Forțelor Speciale ale FCA.

Prezența lui la masă mă făcu extrem de nervos. Nu exista absolut niciun motiv pentru ca el, dintre toți oamenii, să se afle în comisie. Se afla cu câteva niveluri de birocrație mai sus, atât decât Butcher, cât și decât Berkeley; a-l vedea pe el stând calm la masă – fără să fie nici măcar președintele comisiei – era ca și decan al colegiului la Universitatea Harvard. N-avea nici cel mai mic sens. Dacă el hotăra că trebuie să fiu zdrobit pentru că am dat peste cap o misiune dirijată de Forțele Speciale, chiar nu conta ceea ce credeau ceilalți doi membri ai comisiei despre indiferent ce; aș fi mort și îngropat. Cunoașterea acestui fapt îmi provoca greață.

Acestea fiind spuse, eram de asemenea extrem de curios în privința lui. Iată-l pe omul căruia nevasta mea voia să-i sucească gâtul pentru că o transformase din nou într-un soldat al Forțelor Speciale fără permisiunea ei și de asemenea, bănuiam eu, fără prea multe remușcări. O parte din mine se întreba dacă n-ar trebui să încerc să-i sucesc gâtul, din cavalerism pentru soția mea. Socotind că, în calitate de soldat al Forțelor Speciale, probabil că m-ar fi făcut arșice chiar și când eram soldat îmbunătățit din punct de vedere genetic, mă îndoiam că puteam face mare lucru împotriva lui acum, că eram din nou un simplu muritor. Jane probabil că n-ar fi apreciat să mă aleg cu propriul meu gât sucit.

Szilard aștepta răspunsul meu, cu chipul impasibil.

– N-aveam niciun motiv să bănuiesc că s-ar preda, nu.

– Dar l-ai întrebat oricum, insistă Szilard. În aparență pentru a îngădui coloniei tale să supraviețuiască. Găsesc interesant faptul că i-ai cerut capitularea în loc să-l implori să cruțe colonia. Dacă voiai pur și simplu să cruțe colonia și viețile coloniștilor, n-ar fi fost aceasta conduita cea mai prudentă? Informațiile pe care ți le furnizase Uniunea Colonială despre general nu-ți dădeau niciun motiv să crezi că ar fi partizanul predării…

Atenție, șopti o parte a creierului meu. Felul în care își formulase Szilard comentariul părea să sugereze că el credea că aș fi putut avea informații din alte surse. Pe care le aveam, dar părea imposibil ca el să afle asta. Dacă știa și eu mințeam, aș fi intrat până peste cap într-o mare de rahat. Decizii, decizii…

– Știam despre atacul plănuit de noi. Poate că asta m-a făcut prea încrezător în mine.

– Așadar, recunoști că ceea ce i-ai spus generalului Gau i-ar fi putut semnala că atacul nostru este iminent, accentuă Berkeley.

– Mă îndoiesc că el a văzut în vorbele mele mai mult decât fanfaronada unui conducător de colonie care încearcă să-și salveze oamenii.

– Cu toate acestea, poți vedea cum, din perspectiva Uniunii Coloniale, acțiunile tale ar fi putut periclita misiunea și siguranța nu numai a coloniei tale, dar și a Uniunii Coloniale, zise Butcher.

– Acțiunile mele ar putea fi interpretate în multe feluri. Nu pot da crezare niciunei alte interpretări în afară de a mea. Interpretarea mea este aceea că am făcut ceea ce am crezut că era necesar ca să-mi protejez colonia și coloniștii.

– În discuția ta cu generalul Gau recunoști că n-ar fi trebuit să-i faci oferta de a-și retrage flota, vorbi Berkeley. Știai că ceea ce ofereai generalului era contrar dorințelor noastre, ceea ce implică destul de vizibil faptul că ne-am făcut cunoscute ție cunoștințele pe care le aveam. Dacă generalul ar fi avut prezența de spirit să-ți urmeze raționamentul, atacul ar fi fost evident.

Am șovăit. Toate astea deveneau ridicole. Nu vreau să spun că nu m-aș fi așteptat la o condamnare rapidă în această anchetă, ci doar că mă așteptasem să fie puțin mai subtilă decât asta. Dar presupun că Butcher observase că lucrurile erau încinse și grăbite în ultima vreme; nu știu de ce ancheta mea ar trebui să fie altfel.

– Nu știu ce să spun la acest șir de raționamente, am spus. Am

făcut ceea ce am crezut că era corect să fac.

Butcher și Berkeley schimbară o privire scurtă, piezișă.

Obținuseră ceea ce voiau din anchetă; din punctul lor de vedere, ancheta era încheiată. Mi-am concentrat privirea asupra pantofilor.

– Ce crezi despre generalul Gau?

Am ridicat ochii, complet surprins. Generalul Szilard stătea la masă, așteptând încă o dată răspunsul meu, cu calm. Butcher și Berkeley arătau și ei surprinși; orice-ar fi făcut Szilard, se pare că nu era conform scenariului.

– Nu sunt sigur că înțeleg întrebarea.

– Ba sigur că o înțelegi, replică Szilard. Ai petrecut o perioadă rezonabilă de timp cu generalul Gau, și sunt sigur că ai avut timp să reflectezi și să speculezi asupra firii generalului, atât înainte, cât și după distrugerea flotei Conclavului. Având în vedere ceea ce știi despre el, ce crezi?

Oh, la dracu', m-am gândit. N-aveam nicio îndoială că Szilard știa că eu cunosc mai multe despre generalul Gau și despre Conclav decât îmi dăduse mie Uniunea Colonială. De unde știa asta, era o problemă pe care o puteam lăsa deoparte deocamdată. Problema era cum să răspund la întrebare.

Deja ai încurcat-o, m-am gândit. Era limpede că Butcher și Berkeley plănuiau deja să mă arunce în brațele Curții de Afaceri Coloniale, unde procesul meu, indiferent de acuzație (presupuneam că era vorba de incompetență, deși abandonarea datoriei nu era exclusă și, de altfel, nici trădarea), avea să fie scurt și nu deosebit de plăcut. Acționasem presupunând că prezența lui Szilard era modul lui de a se asigura că obține rezultatul pe care-l dorește – nu putea fi mulțumit de ideea că eu aș fi putut să-i dau peste cap misiunea –, dar acum nu mai eram deloc sigur. Dintr-odată nu mai aveam niciun afurisit de indiciu despre ce voia cu adevărat Szilard de la această anchetă. Numai acela că, indiferent ce spuneam aici, se terminase deja cu mine.

Ei bine, era o anchetă oficială. Asta însemna că urma să ajungă în arhivele Uniunii Coloniale. Așa că, ce naiba…

– Cred că e un ins onorabil, am răspuns.

– Poftim? exclamă Berkeley.

– Am zis că eu cred că e un ins onorabil, am repetat. N-a încercat pur și simplu să distrugă Roanoke, printre altele. S-a oferit să-mi cruțe coloniștii sau să le îngăduie să se alăture Conclavului. Niciuna

dintre informațiile pe care mi le-a dat Uniunea Colonială nu arăta că aveam aceste opțiuni. În informațiile pe intermediul meu – se spunea că Gau și Conclavul anihilau pur și simplu coloniile pe care le descopereau. De aceea ne-am ferit de priviri vreme de un an întreg.

– A spune pur și simplu că o să permită coloniștilor tăi să capituleze nu înseamnă că ar fi făcut așa ceva, observă Berkeley. Desigur, ca fost comandant în cadrul FCA înțelegi valoarea dezinformării și a faptului de a o transmite inamicului.

– Nu cred că Roanoke s-ar fi calificat ca inamic. Suntem mai puțin de trei mii de oameni împotriva a patru sute douăsprezece nave de prim rang. Nu există sisteme defensive pe care le-am fi putut îndrepta asupra lor, și niciun avantaj militar de obținut din capitularea noastră, doar prin a ne distruge pur și simplu. Asta ar fi fost extrem de crud.

– Nu-ți dai seama de valoarea psihologică a cruzimii în război? întrebă Berkeley.

– Îmi dau seama. Nu mi-am dat seama, din informațiile pe care mi le-a dat Uniunea Colonială, că făcea parte din profilul psihologic personal al generalului sau din tactica lui militară.

– Nu știi multe despre general, remarcă Butcher.

– De acord. Și de aceea am preferat să-mi urmez propria intuiție asupra caracterului său. Dar îmi aduc aminte că generalul a pomenit de supravegherea a treizeci și șase de asemenea eliminări de colonii, înainte de a ajunge la Roanoke. Dacă aveți informații despre aceste incidente și despre felul în care generalul a acționat legat de aceste colonii, asta ar fi instructiv în ceea ce privește onoarea și poziția lui asupra cruzimii. Aveți asemenea informații?

– Avem, răspunse Butcher. Nu avem însă și libertatea de a ți le da, câtă vreme ai fost înlăturat temporar din funcția ta administrativă.

– Înțeleg. Dar aveați vreuna dintre aceste informații *înainte* ca eu să fi fost lipsit de statutul meu administrativ?

– Insinuezi că Uniunea Colonială ți-a ascuns informații? întrebă Berkeley.

– Nu insinuez nimic. Am pus o întrebare. Iar ceea ce voiam să subliniez este că, în absența informațiilor furnizate de către Uniunea Colonială, am numai propria mea judecată ca să mă îndrume sau ca să completeze informațiile pe care le am.

M-am uitat direct la Szilard.

– Potrivit judecății mele, din ceea ce știu *eu* despre el, generalul Gau este onorabil.

Szilard cântări vorbele mele.

– Ce-ai fi făcut, administrator Perry, dacă Gau ar fi apărut pe cerul vostru înainte ca Uniunea Colonială să-și termine planul de atac?

– Întrebați dacă aș fi predat colonia?

– Întreb ce-ai fi făcut, insistă Szilard.

– Aș fi profitat de oferta lui Gau. L-aș fi lăsat să-i ducă pe coloniștii de pe Roanoke înapoi în Uniunea Colonială.

– Așadar, *ai fi predat* colonia, zise Butcher.

– Nu, aș fi rămas să apăr Roanoke. Bănuiesc că soția mea ar fi rămas cu mine. Oricine altcineva care ar fi dorit să rămână putea să rămână. *În afară de Zoë*, am gândit, deși nu-mi plăcea scena cu Zoë fiind târâtă de Hickory și Dickory, dând din picioare și țipând, spre o navă.

– Asta-i o deosebire doar aparentă, spuse Berkeley. Nu există colonie fără coloniști.

– Sunt de acord. Dar un singur colonist este de ajuns pentru o colonie ca să existe, iar un colonist este de ajuns ca să moară pentru Uniunea Colonială. Responsabilitatea mea este față de colonia mea *și* față de coloniști. Aș refuza să predau colonia Roanoke. Aș face de asemenea tot ce-mi stă în putere să țin coloniștii în viață. Dintr-un punct de vedere practic, două mii cinci sute de coloniști nu sunt mai capabili să reziste unei flote întregi de nave de război decât ar fi unul singur. Moartea mea ar fi suficientă ca să demonstreze ceea ce UC ar dori ca eu să demonstrez. Dacă dumneata crezi că i-aș sili pe toți ceilalți coloniști de pe Roanoke să moară ca să satisfacă cine știe ce contabilitate secretă cu privire la ce anume definește distrugerea unei colonii, colonele Berkeley, atunci ești un neghiob nenorocit!

Berkeley arăta ca și cum ar fi fost gata să se repeadă la mine pe lângă masă. Szilard stătea acolo cu aceeași afurisită de privire insondabilă pe care o avusese în tot timpul anchetei.

– Ei bine, vorbi Butcher, încercând să aducă ancheta din nou sub control. Cred că am obținut tot ce-am vrut de la tine, administrator Perry. Ești liber să pleci și să aștepți concluzia anchetei noastre. Nu vei avea permisiunea de a pleca de pe stația Phoenix înainte de concluzie. Înțelegi?

– Înțeleg. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau?

– Nu mă aștept să ia atât de mult, replică Butcher.

– Înțelege că tot ce-am auzit este neoficial, spuse Trujillo.

– În acest moment, nu știu dacă aș avea încredere în informațiile care sunt *oficiale*, am răspuns.

Trujillo dădu din cap.

– Așa e.

– Ce-ai auzit?

– E rău, zise el. Și se face și mai rău.

Trujillo, Kranjic, Beata și cu mine stăteam în magazinul meu militar favorit, cel cu hamburgeri cu adevărat extraordinari. Cu toții comandaserăm câte unul; hamburgerii se răceau, nebăgați în seamă, în timp ce vorbeam în colțul cel mai retras pe care-l putuserăm găsi.

– Definește *rău*, i-am cerut.

– A fost un atac cu rachete asupra planetei Phoenix noaptea trecută, răspunse Trujillo.

– Asta nu-i rău, asta-i o prostie, am replicat. Phoenix are cea mai avansată rețea defensivă planetară dintre toate lumile umane. N-ai putea face să treacă de ea o rachetă mai mare decât o bilă.

– Așa e, zise Trujillo. Și toată lumea știe. N-a existat un atac, de *orice* amploare, împotriva Phoenixului în mai mult de o sută de ani. Atacul nu era menit să aibă succes. Trebuia să transmită adăpost de represalii. Asta-i o declarație destul de importantă. M-am gândit la asta în timp ce luam o înghițitură din hamburger.

– Probabil că Phoenix n-a fost singura planetă care a avut parte de un atac cu rachete, am comentat.

– Nu, răspunse Trujillo. Cei pe care-i cunosc îmi spun că toate coloniile au fost atacate.

Aproape că m-am înecat.

– Toate…, am repetat.

– *Toate*, repetă și Trujillo. Coloniile statornicite n-au fost niciodată în pericol; rețelele lor de apărare planetară au respins atacurile. Unele dintre coloniile mai mici s-au ales însă cu unele pagube. Colonia Sedona a avut o așezare întreagă ștearsă de pe hartă. Zece mii de morți.

– Ești sigur de asta? am zis.

– La mâna a doua, răspunse Trujillo. Dar dintr-o sursă în care am încredere, care a vorbit cu reprezentantul de pe Sedona. Am încredere în sursa mea la fel de mult ca în oricine altcineva.

M-am întors către Kranjic și Beata.

– Se potrivește cu ce-ați auzit voi?

– Da, răspunse Kranjic. Manfred și cu mine avem surse diferite, dar aud același lucru.

Beata încuviință și ea din cap.

– Dar nimic din toate astea nu e la știri, am constatat, uitându-mă în jos la PDA-ul de pe masă.

Îl țineam deschis și activ, așteptând concluzia anchetei.

– Nu, replică Trujillo. Uniunea a trântit capacul interdicției peste informația despre atacuri. Folosesc Legea Secretului de Stat. Ți-o aduci aminte…

– Mda, am clipit, amintindu-mi de vârcolaci și de Gutierrez.Nu mi-a făcut prea mult bine. Mă îndoiesc că o să facă mai mult pentru UC.

– Atacurile explică haosul pe care-l vedem aici, observă Trujillo. N-am nicio sursă din FCA – țin totul strict secret –, dar știu că fiecare reprezentant al coloniilor urlă cât îl ține gura după protecția directă a FCA. Navele sunt rechemate și reamplasate, dar nu sunt destule pentru fiecare colonie. Din ceea ce aud, FCA face o triere – hotărăște ce colonii pot proteja și ce colonii își pot permite să piardă.

– Unde se încadrează Roanoke în trierea asta? am întrebat. Trujillo ridică din umeri.

– Când vine vorba de asta, toată lumea vrea prioritate în apărare. I-am tras de limbă pe legislatorii pe care-i știu despre întărirea apărării de pe Roanoke. Cu toții au spus că ar fi încântați – odată ce propriile lor planete erau la adăpost.

– Nimeni nu mai vorbește despre Roanoke, spuse Beata. Toți se concentrează pe ceea ce se întâmplă la ei acasă. Nu pot relata asta, dar cu siguranță urmăresc ce se întâmplă.

După asta ne-am concentrat asupra hamburgerilor noștri, cufundați în propriile gânduri. Eu eram destul de preocupat ca să nu observ pe cineva stând în spatele meu, până când Trujillo ridică ochii și se opri din mestecat.

– Perry, îmi atrase el atenția, și aruncă o privire semnificativă peste umărul meu.

M-am întors și l-am văzut pe generalul Szilard.

– Și mie-mi plac hamburgerii de-aici, vorbi el. M-aș alătura vouă, dar, având în vedere experiența soției tale, mă îndoiesc că ai fi dornic să mănânci la aceeași masă cu mine.

– Acum, că pomenești de asta, generale, am replicat, ai pe de-a-

ntregul dreptate.

– Atunci fă câțiva pași cu mine, te rog, administrator Perry.Avem multe de discutat, iar timpul este scurt.

– Bine, am răspuns.

Mi-am luat tava, aruncând o privire piezișă spre comesenii mei. Își șterseseră cu grijă de pe chip orice expresie. Am aruncat conținutul tăvii în cea mai apropiată cutie de gunoi și m-am întors cu fața spre general.

– Încotro? am întrebat.

– Vino, zise Szilard. Să facem un tur.

– Iată, vorbi Szilard.

Naveta lui personală atârna în spațiu, cu Phoenix vizibil la babord și stația Phoenix la tribord. Făcu un semn ca să le arate pe amândouă.

– Frumoasă priveliște, nu-i așa?

– Foarte frumoasă, am răspuns, întrebându-mă de ce naiba mă adusese Szilard aici. O anumită parte paranoidă a mea se întrebă dacă nu plănuia să deschidă trapa de acces a navetei și să mă arunce în spațiu, dar nu avea costum spațial, așa că părea destul de puțin probabil. Pe de altă parte, era din Forțele Speciale. Poate că nu avea nevoie de costum spațial.

– Nu plănuiesc să te omor, rosti Szilard.

Am zâmbit fără să vreau.

– Se pare că poți citi gânduri.

– Nu ale tale. Dar pot să ghicesc destul de bine la ce te gândești. Liniștește-te, n-am să te omor, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că Sagan s-ar lua după mine și m-ar omorî ea *pe mine*.

– Ești deja pe lista neagră.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Dar era necesar, și n-am de gând să-mi cer scuze.

– Generale, de ce ne aflăm aici?

– Ne aflăm aici pentru că îmi place priveliștea, pentru că vreau să-ți vorbesc deschis și pentru că naveta asta este singurul loc în care sunt absolut sigur că orice ți-aș spune, n-o să fie ascultat de nimeni altcineva în niciun fel.

Generalul întinse mâna către panoul de control al navetei și apăsă un buton; imaginea planetei și a stației Phoenix dispăru și fu

înlocuită cu o beznă lipsită de adâncime.

– Nano-plasă, am observat.

– Adevărat. Niciun semnal nu intră, niciunul nu iese. Ar trebui să știi că a fi izolat este nespus de claustrofobic pentru Forțele Speciale; suntem atât de obișnuiți să fim în contact permanent între noi prin intermediul BrainPalului încât întreruperea semnalului seamănă cu pierderea a oricare trei dintre simțurile noastre.

– Știu.

Jane îmi povestise despre misiunea în care ea și ceilalți soldați din Forțele Speciale îl vânaseră pe Charles Boutin; acesta născocise o metodă de a întrerupe semnalul BrainPalului Forțelor Speciale, ucigându-i pe cei mai mulți dintre ei și făcându-i pe unii dintre supraviețuitori să devină complet nebuni.

Szilard dădu din cap.

– Atunci înțelegi cât de greu este așa ceva, chiar și pentru mine. Sincer, n-am nici cea mai mică idee cum a reușit Sagan să renunțe când s-a măritat cu tine.

– Există alte căi de a te conecta cu cineva.

– Dacă spui tu… Faptul că sunt dispus să fac așa ceva ar trebui de asemenea să-ți arate cât de grav este ceea ce am să-ți spun.

– În regulă. Sunt gata.

– Roanoke este într-o încurcătură serioasă. Cu toții suntem.Uniunea Colonială a anticipat că distrugerea flotei Conclavului va târî Conclavul într-un război civil. Acest lucru este corect. În acest moment, Conclavul se destramă. Rasele loiale generalului Gau se zburlesc către o altă facțiune, care și-a găsit un conducător în persoana unui membru al rasei arris, pe nume Nerbros Eser. Așa cum stau lucrurile, există un singur lucru care a împiedicat cele două facțiuni ale Conclavului să se distrugă în întregime una pe cealaltă.

– Ce anume?

– Ceea ce Uniunea Colonială *nu* a anticipat. Și anume că fiecare rasă membră a Conclavului și-a pus acum în cap să distrugă Uniunea Colonială. Nu doar să îngrădească Uniunea Colonială, așa cum se mulțumea generalul Gau să facă. Vor s-o stârpească în întregime.

– Pentru că le-am distrus flota.

– Asta-i cauza cea mai apropiată. Uniunea Colonială a uitat că atacând flota, nu loveam doar Conclavul, ci și fiecare membru al

Conclavului. Aparatele din flotă erau de multe ori navele-amiral ale raselor lor. N-am distrus doar o flotă, am distrus simboluri rasiale. Am lovit brutal, în punctul cel mai sensibil, fiecare rasă membră a Conclavului, Perry. N-or să ne ierte. Dar dincolo de asta, încercăm să folosim distrugerea flotei Conclavului ca centru de agregare pentru alte rase neafiliate. Încercăm să le determinăm să ne devină aliați. Iar membrii Conclavului au hotărât că cea mai bună metodă de a păstra neafiliate aceste rase este să facă un exemplu din Uniunea Colonială. În întregimea ei.

– Nu pari surprins…

– Nu sunt. Când ne-am gândit prima oară la distrugerea flotei Conclavului, am pus serviciul de informații al Forțelor Speciale să modeleze consecințele acestui fapt. Acesta a fost întotdeauna rezultatul cel mai probabil.

– De ce n-au ascultat?

– Pentru că modelele FCA spuneau Uniunii Coloniale ceea ce voia să audă. Și pentru că, până la urmă, Uniunea Colonială o să acorde mai multă greutate informațiilor generate de oameni adevărați decât informațiilor furnizate de monștrii lui Frankenstein pe care ea îi creează ca să-i facă treburile murdare.

– Cum ar fi să distrugă flota Conclavului, am precizat, aducându-mi aminte de locotenentul Stross.

– Da.

– Dacă tu credeai că ăsta o să fie rezultatul, ar fi trebuit să refuzi s-o faci. N-ar fi trebuit să-ți lași soldații să distrugă flota.

Szilard clătină din cap.

– Nu-i chiar atât de simplu. Dacă aș fi refuzat, aș fi fost înlocuit din funcția de comandant al Forțelor Speciale. Forțele Speciale nu sunt mai puțin ambițioase și mai puțin coruptibile decât oricare altă categorie de ființe umane, Perry. Îmi vin în minte trei generali subalterni ai mei care ar fi fericiți să-mi ia postul pentru prețul simplu de a urma ordine neghioabe.

– Dar ai urmat ordine neghioabe!

– Am urmat. Dar am făcut-o în condițiile mele. O parte dintre ele a fost ajutorul dat la instalarea ta și a lui Sagan în funcția de conducători ai coloniei Roanoke.

– *Tu* m-ai instalat!

Asta era o noutate pentru mine.

– Păi, de fapt, eu am instalat-o pe Sagan. Tu ai făcut doar parte din

înțelegere. A fost acceptabil pentru că nu părea prea probabil să dai lucrurile peste cap.

– E plăcut să fii prețuit.

– Ai făcut mai ușoară sugerarea lui Sagan. Știam că aveai o poveste cu generalul Rybicki. Una peste alta, erai folositor. În realitate însă, nici tu, nici Sagan nu erați cheia ecuației. Fiica voastră, administrator Perry, era cea care contează aici. Fiica voastră este motivul pentru care v-am ales pe voi doi să conduceți Roanoke.

Am încercat să descâlcesc toate astea.

– Din cauza obinilor? am întrebat.

– Din cauza obinilor, încuviință Szilard. Din cauză că obinii o consideră ca fiind abia ceva mai puțin ca un zeu viu, datorită venerației lor pentru tatăl ei adevărat, și beneficiului discutabil al conștiinței pe care li l-a dăruit el.

– Mă tem că nu înțeleg ce importanță au obinii aici, am spus, deși era o minciună.

Știam precis, dar voiam să aud de la Szilard.

El mă îndatoră.

– Pentru că Roanoke e condamnată fără ei, spuse el.

Roanoke și-a îndeplinit scopul principal, acela de a fi o capcană pentru flota Conclavului. Acum, întreaga Uniune Colonială este atacată, iar UC va trebui să hotărască cum să-și împartă mai bine resursele defensive.

– Suntem deja conștienți de faptul că Roanoke nu prețuiește prea mult în termeni de apărare. Mie și echipei mele ni s-a aruncat astăzi în față acest fapt.

– O, nu. E mai rău de-atât.

– Cum poate fi mai rău?

– În felul următor: Roanoke e mai valoroasă moartă decât vie pentru Uniunea Colonială. Trebuie să înțelegi, Perry. Uniunea Colonială este pe cale să lupte pentru viața ei împotriva celor mai multe dintre rasele pe care le cunoaștem. Micul ei sistem de a recolta pământeni decrepiți ca soldați n-o să mai rezolve problema. O să aibă nevoie să recruteze trupe de pe lumile Uniunii Coloniale, și asta repede. Aici intervine Roanoke. În viață, Roanoke nu e decât încă o colonie. Moartă, e un simbol pentru cele zece lumi care i-au dat coloniști și pentru toate celelalte lumi din Uniunea Colonială. Când Roanoke moare, cetățenii din Uniunea Colonială o să ceară să li se dea voie să lupte. Iar Uniunea Colonială o să-i lase.

– Știi sigur asta… S-a discutat.

– Sigur că nu. N-o să fie niciodată. Dar e ceea ce se va întâmpla. Uniunea Colonială știe de asemenea că Roanoke e un simbol și pentru rasele Conclavului, locul primei lor înfrângeri.

Este inevitabil ca înfrângerea să fie răzbunată. Uniunea Colonială mai știe și că, neapărând Roanoke, această răzbunare va avea loc mai curând, nu mai târziu. Iar mai curând va fi mai bine pentru nevoile Uniunii Coloniale.

– Nu înțeleg. Spui că pentru a lupta cu Conclavul, Uniunea Colonială are nevoie ca cetățenii ei să devină soldați. Și ca să-i motiveze să se ofere voluntari, este nevoie ca Roanoke să fie distrusă. Dar tu îmi spui că motivul pentru care ne-ai ales pe Jane și pe mine să conducem Roanoke este acela că obinii îmi venerează fiica și nu vor îngădui să fie distrusă colonia.

– Nu-i chiar atât de simplu. Obinii nu vor îngădui ca fiica ta să moară, asta e adevărat. Ar putea să-ți apere colonia sau nu. Dar obinii ți-au oferit alt avantaj: cunoștințe.

– Iar m-ai pierdut.

– Nu mai face pe prostul, Perry. E jignitor. Îmi dau seama că știi mai multe despre generalul Gau și despre Conclav decât ai lăsat să se înțeleagă în simulacrul ăsta de anchetă de azi. Știu, pentru că Forțele Speciale au pregătit pentru tine dosarul despre generalul Gau și despre Conclav, cel în care, destul de neglijent, a rămas o cantitate uriașă de metadate în fișiere, ca să le găsești tu. Știu de asemenea că paznicii obini ai fiicei tale cunosc mult mai multe despre Conclav decât ți-am putut spune noi în dosar. Așa ai aflat că poți avea încredere în cuvântul generalului Gau. Și de aceea ai încercat să-l convingi să nu-și cheme flota. Știai că va fi distrusă și știai că el va fi compromis.

– N-aveai cum să știi că o să caut metadatele alea. Riscai enorm bazându-te pe curiozitatea mea…

– Nu chiar. Adu-ți aminte, *tu* ai intrat mai mult întâmplător în procesul de selecție. Am lăsat acele informații ca să le găsească Sagan. A fost ani buni ofițer de informații. Ea ar fi căutat metadate în fișiere ca un lucru de la sine înțeles. Faptul că tu ai găsit primul informațiile e lipsit de importanță. Ar fi fost găsite oricum. Nu-mi folosește la nimic să las lucrurile la voia întâmplării.

– Dar niciuna dintre informațiile găsite nu-mi slujește la nimic *acum*. Nimic din toate astea nu schimbă faptul că Roanoke e în vizor,

iar *eu* nu pot face absolut nimic în privința asta. Ai fost la anchetă. O să mă socotesc norocos dacă o să mă lase să-i spun lui Jane în ce închisoare o să putrezesc.

Szilard făcu un gest de respingere.

– Ancheta a stabilit că ai acționat responsabil și în limita îndatoririlor tale. Ești liber să te întorci pe Roanoke de îndată ce tu și cu mine terminăm aici.

– Îmi retrag cuvintele. *N-ai fost* la aceeași anchetă ca și mine!

– Este adevărat că atât Butcher, cât și Berkeley sunt convinși cu desăvârșire că ești absolut incompetent. Amândoi au votat la început să fii trimis în fața Curții pentru Afaceri Coloniale, unde ai fi fost condamnat și ai fi primit sentința cam în cinci minute. Totuși, am reușit să-i conving să-și schimbe votul.

– Cum ai reușit?

– Să spunem doar că nu rentează niciodată să ai lucruri pe care nu vrei să le știe alții.

– Îi șantajezi!

– I-am ajutat să-și dea seama că fiecare acțiune are o consecință, răspunse Szilard. Și, în deplinătatea chibzuielii lor, au preferat consecințele faptului de a-ți îngădui să te întorci pe Roanoke, ca fiind opuse consecințelor reținerii tale aici. Până la urmă, lor le era indiferent. Ei cred că o să mori dacă te întorci pe Roanoke.

– Nu știu dacă-i învinovățesc pentru asta.

– Ai putea foarte bine să mori. Dar, așa cum am spus, ai anumite avantaje. Unul dintre ele este relația ta cu obinii. Altul este soția ta. Între cele două, ai putea reuși să ajuți Roanoke să supraviețuiască, și pe tine odată cu ea.

– Dar ne întoarcem la problemă. În felul în care o spui, Uniunea Colonială are nevoie ca Roanoke să moară. Ajutându-mă să salvez Roanoke, lucrezi împotriva Uniunii Coloniale, generale. Ești un trădător.

– Asta-i problema mea, nu a ta. Nu-mi fac griji că aș putea fi înfierat ca trădător. Îmi fac griji pentru ceea ce se întâmplă dacă Roanoke se prăbușește.

– Dacă Roanoke se prăbușește, Uniunea Colonială își capătă soldații.

– Și apoi va porni la război cu cele mai multe dintre rasele din această parte a spațiului. Și va *pierde*. Și pierzând, omenirea va fi anihilată. Toată, de la Roanoke până la ultima planetă. Chiar și

Pământul va muri, Perry. Va fi nimicit și miliardele de acolo nu vor avea nici cea mai mică idee de ce mor. Nimic nu va fi salvat. Omenirea e în pragul genocidului. Și e un genocid pe care ni-l vom fi provocat singuri. În afară de cazul în care tu îl poți opri. În afară de cazul în care poți salva Roanoke!

– Nu știu dacă pot să fac asta. Chiar înainte de a veni aici, Roanoke a fost atacată. Numai cinci rachete, dar a fost nevoie de tot ce-aveam ca să le împiedicăm să ne radă de pe fața planetei. Dacă un întreg grup de rase ale Conclavului vrea să ne facă una cu pământul, nu știu cum îi vom opri.

– Trebuie să găsești o cale.

– Tu ești generalul. Fă-o tu!

– O *fac*. Dându-ți ție responsabilitatea. Nu pot face mai mult de-atât, fără să-mi pierd locul în ierarhia Uniunii Coloniale. Și atunci *aș fi* lipsit de putere. Am făcut tot ce-am putut de când a apărut planul ăsta nebunesc de a ataca Conclavul. Te-am folosit cât de mult am putut, fără ca tu să știi, dar acum am depășit faza asta. Acum știi. E treaba ta să salvezi omenirea, Perry.

– Nicio constrângere din partea asta… am comentat.

– Ai făcut-o vreme de ani buni. Nu-ți aduci aminte care ți-au zis, la recrutare, că este treaba Forțelor Coloniale de Apărare? „Să păstreze pentru omenire un loc printre stele.“ Ai făcut-o atunci. E nevoie s-o faci și acum.

– Atunci, eram eu și toți ceilalți membri ai FCA. Acum, responsabilitatea e ceva mai concentrată.

– Tocmai de aceea, dă-mi voie să te ajut. Din nou, și pentru ultima oară. Serviciul meu de informații mi-a spus că generalul Gau o să fie asasinat de către un membru al propriului cerc de consilieri. Cineva în care are încredere; ba chiar cineva pe care-l iubește. Acest asasinat se va petrece în cursul acestei luni. Nu avem alte informații. Nu avem niciun mijloc de a-l informa pe generalul Gau despre tentativa de asasinat, și chiar dacă am avea, nu există nicio șansă ca el să accepte informația ca autentică. Dacă moare Gau, atunci tot Conclavul se va reface în jurul lui Nerbros Eser, care plănuiește să distrugă Uniunea Colonială. Dacă Nerbros Eser preia puterea, totul s-a terminat. Uniunea Colonială va cădea. Omenirea moare.

– Ce-ar trebui să fac cu informația asta?

– Găsește o cale de a o folosi. Și găsește-o repede. Apoi, fii gata pentru orice s-ar întâmpla după aceea. Și încă un lucru, Perry.

Spune-i lui Sagan că, deși nu-mi cer scuze pentru că i-am amplificat calitățile, regret că a fost nevoie. Anunț-o și că bănuiesc că nu și-a explorat încă întreaga amploare a capacităților sale. Spune-i că BrainPalul ei îi oferă gama completă de funcții de comandă. Folosește aceste cuvinte, te rog.

– Ce înseamnă în cazul ăsta „gama completă de funcții de comandă“?

– Sagan îți poate explica dacă dorește.

Planeta și stația Phoenix reapărură la ferestre.

– Acum e timpul să te întorci pe Roanoke, administrator Perry. Ai fost plecat prea multă vreme, și ai multe treburi de făcut. E vremea să te apuci de ele, aș zice.

Treisprezece

În afară de Roanoke, colonia Everest era cea mai tânără colonie umană, înființată chiar înainte de avertismentul dat de Conclav celorlalte rase să nu mai colonizeze alte lumi. Ca și Roanoke, apărarea Everestului era modestă: doi sateliți defensivi și trei turele energetice, câte trei pentru fiecare dintre cele două așezări, și un crucișător FCA pe orbită. Când a fost lovit Everestul, *Des Moines* era postat deasupra așezărilor. O navă bună și un echipaj bun, dar *Des Moines* nu era de-ajuns ca să se opună celor șase nave arrisiene care făcură saltul cu precizie temerară în spațiul coloniei Everest, trăgând cu rachete în *Des Moines* și în sateliții defensivi în timp ce se apropiau. *Des Moines* fu retezat pe lungime și își începu lunga prăbușire către suprafața planetei Everest; sateliții defensivi fură transformați într-o mulțime de rămășițe plutitoare.

Cu apărarea planetei prăbușită, navele arrisiene pârjoliră pe îndelete, de pe orbită, așezările Everestului, trimițând pe urmă o companie care să ucidă coloniștii rămași. La sfârșit, cinci mii opt sute de coloniști de pe Everest erau morți. Arrisienii nu lăsară în urmă niciun colonist și nicio garnizoană și nu avură nicio pretenție asupra planetei. Pur și simplu, eliminară prezența umană de acolo.

Erie nu era Everest – dimpotrivă, era una dintre lumile umane cele mai vechi și mai bine populate, cu o rețea defensivă la nivel planetar și o prezență permanentă a FCA care făceau imposibil pentru toate rasele, în afară de cele cu cea mai nebunească ambiție, să se gândească la cucerire. Dar nici măcar rețelele defensive planetare nu pot detecta fiecare așchie de gheață sau de piatră care cade în puțul gravitațional. Câteva zeci de asemenea așa-zise așchii căzură în

atmosfera planetei Erie, deasupra orașului New Cork. În timpul căderii, căldura generată de frecarea cu atmosfera fu canalizată și concentrată, alimentând laserele chimice compacte ascunse în rocă.

Câteva dintre raze loviră niște fabrici strategice din New Cork, legate de sistemele de armament ale FCA. Alte câteva părură să lovească la întâmplare, trecând prin case, școli și piețe, omorând sute de oameni. Cu fasciculele epuizate, laserele arseră în atmosferă, nelăsând niciun indiciu despre cine le trimisese sau de ce.

Asta se întâmpla în timp ce Trujillo, Beata, Kranjic și cu mine ne întorceam pe Roanoke. Nu știam despre asta în acel moment, desigur. Nu știam despre atacurile individuale care se petreceau în toată Uniunea Colonială, pentru că veștile ne erau ascunse și pentru că eram absorbiți de propria noastră supraviețuire.

– Ne-ai oferit protecția obinilor, i-am spus lui Hickory la câteva ore după întoarcerea pe Roanoke. Aș dori să profităm de această ofertă.

– Există unele complicații, răspunse Hickory.

I-am aruncat o privire lui Jane, apoi m-am întors spre Hickory.

– Păi, sigur că sunt. N-ar fi *distractiv* fără complicații.

– Simt sarcasmul, vorbi Hickory, complet lipsit de orice fel de simț al umorului.

– Îmi cer scuze, Hickory. Am o săptămână proastă și nu dă niciun semn de îmbunătățire. Te rog, spune-mi care ar putea fi aceste complicații.

– După ce ai plecat, a sosit o sondă automată de start de pe Obinur și am reușit în sfârșit să comunicăm cu guvernul nostru. Ni s-a spus că odată ce *Magellan* a dispărut, Uniunea Colonială a cerut în mod oficial ca obinii să nu se amestece în colonia Roanoke, în mod deschis sau pe ascuns.

– Roanoke a fost menționat în mod specific, interveni Jane.

– Da, încuviință Hickory.

– De ce? am întrebat.

– Uniunea Colonială n-a explicat. Presupunem acum că era din cauză că o încercare a obinilor de a descoperi planeta ar fi putut perturba atacul Uniunii Coloniale asupra flotei Conclavului. Guvernul nostru a fost de acord să nu se amestece, dar a notificat că dacă i s-ar întâmpla vreun rău lui Zoë, ar fi extrem de nemulțumit. Uniunea Colonială a dat asigurări guvernului nostru că Zoë se află

în siguranță, atât cât e posibil.

Așa cum și era.

– Atacul Uniunii Coloniale asupra flotei Conclavului s-a terminat, am spus.

– Înțelegerea n-a precizat când va fi acceptabil să intervenim, vorbi Hickory, din nou fără nicio urmă de umor. Suntem încă legați de ea.

– Așa că nu poți face nimic pentru noi, constată Jane.

– Avem sarcina s-o protejăm pe Zoë, spuse Hickory. Dar ni s-a explicat că definiția *protecției* se întinde numai până aici.

– Și dacă Zoë vă ordonă să protejați colonia? am întrebat.

– Zoë poate să ne ordone mie și lui Dickory ce dorește, răspunse Hickory. Dar mă îndoiesc că până și intervenția ei ar fi de-ajuns.

M-am ridicat de la birou și m-am dus încet până la fereastră să mă uit la cerul nopții.

– Obinii știu că Uniunea Colonială este atacată? am întrebat.

– Știm. Au fost atacuri numeroase de la distrugerea flotei Conclavului.

– Atunci știi că Uniunea Colonială va trebui să aleagă ce colonii are nevoie să apere și pe care le va sacrifica. Și Roanoke e mai probabil să ajungă în a doua categorie.

– Știm.

– Dar tot nu faceți nimic ca să ne ajutați…

– Nu, atâta vreme cât Roanoke rămâne parte a Uniunii Coloniale!

Jane era pregătită pentru asta înainte de a apuca eu să deschid gura.

– Explică asta!

– O planetă Roanoke independentă ar cere o reacție nouă din partea noastră. Dacă Roanoke se declară independentă de Uniunea Colonială, obinii s-ar simți obligați să ofere sprijin și ajutor temporar, până când Uniunea Colonială recapătă planeta sau acceptă secesiunea.

– Dar ați risca să vă îndepărtați Uniunea Colonială, remarcă Jane.

– Uniunea Colonială are câteva alte priorități în acest moment. Nu avem impresia că repercusiunile ajutorului dat unui Roanoke independent vor fi semnificative pe termen lung.

– Așadar, *ne veți ajuta*, am spus. Vreți doar să ne declarăm mai întâi independenți de Uniunea Colonială.

– Nu vă sfătuim nici să vă separați, nici să rămâneți, replică

Hickory. Vă anunțăm doar că dacă v-ați separa, v-am ajuta să vă apărați.

M-am întors către Jane.

– Tu ce crezi?

– Mă îndoiesc de faptul că oamenii din această colonie sunt gata pentru ca noi să le declarăm independența, răspunse Jane.

– Chiar dacă alternativa este moartea? am întrebat.

– Unii dintre ei ar prefera probabil moartea decât să fie trădători. Sau să fie izolați permanent de restul omenirii.

– Hai să-i întrebăm!

Atacul asupra coloniei Wabash n-a fost cine știe ce: câteva rachete pentru a distruge birourile administrative și construcțiile importante și o mică forță de invazie, formată din câteva sute de soldați bhav, ca să curețe locul cu focuri de armă. Însă nu Wabash era ținta. Adevăratele ținte erau cele trei crucișătoare ale FCA care făcură saltul în sistem pentru a apăra colonia. Sonda automată de salt care alertase FCA cu privire la atac arăta un crucișător bhav și trei canoniere mai mici, toate putând fi o pradă ușoară pentru trei crucișătoare. Ceea ce sonda de salt nu putea arăta era faptul că, la scurtă vreme după ce făcuse saltul, plecând din spațiul planetei Wabash, alte șase crucișătoare bhav făcuseră saltul în sistem, distrugând satelitul care lansase sondele și pregătindu-se pentru o ambuscadă.

Crucișătoarele FCA intrară cu prudență în spațiul Wabash – până la acest moment era limpede că Uniunea Colonială era supusă unui atac general, iar comandanții de navă ai FCA nu erau nici proști, nici nesăbuiți. Dar șansele erau împotriva lor din clipa în care sosiră în spațiul Wabash. Crucișătoarele FCA *Augusta*, *Savannah* și *Portland* doborâră trei dintre crucișătoarele bhav și toate canonierele mai mici înainte de a fi copleșite și distruse, împrăștiind metal, aer și echipaj în spațiu, deasupra planetei. Erau trei crucișătoare mai puțin cu care FCA să apere Uniunea Colonială. Era de asemenea un semnal că fiecare nou incident va trebui întâmpinat cu o forță copleșitoare, restrângând numărul de colonii pe care FCA le putea apăra la un moment dat. Prioritățile deja modificate potrivit noilor realități ale războiului se modificară încă o dată, și nu în favoarea UC, nici în a coloniei Roanoke.

– V-ați ieșit din minți, exclamă Marie Black. Suntem atacați de Conclavul ăsta, care vrea să ne vadă pe toți morți, și soluția voastră la problemă este să mergem singuri, fără niciun ajutor de la restul rasei umane? E pur și simplu o nebunie.

Privirile aruncate de la un capăt la altul al mesei îmi spuseră că Jane și cu mine eram complet singuri în povestea asta, exact așa cum bănuise Jane că vom fi. Chiar și Manfred Trujillo, care cunoștea situația mai bine ca oricine, era surprins de sugestia de a ne declara independența. Asta era prima ceată încăpățânată.

– N-am fi singuri, am replicat. Obinii ne vor ajuta dacă suntem independenți.

– *Asta* mă face să mă simt mai în siguranță, zise Black cu sarcasm. Extratereștrii plănuiesc să ne omoare pe toți, dar nu vă îngrijorați, îi avem pe extratereștrii ăștia *de casă* ca să ne apere. Asta până când se hotărăsc că mai bine pleacă și se dau de partea celorlalți extratereștri!

– Asta nu-i o evaluare prea exactă a obinilor, am spus.

– Dar principala preocupare a obinilor nu este colonia *noastră*, interveni Lee Chen. Este fiica *voastră*. Ferească Dumnezeu să i se întâmple ceva fiicei voastre, pentru că unde vom rămâne *noi* atunci? Obinii n-or să mai aibă niciun motiv să ne ajute. O să rămânem izolați de restul Uniunii Coloniale.

– Suntem *deja* izolați de restul Uniunii Coloniale, am remarcat. Planetele sunt atacate în toată Uniunea. FCA răspund deja cu multă greutate. Nu suntem o prioritate. Nu vom fi o prioritate.

Ne-am îndeplinit rolul.

– N-avem decât cuvântul tău pentru asta, insistă Chen.

Căpătăm relatări de presă, acum că avem acces la PDA-uri. Nu-i nimic la știri despre toate astea.

– Aveți și cuvântul meu pentru asta, zise Trujillo. Nici eu nu sunt gata să semnez pentru independență, dar Perry nu minte. Uniunea Colonială are prioritățile ei acum, și cu siguranță noi nu suntem una dintre ele.

– Nu încerc să spun că voi doi nu sunteți oameni de cuvânt, spuse Chen. Dar gândește-te la ce ne ceri să facem aici. Ne ceri să riscăm totul – *totul* – pe baza cuvântului vostru.

– Chiar dacă am fi de acord cu asta, ce urmează? întrebă Lol Gerber, cel care-l înlocuise pe Hiram Yoder în consiliu. Am fi izolați. Dacă Uniunea Colonială supraviețuiește, va trebui să ne răfuim cu ei

pentru că am stârnit o revoltă. Dacă Uniunea Colonială s-ar prăbuși, atunci am fi tot ce-a mai rămas din rasa umană, și ne-am bizui pe bunăvoința altora pentru supraviețuire. Cât timp ne-am putea aștepta să ne adăpostească, dacă toată mulțimea raselor inteligente ne vrea morți? Cum le putem cere obinilor, cu bună-credință, să-și pună în joc propria lor supraviețuire pentru noi? Uniunea Colonială înseamnă omenirea. Locul nostru este *în* ea, la bine și la rău.

– Nu înseamnă toată omenirea, am replicat. Există și Pământul.

– Care este ținut deoparte de Uniunea Colonială, preciză Black. N-o să ne fie de niciun folos acum.

Am oftat.

– Văd unde-o să ajungem. Am cerut consiliului votul, iar Jane și cu mine o să-l acceptăm. Dar vă implor, gândiți-vă la asta. Nu lăsați prejudecățile cu privire la obini, am aruncat eu o privire spre Marie Black, sau sentimentul patriotismului să vă facă orbi la faptul că suntem acum într-un război, iar *noi* ne aflăm în prima linie – și n-avem niciun sprijin de acasă. Suntem *pe cont propriu*. Avem nevoie să cântărim ce trebuie făcut ca să supraviețuim, pentru că nimeni altcineva nu are grijă de noi.

– N-ai fost niciodată atât de sumbru până acum, Perry, observă Marta Piro.

– Nu cred că lucrurile au mai fost vreodată atât de sumbre, am replicat. În ordine. Să votăm.

Eu am votat pentru secesiune. Jane se abținu; era tradiția noastră să dăm un singur vot pentru amândoi. Toți ceilalți membri ai consiliului au votat să rămânem în Uniunea Colonială.

Tehnic vorbind, votul meu era singurul care conta.

Desigur, tehnic vorbind, votând ieșirea din Uniunea Colonială, tocmai votasem pentru trădare. Așa că poate toți ceilalți îmi făceau o favoare.

– Suntem o colonie, am rostit. Încă.

În jurul mesei apărură zâmbete.

– Acum ce facem? întrebă Marie Black.

– Mă gândesc, am răspuns. Credeți-mă, mă gândesc.

Bonita era o planetă care trăia la înălțimea numelui său, un loc fermecător cu o viață sălbatică abundentă, având exact componentele genetice potrivite pentru consumul uman. Bonita fusese înființată cu cincisprezece ani în urmă; încă o colonie tânără,

dar destul de bine statornicită ca să aibă propria ei personalitate. Bonita a fost atacată de dtrutz, o specie cu mai multă ambiție decât creier. A fost o întâlnire care s-a desfășurat în mod decisiv pentru Uniunea Colonială; cele trei crucișătoare de deasupra planetei Bonita au terminat repede cu forța de invazie dtrutz, distrugându-le pe rând navele prost proiectate, mai întâi în timpul primului atac și apoi mai pe îndelete, în timp ce navele dtrutz încercau să ajungă la distanța de salt înainte ca proiectilele tunurilor cu accelerare electromagnetică ale FCA să le ajungă din urmă. Navele dtrutz nu avură deloc succes în această încercare.

Ceea ce făcea atacul dtrutz remarcabil nu era completa lui incompetență, ci faptul că dtrutz nu erau o specie din Conclav; ca și Uniunea Colonială, erau neafiliați. Dtrutz se aflau sub aceeași interdicție de colonizare ca și Uniunea Colonială. Atacară oricum. Știau – așa cum știa un număr tot mai mare de rase – că Uniunea Colonială era captivă într-o luptă amplă cu elemente ale Conclavului, și asta însemna posibilitatea de a jefui unele dintre coloniile umane mai mici, în timp ce FCA erau ocupate în altă parte. Uniunea Colonială era rănită și sângera în apă, iar peștii mai mici urcau din adâncuri să ia câte o înghițitură din corpul său.

– Am venit după fiica ta, îmi spuse Hickory.

– Scuză-mă, am replicat.

În ciuda a orice, n-am putut rezista impulsului de a scoate un zâmbet forțat.

– Guvernul nostru a stabilit că este inevitabil ca Roanoke să fie atacată și distrusă.

– Grozav, am comentat.

– Dickory și cu mine regretăm amândoi această eventualitate, zise Hickory aplecându-se puțin în față pentru a-și accentua vorbele. Și faptul că nu vă putem ajuta să împiedicați acest lucru.

– Păi, mulțumesc, am răspuns, sperând că tonul meu nu suna prea lipsit de sinceritate.

După cât se părea, nu suna.

– Nu ni se permite să ne amestecăm sau să oferim ajutor, dar am hotărât că este acceptabil să o scoatem pe Zoë din fața primejdiei, continuă Hickory. Am cerut o navă de transport pentru ea și pentru noi; se află pe drum. Voiam să vă anunțăm despre aceste planuri pentru că este fiica voastră și pentru că ne-am asigurat de

permisiunea de a vă transporta de asemenea pe tine și pe Jane, dacă doriți.

– Astfel ca noi trei să putem scăpa din încurcătura asta, am spus.

Hickory dădu din cap.

– Cum rămâne cu toți ceilalți?

– Nu avem permisiunea de a găzdui pe altcineva.

– Dar faptul că nu aveți permisiunea înseamnă că *nu puteți* găzdui pe altcineva? Dacă Zoë vrea să o ia pe prietena ei cea mai bună, Gretchen, o să-i spuneți nu? Și credeți că Zoë o să plece dacă Jane și cu mine rămânem?

– Plănuiți să rămâneți? întrebă Hickory.

– Sigur că da.

– Veți muri.

– S-ar putea, deși mă străduiesc să evit asta acum. Indiferent însă ce se va întâmpla, Roanoke este casa noastră. Nu plecăm, și bănuiesc că vei avea greutăți ca s-o convingi pe Zoë să plece fără noi sau fără prietenii ei.

– Ar pleca dacă i-ați cere voi.

Am zâmbit, am întins mâna spre birou să tastez la PDA și i-am trimis un mesaj lui Zoë să vină imediat la biroul meu. Ea sosi după câteva minute.

– Hickory și Dickory vor ca tu să pleci de pe Roanoke, i-am zis.

– Tu și cu mama veniți și voi?

– Nu.

– Atunci la naiba cu asta, exclamă Zoë, uitându-se direct la Hickory în timp ce vorbea.

Mi-am întins mâinile rugător către Hickory.

– Ți-am spus.

– Nu i-ai cerut să plece.

– Pleacă, Zoë, am rugat-o.

– Du-te naibii, tăticule de nouăzeci de ani, zise Zoë, zâmbind și totuși teribil de serioasă în același timp.

Apoi se întoarse din nou spre obin.

– Și duceți-vă naibii și voi doi! Și dacă suntem aici, atunci la naiba cu orice-aș fi pentru obini. Dacă vreți să mă protejați pe mine, protejați oamenii la care țin. Protejați colonia asta.

– Nu putem. Ni s-a interzis s-o facem.

– Atunci aveți o problemă, spuse Zoë.

Zâmbetul dispăruse, iar ochii îi aruncau scântei.

– Pentru că nu plec *nicăieri*! Și nici voi, nicioricine altcineva nu poate face nimic ca să schimbe asta!

Zoë se năpusti afară ca o furtună.

– Lucrurile au mers în mare parte așa cum mă așteptam, am comentat.

– N-ai făcut tot ce-ți stătea în putință ca s-o convingi, îmi reproșă Hickory.

L-am privit pe Hickory printre gene.

– Sugerezi că n-am fost sincer.

– Da, răspunse Hickory.

Expresia lui era încă și mai indescifrabilă decât de obicei, dar nu-mi închipui că era ușor pentru el să spună așa ceva; reacția emoțională avea să-l facă probabil să-și închidă curând interfața.

– Ai dreptate. *N-am fost* sincer.

– Dar *de ce*? întrebă Hickory, și am fost surprins de tonul plângăreț din vocea lui.

Tremura acum.

– Ți-ai ucis propriul copil, și copilul lui Charles Boutin!

– N-a murit încă. Și nici noi. Nici colonia asta.

– Știi că nu putem permite ca Zoë să aibă de suferit, vorbi Dickory, întrerupându-și rolul mut.

Mi-am adus aminte că el era de fapt superiorul între cei doi obini.

– O să vă întoarceți la planul de a ne omorî, pe mine și pe Jane, ca s-o apărați pe Zoë? am întrebat.

– E de sperat că nu, răspunse Dickory.

– Ce răspuns fermecător de ambiguu, am comentat.

– Nu este ambiguu, spuse Hickory. Știi care este poziția noastră. Care trebuie să fie.

– Și ți-aș cere să-ți aduci aminte care este poziția *mea*, am replicat. V-am spus că în orice împrejurare, trebuie s-o protejați pe Zoë. Asta nu s-a schimbat.

– Dar ai făcut să fie mult mai dificil, zise Hickory. Ai făcut să fie imposibil.

– Nu cred. Dați-mi voie să vă fac o propunere. Eu am să vă promit că Zoë va pleca pe nava aceea cu voi. Dar trebuie să-mi promiteți că o s-o duceți unde o să vă cer eu să mergeți.

– Unde-i asta? întrebă Hickory.

– N-o să vă spun încă.

– Atunci, e mai greu pentru noi să fim de acord, replică Hickory.

– Asta-i partea proastă. Dar vă garantez că locul unde o duceți e mai sigur decât aici. Acum: dați-vă acordul, și o să am grijă să plece cu voi. Nu, și va trebui să găsiți o metodă de a o proteja aici, sau să mă ucideți pe mine și pe Jane încercând s-o târâți după voi. Astea vă sunt opțiunile.

Hickory și Dickory se aplecară unul spre altul și discutară câteva minute, mai mult decât i-am văzut vreodată vorbind.

– Îți acceptăm condiția, răspunse Hickory.

– Bine. Atunci, tot ce am de făcut este să o fac pe Zoë să fie de acord.

– Ne vei spune acum unde-o s-o ducem pe Zoë? întrebă Hickory.

– Să ducă un mesaj, am spus.

Kristina Marie tocmai andocase la stația Khartoum când compartimentul motoarelor se făcu bucăți, vaporizând sfertul din spate al navei comerciale și aruncând cele trei sferturi din față de-a dreptul peste stația Khartoum. Carcasa stației se îndoi și plesni; aerul și oamenii fură azvârliți prin crăpături. Peste zona de impact, pereți despărțitori etanși se închiseră la locul lor, doar pentru a fi smulși din locurile lor de ancorare și din balamale de către masa inerțială copleșitoare a navei *Kristina Marie*, care și ea lăsa să-i scape aer și oameni din echipaj din cauza impactului. Când nava ajunse să se oprească, explozia și ciocnirea avariaseră stația Khartoum și ucisese 566 de oameni pe stație și toți membrii echipajului de pe *Kristina Marie*, în afară de șase, dintre care doi muriră la scurtă vreme după aceea din cauza rănilor.

Explozia navei *Kristina Marie* făcu mai mult decât să distrugă nava și o mare parte din stația Khartoum; coincise cu recoltarea fructului-porcului de pe Khartoum, o delicatesă locală care reprezenta unul dintre exporturile majore ale coloniei Khartoum. Fructul-porcului se strica repede după ce se cocea (își luase numele de la faptul că oamenii de pe Khartoum dădeau fructele prea coapte la porci, singurii care le mai mâncau în acel moment), așa încât Khartoum investise masiv ca să reușească să strângă și să încarce pentru export recolta de fructele-porcului în câteva zile de la coacere, prin intermediul stației Khartoum. *Kristina Marie* era numai una dintre cele o sută de nave comerciale ale Uniunii Coloniale aflate deasupra

coloniei Khartoum, așteptându-și cota de fructe. Cu stația Khartoum scoasă din funcțiune, sistemul de distribuție bine pus la punct pentru fructele-porcului se risipi în dezordine. Navele trimiseră navete chiar pe planetă ca să încerce să încarce cât mai multe lăzi cu fructe cu putință, dar acest lucru duse la confuzie la sol, cu privire la care producători aveau prioritate la îmbarcarea produselor și ce nave comerciale aveau prioritate la primirea lor. Fructele trebuiau despachetate din containerele de depozitare și reambalate pentru navete; nu existau nici pe departe destui oameni pentru treaba asta. Cea mai mare parte a fructelor-porcului putreziră în containere, provocând un șoc important economiei de pe Khartoum, care urma să fie constrânsă pe termen lung de nevoia de a reconstrui stația Khartoum – canalul de alimentare economic și pentru alte exporturi – și de a întări apărarea coloniei Khartoum în fața altor atacuri.

Înainte ca nava *Kristina Marie* să acosteze la stația Khartoum, și-a transmis datele de identificare, inventarul încărcăturii și traseul recent ca parte a „strângerii de mână" standard de securitate. Înregistrările arătau că, doar cu două opriri înainte, *Kristina Marie* făcuse afaceri pe Quii, lumea de baștină a rasei qui, una dintre puținele aliate ale Uniunii Coloniale. Andocase lângă o navă înregistrată ca aparținând rasei ylan, ylan fiind membri ai Conclavului. Analiza criminalistică a exploziei nu lăsă nicio îndoială asupra faptului că fusese declanșată intenționat și nu reprezenta o defecțiune accidentală a nucleului motorului. De pe Phoenix veni ordinul ca nicio navă comercială care vizitase o lume non-umană în ultimul an să nu se mai apropie de vreo stație spațială fără o scanare și o inspecție amănunțite. Sute de nave comerciale pluteau în spațiu, cu încărcătura nedesfăcută și echipajele în carantină, în sensul inițial, venețian, al cuvântului, așteptând eradicarea unui alt soi de molimă.

Kristina Marie fusese sabotată și trimisă la drum, către un loc unde distrugerea ei putea avea cel mai mare impact, nu Coloniale. Planul se desfășurase sclipitor.

Consiliul coloniei Roanoke nu reacționă prea bine la vestea că o trimisesem pe Zoë să-i ducă un mesaj generalului Gau.

– Trebuie să discutăm problema ta cu trădarea, îmi spuse Manfred Trujillo.

– N-am nicio problemă cu trădarea, am răspuns. Mă pot opri oricând.

M-am uitat în jurul mesei la ceilalți membri ai consiliului. Mica mea glumă n-avusese prea mult succes.

– Pe toți dracii, Perry, exclamă Lee Chen, mai furios decât îl văzusem vreodată. Conclavul plănuiește să ne omoare, iar tu schimbi bilețele cu șeful lui?

– Și ți-ai folosit fiica pentru asta, adăugă Marie Black, cu dezgustul perceptibil în voce. Ți-ai trimis singurul copil în mâinile inamicului!

Am aruncat o privire piezișă spre Jane și Savitri, și amândouă îmi făcură semn din cap. Știam că se va pune problema asta; discutaserăm cum s-o tratăm cel mai bine când s-ar fi pus.

– Nu, nu l-am trimis la inamic, am replicat. Avem inamici, și încă o mulțime, dar generalul Gau nu este unul dintre ei. Le-am povestit despre discuția mea cu generalul Szilard din Forțele Speciale și despre avertismentul lui cu privire la tentativa de asasinare a lui Gau.

– Gau ne-a promis că nu va ataca Roanoke, am continuat. Dacă moare, nu mai există nimic între noi și oricine-ar vrea să ne ucidă.

– Nu există nimic între noi și ei nici *acum*, sublinie Lee Chen. Sau ți-a scăpat atacul împotriva noastră de acum vreo două săptămâni?

– Nu mi-a scăpat, am replicat. Și bănuiesc că ar fi fost mult mai rău dacă Gau n-ar fi avut măcar un control cât de mic asupra Conclavului. Dacă știe despre tentativa de asasinat, o poate folosi ca să recapete controlul în restul Conclavului. Și apoi vom fi în siguranță. Sau măcar ceva mai în siguranță. Am hotărât că merita să-mi asum riscul de a-l anunța.

– N-ai supus hotărârea la vot, îmi reproșă Marta Piro.

– Nu eram obligat. Încă sunt conducătorul coloniei. Jane și cu mine am decis că era lucrul cel mai bun pe care-l aveam de făcut. Și nu-i ca și cum voi ați fi spus „da“, oricum.

– Dar e *trădare*, repetă Trujillo. Cu adevărat acum, John. E mai mult decât să-l rogi cu sfială pe general să nu-și aducă flota aici. Te amesteci în politica internă a Conclavului. Uniunea Colonială n-o să te lase cu niciun chip să faci așa ceva, în special când te-au chemat deja în fața unei comisii de anchetă.

– Îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele.

– Da, bine, din nefericire va trebui să ne asumăm cu toții responsabilitatea pentru ele, *de asemenea*. În afară de cazul în care crezi că Uniunea Colonială o să presupună că faci asta absolut singur.

Am privit-o pe Marie.

– Din pură curiozitate, Marie, ce crezi tu că o să *facă* UC? Să trimită trupe FCA ca să ne aresteze pe mine și pe Jane? Eu personal cred că totul va fi *bine*. Atunci măcar o să existe o prezență militară aici dacă suntem atacați. Singura altă opțiune ar fi să ne lase baltă, și știi ceva? Asta e ceea ce se întâmplă *deja*!

Mi-am rotit privirea în jurul mesei.

– Cred că e nevoie să accentuăm din nou un fapt izbitor care este mereu trecut cu vederea, și anume: suntem complet, absolut și pe de-a-ntregul *pe cont propriu*. Valoarea pe care o avem pentru Uniunea Colonială constă acum în moartea noastră, pentru a determina celelalte colonii să intre în luptă, cu cetățenii și tezaurele lor. N-am nimic împotrivă să fiu un simbol pentru restul Uniunii Coloniale, dar nu vreau să fiu silit să mor pentru acest privilegiu. Nu vreau nici ca vreunul dintre *voi* să trebuiască să moară pentru acest privilegiu.

Trujillo se uită pieziș la Jane.

– Ești de acord cu toate astea? îi spuse.

– John a căpătat informațiile de la fostul meu comandant, replică Jane. Am probleme de limpezit cu el la nivel personal. N-am nicio îndoială că informațiile sunt corecte.

– Dar are el planurile lui? întrebă Trujillo.

– Sigur că are planuri, răspunse Jane. Vrea să împiedice restul universului să ne calce în picioare ca pe niște gândaci nenorociți. Cred că a lăsat să se-nțeleagă asta destul de limpede.

Asta îl făcu pe Trujillo să șovăie.

– Voiam să întreb dacă are planuri pe care noi nu le vedem, explică el în sfârșit.

– Mă îndoiesc. Forțele Speciale sunt destul de directe. Suntem vicleni dacă e necesar, dar când vine momentul, mergem direct la țintă.

– Ceea ce-l face primul om de soiul ăsta, am comentat. Uniunea Colonială nu au fost sinceri cu noi cu nimic din toate astea.

– N-au avut de-ales, zise Lee Chen.

– Nu-mi spune mie așa ceva! suntem prea adânc băgați în povestea asta ca să înghițim totul pe nemestecate. Da, UC juca un joc complicat cu Conclavul și nu s-a ostenit să ne spună nouă, pionilor, care era jocul. Dar acum UC joacă un joc nou și acesta depinde de înlăturarea noastră de pe tablă.

– Nu putem fi siguri, comentă Marta Piro.

– Știm că nu avem sisteme defensive, vorbi Trujillo. Și știm de unde putem să așteptăm mai mult. Indiferent de motive, John are dreptate. Ne așteaptă vremuri grele.

– Tot aș vrea să știu cum poți trăi cu faptul că ai trimis-o pe fiica ta să negocieze cu acest general Gau, insistă Marie Black.

– Era o idee bună, răspunse Jane.

– Nu văd cum, zise Black.

– Zoë călătorește cu obinii, explică Jane. Obinii nu sunt deschis ostili față de Conclav. Generalul Gau îi va primi pe obini, în condițiile în care n-ar putea primi o navă colonială.

– Dacă am fi putut *căpăta* cumva o navă colonială, ceea ce nu se poate, am spus.

– Nici John, nici eu nu putem pleca din colonie fără ca absența noastră să nu fie observată, atât de Uniunea Colonială, cât și de propriii noștri coloniști, continuă Jane. Pe de altă parte, Zoë are o relație specială cu obinii. Plecarea ei de pe planetă la insistența obinilor era ceva la care Uniunea Colonială s-ar fi așteptat.

– Mai există și un alt avantaj, am completat eu. Capetele se răsuciră înspre mine.

– Chiar dacă eu sau Jane am putea face drumul, Gau n-ar avea niciun motiv să accepte informația noastră ca autentică sau serioasă. Conducătorii de colonii s-au mai sacrificat și înainte. Dar cu Zoë, îi dăm lui Gau mai mult decât informații.

– Îi dați un ostatic, zise Trujillo.

– Da.

– Jucați un joc riscant.

– *Acesta* nu este un joc, am replicat. Trebuia să fim siguri că suntem auziți. Și e un risc calculat. Obinii sunt cu Zoë, și nu cred că vor sta fără să facă nimic dacă Gau face ceva stupid.

– Tot îi riști viața, zise Black. Îi riști viața și e doar un copil.

– Dacă ar sta aici, ar muri la fel ca noi toți. Plecând, o să trăiască și ne dă și nouă șansa de a supraviețui. Am făcut ceea ce trebuia.

Marie Black deschise gura să răspundă.

– Trebuie să te gândești *foarte* bine la următorul lucru pe care-l spui în legătură cu fiica mea, zise Jane.

Black închise gura cu un *poc* sonor.

– Ați stabilit acest plan de acțiune fără noi, zise Lol Gerber. Dar ne spuneți acum. Aș dori să știu de ce.

– Am trimis-o pe Zoë pentru că am crezut că este necesar, am răspuns. A fost o decizie pe care trebuia s-o luăm noi, și am luat-o. Dar Marie are dreptate: *voi* o să trebuiască să trăiți cu consecințele acțiunilor noastre. Trebuia să vă spunem. Dacă judecăm după Marie, unii dintre voi și-au pierdut încrederea în noi. În acest moment, aveți nevoie de conducători în care simțiți că puteți avea încredere. V-am spus ce-am făcut și de trebuie să votați dacă vreți să conducem colonia mai departe sau nu…

– Uniunea Colonială nu va accepta pe nimeni nou, spuse Marta Piro.

– Cred că depinde de ceea ce le spuneți, am replicat. Dacă le spuneți că ne-am înhăitat cu inamicul, bănuiesc că vor aproba schimbarea.

– Prin urmare, ne întrebi și dacă o să vă predăm sau nu Uniunii Coloniale, spuse Trujillo.

– Vă cerem să faceți ceea ce credeți că este necesar, am răspuns. Exact la fel cum am făcut noi.

M-am ridicat în picioare; Jane făcu la fel. Am ieșit din biroul nostru în lumina soarelui de pe Roanoke.

– Cât timp crezi că o să le trebuiască? am întrebat-o pe Jane.

– Nu prea mult. Mă aștept ca Marie Black să aibă grijă de asta.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că n-ai omorât-o. Asta ar fi făcut problematic votul de încredere.

– *Am vrut* s-o omor, dar nu pentru că se înșela. Are dreptate. Riscăm viața lui Zoë. Și e un copil.

M-am apropiat de soția mea.

– Are aproape aceeași vârstă ca și tine, am spus, mângâind-o pe braț.

Jane se trase deoparte.

– Nu-i același lucru, știi prea bine.

– Nu, nu e. Dar Zoë e destul de mare ca să înțeleagă ce face. A pierdut oameni la care ținea, la fel ca tine. La fel ca mine. Și știe că e pe cale de a pierde mult mai mult. Ea a ales să plece. Am lăsat-o să aleagă.

– I-am lăsat o *falsă* alegere, spuse Jane. Am stat în fața ei și am lăsat-o să aleagă între a-și risca propria ei viață și a risca viața tuturor celor pe care-i cunoaște, inclusiv a noastră. Nu-mi poți spune că a fost corect să-i oferim asemenea opțiuni.

– Nici vorbă. Dar asta a fost tot ce i-am putut oferi.

– Urăsc universul ăsta nenorocit, exclamă Jane, uitându-se în altă parte. Urăsc Uniunea Colonială. Urăsc Conclavul. Urăsc colonia asta. Le urăsc pe toate!

– Ce simți pentru mine?

– Nu e un moment bun să întrebi.

Ne-am așezat și am așteptat.

O jumătate de oră mai târziu, Savitri ieși din biroul administrației. Avea ochii roșii.

– Ei, am vești bune și vești proaste, spuse ea. Vestea bună este că aveți zece zile până când ei o să anunțe UC că ați vorbit cu generalul Gau. Trebuie să-i mulțumiți lui Trujillo pentru asta.

– Asta e ceva, am zis.

– Mda. Vestea proastă e că sunteți dați afară. Amândoi. Vot unanim. Eu sunt doar secretară. N-am putut vota. Îmi pare rău.

– Cine a primit slujba acum? întrebă Jane.

– Trujillo, răspunse Savitri. Sigur că da. Ticălosul a început să umble după funcție înainte ca voi să închideți ușa.

– Chiar nu-i atât de rău, am comentat.

– Știu, replică Savitri și se șterse la ochi. Încerc doar să vă dau impresia că o să-mi fie dor de voi.

Am zâmbit.

– Ei, îți sunt recunoscător.

Am îmbrățișat-o. Ea mă îmbrățișă la rândul ei cu energie, apoi se dădu înapoi.

– Și acum? întrebă Savitri.

– Avem zece zile. Așteptăm.

Nava cunoștea sistemele defensive ale planetei Roanoke sau lipsa acestora, și de aceea apăru pe cer în partea cealaltă a planetei, unde singurul satelit de apărare al coloniei n-o putea vedea. Nava coborî încetișor în atmosferă, pentru a evita căldura și spectacolul intrării, și traversă lent longitudinile globului, îndreptându-se către colonie. Înainte ca nava să intersecteze orizontul de percepție al satelitului defensiv și ca fierbințeala motoarelor să fie detectată de acesta, nava le întrerupse și începu o plutire prelungită pe bază de gravitație către colonie, masa ei scăzută fiind susținută de aripi generate electric, imense, dar subțiri ca o șoaptă. Nava se lăsă tăcută către ținta ei, adică noi.

Am văzut-o chiar când și-a terminat lunga plutire și a renunțat la aripi, trecând la reactoare de manevră și la câmpuri de suspensie. Fuioarele de căldură și de energie brusc apărute fură prinse de satelit, care trimise imediat un avertisment – prea târziu, după cum se dovedi, pentru că până când să apuce să semnalizeze, nava făcuse deja manevrele de aterizare. Satelitul trimise imediat măsurătorile telemetrice turelelor noastre energetice, care erau acum complet încărcate.

Jane, care era încă responsabilă cu apărarea coloniei, semnaliză satelitului să aștepte. Nava se afla acum între limitele coloniei, dacă nu și în interiorul zidurilor din Croatoan; dacă satelitul trăgea, chiar colonia ar fi suferit pagube. Jane deconectă și ea turelele energetice; și ele ar fi sfârșit prin a provoca mai multe stricăciuni coloniei decât ar fi făcut-o nava.

Vehiculul ateriză; Jane, Trujillo și cu mine am ieșit s-o întâmpinăm. În timp ce ne apropiam, se deschise o trapă a navei. Un pasager se năpusti prin deschidere, țipând și alergând spre Jane, care se pregăti pentru ciocnire. Nu prea bine, după cum se dovedi, pentru că ea și cu Zoë se prăbușiră amândouă la pământ. M-am apropiat ca să fac haz de ele; Jane mă apucă de gleznă și mă trase după ele în grămadă. Trujillo rămase la o distanță prudentă, ca să nu fie prins în harababură.

– Ți-a luat destul timp, i-am spus lui Zoë, după ce m-am desprins în sfârșit. Încă o zi și jumătate, până când mama ta și cu mine am fi fost trimiși pe Phoenix sub acuzația de trădare.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, replică Zoë. Mă bucur doar să vă văd.

Mă prinse într-o altă îmbrățișare.

– Zoë, vorbi Jane, l-ai văzut pe generalul Gau.

– L-am văzut, zici? Am fost de față la tentativa de asasinat!

– *Poftim?* am exclamat Jane și cu mine în același timp.

Zoë ridică mâinile împăciuitor.

– Am supraviețuit. După cum puteți vedea.

M-am uitat spre Jane.

– Cred că tocmai am făcut pe mine, am spus.

– N-am nimic. N-a fost chiar atât de rău, serios!

– Știi, chiar și pentru o adolescentă, ești cam blazată în legătură cu asta, am remarcat.

Zoë zâmbi larg. Am îmbrățișat-o din nou, încă și mai strâns.

– Și generalul? întrebă Jane.

– A scăpat și el. Și nu *doar* că a scăpat. A ieșit furios din întâmplare. Folosește tentativa ca să-i ia pe toți la mușchiuluit. Să le ceară loialitate față de el.

– Față de el? am replicat. Asta nu-i seamănă. Mi-a spus că Conclavul nu este un imperiu. Dacă cere loialitate, sună ca și cum s-ar proclama împărat.

– Unii dintre sfătuitorii lui cei mai apropiați tocmai *au încercat* să-l omoare, sublinie Zoë. I-ar fi de folos în momentul ăsta puțină loialitate personală.

– Nu te pot contrazice, am răspuns.

– Dar nu s-a terminat, continuă Zoë. De aceea m-am întors. Există încă un grup de planete care-i rezistă. Sunt conduse de cineva pe nume Eser. Nerbros Eser. Ele au fost cele care au atacat Uniunea Colonială, a spus generalul.

– Așa-i, am încuviințat, amintindu-mi ce-a zis generalul Szilard despre Eser.

– Generalul Gau mi-a dat un mesaj pentru voi. Spune că Eser vine-ncoace. În curând. Eser vrea să cucerească Roanoke pentru că generalul n-a putut. Cucerirea coloniei Roanoke îi oferă influență, zice generalul. O cale de a arăta că e mai capabil să conducă Conclavul.

– Desigur, am comentat. Toți ceilalți folosesc Roanoke pe post de pion. De ce nu și ticălosul ăsta?

– Dacă Eser ăsta atacă Uniunea Colonială fără oprelișteatunci n-o să aibă nicio problemă să ne facă praf, interveni Trujillo.

Încă păstra distanța față de grămadă.

– Generalul a spus că, potrivit informațiilor lui, Eser nu plănuiește să ne lovească din spațiu, răspunse Zoë. Vrea să aterizeze aici, să cucerească Roanoke cu trupe. Generalul spune că va folosi numai atâtea câte să pună mâna pe colonie. Într-un fel, opusul a ceea ce a făcut generalul cu flota lui. Să demonstreze ceva. E mai mult în fișierele pe care mi le-a dat generalul.

– Așadar, va fi o forță de atac mică, am răspuns.

Zoë dădu din cap.

– În afară de cazul în care vine doar el cu câțiva prieteni, încă o s-avem o problemă, observă Trujillo și făcu semn din cap către mine și Jane. Voi doi sunteți singurii cu instruire militară reală. Chiar și cu apărarea de la sol, n-o să rezistăm mult împotriva unor soldați

adevărați.

Jane era pe cale să răspundă, însă Zoë o întrecu.

– M-am gândit la asta.

Trujillo păru să-și înăbușe un surâs.

– *Tu* te-ai gândit!

Zoë deveni serioasă.

– Domnule Trujillo, fiica ta este prietena mea cea mai bună din lume. Nu vreau să moară. Nu vreau ca *tu* să mori. Sunt în măsură să ajut. Te rog nu mă lua de sus.

Trujillo se îndreptă de spate.

– Îmi cer scuze, Zoë. N-am vrut să fiu nerespectuos. Doar că nu mă așteptam ca tu să ai un plan.

– Și nici eu, am adăugat.

– Îți aduci aminte că în urmă cu multă vreme m-am plâns că faptul de a fi obiectul venerației unei întregi rase de extratereștri nu-mi folosea nici măcar ca să scap din când în când de lecțiile pentru acasă? continuă Zoë.

– Nu prea bine.

– Ei bine, cât timp am fost plecată, m-am hotărât să aflu la ce *mi-ar putea* folosi de fapt.

– Încă nu pricep, am zis.

Zoë mă luă de mână și apoi se întinse să o ia și pe a lui Jane.

– Veniți, spuse ea. Hickory și Dickory sunt încă pe navă. Au grijă de ceva pentru mine. Vreau să vă arăt.

– Ce e? întrebă Jane.

– E o surpriză, răspunse Zoë. Dar cred că o să vă placă.

Paisprezece

Jane mă trezi împingându-mă jos din pat.

– Ce naiba? am mormăit ameţit de pe podea.

– Semnalul de la satelit tocmai a căzut.

Jane se ridică în picioare, apucă un binoclu de mare putere din măsuţa de toaletă şi ieşi. M-am sculat repede şi m-am dus după ea.

– Ce vezi? am întrebat.

– Satelitul a dispărut. E o navă, nu prea departe de locul unde ar trebui să fie satelitul.

– Eser ăsta nu prea e partizanul subtilităţii, am comentat.

– Nu crede că ar trebui să fie. Oricum, nu s-ar potrivi cu scopurile sale.

– Suntem gata?

– Nu contează dacă suntem gata, lăsă Jane binoclul în jos ca să se uite la mine. E vremea.

Ca să fim corecţi, după întoarcerea lui Zoë, am anunţat Departamentul Colonizării că noi credeam că ne ameninţă un atac iminent şi că apărarea noastră împotriva unui asemenea atac era aproape inexistentă. Am implorat sprijin suplimentar. Ceea ce-am obţinut a fost o vizită din partea generalului Rybicki.

– Voi doi trebuie să fi înghiţit un pumn de pastile, comentă Rybicki, fără introducere, când intră în biroul administratorului. Începe să-mi pară rău că v-am propus pe voi ca şefi ai coloniei.

– Nu mai suntem şefii coloniei, am replicat, şi am arătat spre Manfred Trujillo, care era aşezat în spatele fostului meu birou. El e.

Asta îl făcu pe Rybicki să se clatine; se uită spre Trujillo.

– N-ai nicio autorizație să fii conducătorul coloniei.

– Coloniștii n-ar fi de acord cu tine, replică Trujillo.

– Coloniștii n-au dreptul de vot, protestă Rybicki.

– N-ar fi de acord nici cu asta, continuă Trujillo.

– Atunci *ei* au înghițit idioatele alea de pastile, împreună cu voi trei, zise Rybicki și se întoarse spre mine și Jane. Ce naiba se petrece aici?

– Credeam că mesajul către Departamentul Colonizării a fost destul de limpede, am răspuns. Avem motive să credem că suntem pe cale să fim atacați, iar cei care o să ne atace plănuiesc să ne anihileze complet. Avem nevoie de apărare sau o să murim.

– Ați trimis mesajul *în clar*, exclamă Rybicki. Oricine l-ar fi putut recepționa.

– Era codificat, am răspuns. Cod militar.

– A fost codificat cu un protocol compromis. A fost compromis de ani de zile.

Ridică ochii spre Jane.

– *Tu*, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știi, Sagan. Tu ești responsabilă pentru siguranța coloniei. Tu știi ce cod să folosești!

Jane nu scoase niciun cuvânt.

– Așadar, zici că acum oricine ar fi interesat să ne asculte știe că suntem vulnerabili, am remarcat.

– Zic că ai fi putut la fel de bine să-ți lipești șuncă pe cap și să intri într-o vizuină de tigri.

– Atunci Uniunea Colonială are un motiv în plus să ne apere, vorbi Trujillo.

Rybicki aruncă din nou o privire spre Trujillo.

– Nu mai vorbesc cu el în preajmă, spuse. Nu contează ce soi de înțelegere convenabilă aveți aici, esența problemei este că voi doi v-ați băgat pielea în saramură pentru colonie, nu el. E timpul să vorbim serios, iar ceea ce trebuie să vorbim e strict secret. *El* nu se încadrează.

– Este totuși conducătorul coloniei, am spus.

– Nu-mi pasă nici dacă l-ați fi încoronat regele Siamului, replică Rybicki. Trebuie să plece.

– E hotărârea ta, Manfred, am zis.

– O să plec, răspunse Trujillo, ridicându-se în picioare. Dar trebuie

să știi ceva, generale Rybicki. Noi, cei de-aici, știm cum ne-a folosit Uniunea Colonială, cum s-a jucat cu destinul nostru și cu viețile noastre, ale tuturor. Viețile noastre, ale familiilor și ale copiilor noștri. Dacă Uniunea Colonială nu ne apără acum, o să știm cine ne-a omorât cu adevărat. Nu cine știe ce altă specie și nu Conclavul. Uniunea Colonială. Pur și simplu.

– Ăsta-i un discurs frumos, Trujillo, comentă Rybicki. Nu înseamnă că e și adevărat.

– Generale, în acest moment nu te-aș socoti o autoritate în materie de adevăr, replică Trujillo.

Făcu semn din cap către mine și Jane și ieși înainte ca generalul să apuce să riposteze.

– O să-i spunem tot ceea ce ne spui tu nouă, l-am anunțat, după plecarea lui Trujillo.

– Atunci o să fiți trădători, în aceeași măsură ca și incompetenți, zise Rybicki, stând la birou. Nu știu ce credeți că faceți voi doi, dar orice-ar fi, e o nebunie. Tu, se uită el spre Jane, *știu* că știi că protocolul de codificare a fost compromis. Trebuia să știi că transmiteai vulnerabilitatea voastră. Nu reușesc să pricep nici cât negru sub unghie de ce-ai făcut-o.

– Am motivele mele, răspunse Jane.

– Bine. Spune-mi.

– Nu.

– Poftim? întrebă generalul.

– Am zis nu. N-am încredere în tine.

– O, asta-i *nostim*, exclamă Rybicki. Tocmai ai pictat o țintă mare și lată pe colonia voastră și *eu* nu sunt de încredere!

– Există o mulțime de lucruri pe care Uniunea Colonială le-a făcut cu Roanoke și despre care nu s-a ostenit să ne pomenească, am comentat. Schimbarea de poziție e un joc cinstit.

– Iisuse! Nu suntem într-o afurisită de *curte a școlii*. Jucați cu viața acestor coloniști drept miză!

– Și în ce fel e diferit asta de ceea ce-a făcut UC? am întrebat.

– Pentru că nu aveți autoritatea. Nu aveți dreptul.

– Uniunea Colonială are *dreptul* să se joace cu viața acestor coloniști? am întrebat. Are dreptul de a-i pune în calea unei armate dușmane care vrea să-i distrugă? Nu sunt soldați, generale. Sunt civili. Unii dintre oamenii noștri sunt pacifiști religioși. *Tu* ai avut grijă de asta. Uniunea Colonială s-ar putea să fi avut *autoritatea* de a-i

pune pe acești oameni în calea pericolului. Dar e al naibii de sigur că n-avea *dreptul*!

– Ai auzit vreodată de Coventry? întrebă Rybicki.

– Orașul englezesc? am întrebat.

Rybicki încuviință.

– În al doilea război mondial, britanicii au aflat prin intermediul serviciilor de informații că dușmanii erau pe cale să bombardeze orașul. Știau când urma să se întâmple. Dar dacă evacuau orașul, ar fi dezvăluit că știau codul secret al inamicilor, și și-ar fi pierdut capacitatea de a intercepta planurile dușmanilor. Pentru binele întregii Britanii, au lăsat să se producă bombardamentul.

– Spui acum că Roanoke este Coventry-ul Uniunii Coloniale, comentă Jane.

– Spun că avem un dușman implacabil care ne vrea pe toți morți. Și că trebuie să luăm în considerare ceea ce este mai bine pentru omenire. *Toată* omenirea.

– Asta înseamnă să presupunem că ceea ce face Uniunea Colonială este ceea ce este cel mai bine pentru toată omenirea? vorbi Jane.

– N-am spus asta.

– O gândești.

– N-ai nici cea mai mică idee ce gândesc eu.

– Știu precis ce gândești. Știu că ești aici ca să ne spui că Uniunea Colonială nu are nave sau soldați ca să ne apere. Știu că tu știi că există nave și soldați pentru apărarea noastră, dar că au fost repartizate în roluri pe care tu le socotești inutile sau neesențiale. Știu că ar trebui să ne servești o minciună convingătoare despre asta. De aceea ai venit aici personal, ca să oferi minciunii o nuanță personală. Și știu că te scârbește faptul că ești pus să faci așa ceva, dar ceea ce te scârbește încă și mai mult este că ți-ai îngăduit singur s-o faci.

Rybicki se uita fix la Jane, cu gura căscată. La fel și eu.

– Știu că voi credeți că Uniunea Colonială se poartă prostește, sacrificând Roanoke Conclavului. Știu că ești la curent cu faptul că există deja planuri de a folosi pierderea noastră pentru a face recrutări în colonii. Știu că tu crezi că recrutarea din colonii le face pe acestea mai vulnerabile la atac, și nu invers, pentru că acum Conclavul va avea un motiv să țintească populațiile civile pentru a reduce numărul soldaților potențiali. Știu că vezi asta ca pe un ultim

stadiu pentru Uniunea Colonială. Știu că tu crezi că Uniunea Colonială va pierde. Știu că te temi pentru mine și pentru John, pentru colonia asta și pentru toată omenirea. Știu, în cele din urmă, că tu crezi că nu avem nicio ieșire…

Rybicki rămase tăcut vreme de o clipă nesfârșită.

– Pari să știi multe, comentă el în sfârșit.

– Știu destule. Dar acum avem nevoie să auzim toate astea de la tine.

Rybicki se uită atent spre mine, apoi din nou la Jane. Umerii i se încovoiară și se foi stânjenit.

– Ce-aș putea să spun ca voi să nu păreți că știți deja? Uniunea Colonială n-are nimic pentru voi. Am pledat în fața lor să vă dea ceva, *orice* – se uită la Jane ca să vadă dacă ea recunoaște adevărul acestor spuse, dar ea nu făcea decât să-l privească impasibilă –, însă au luat hotărârea să mențină frontul la coloniile mai deprate. Mi s-a spus că era o folosire strategică mai bună a forței noastre militare. Nu sunt de acord, dar nu e un argument de neapărat. Roanoke nu e singura colonie mai nouă care a rămas descoperită.

– E doar cea despre care se știe că e amenințată.

– Ar trebui să vă ofer o poveste rezonabilă pentru lipsa de sisteme defensive, continuă Rybicki. Cea la care m-am oprit a fost faptul că mesajul vostru de implorare, cu codificarea compromisă, ne-a pus în primejdie navele și soldații. Asta are avantajul de a putea fi adevărat – se uită la Jane tăios, în timp ce vorbea –, dar e mai ales o acoperire. N-am venit doar să o fac mai convingătoare. Am venit pentru că simțeam că eram dator față de voi să v-o spun în față.

– Nu știu cum să mă comport în legătură cu faptul că te simți mai în largul tău mințindu-ne de-aproape decât de la distanță, am observat.

Rybicki scoase un surâs amar.

– Privind retrospectiv, nu pare să fi fost una dintre cele mai bune decizii ale mele.

Se întoarse înapoi către Jane.

– Tot vreau să știu cum de știi toate astea.

– Am sursele mele. Și ne-ai zis ceea ce aveam nevoie să știm. Uniunea Colonială și-a luat mâna de pe noi.

– N-a fost hotărârea mea. Nu cred că e drept.

– Știu, răspunse Jane. Dar nu prea mai contează în acest moment.

Rybicki se uită la mine în căutarea unei priveliști mai

înțelegătoare. N-o găsi.

– Ce plănuiți să faceți acum? ne întrebă.

– Nu-ți putem spune, răspunse Jane.

– Pentru că n-aveți încredere în mine.

– Pentru că aceeași sursă care-mi spune ce gândești o să spună altcuiva ce plănuim. Nu ne putem permite așa ceva.

– Dar plănuiți *ceva*. Ați folosit un cod spart ca să ne trimiteți un mesaj. Voiați să fie citit. Încercați să atrageți aici pe *cineva*.

– E timpul să pleci, generale, zise Jane.

Rybicki clipi, neobișnuit să fie expediat. Se ridică și se duse la ușă, întorcându-se spre noi când ajunse în pragul ei.

– Orice-ați face voi doi sper să meargă. Nu știu cum o să iasă totul dacă reușiți să salvați colonia. Dar trebuie să fie mai bine decât cum o să iasă dacă nu reușiți…

Plecă.

M-am întors spre Jane.

– Trebui să-mi spui cum ai făcut asta, am zis. Cum ai obținut informațiile astea. Mie nu mi-ai spus nimic până acum.

– Nu le-am avut până acum, răspunse ea, și-și ciocăni tâmpla cu vârful degetului. Mi-ai zis că generalul Szilard mi-a transmis că mi-a dat seria completă de funcții de comandă. Una dintre aceste funcții de comandă, cel puțin în Forțele Speciale, este capacitatea de a citi mințile altora.

– Poftim?

– Gândește-te… Când ai un BrainPal, acesta învață să-ți citească gândurile. Așa funcționează. Folosirea lui ca să citești gândurile *altor* oameni este doar o problemă de software. Generalii din Forțele Speciale au acces la gândurile soldaților lor, deși Szilard mi-a zis că de cele mai multe ori nu e prea folositor, din moment ce oamenii se gândesc la lucruri fără rost. De data asta a prins bine.

– Așadar, oricui are un BrainPal i se pot citi gândurile?

Jane încuviință.

– Iar acum știi de ce n-am putut veni cu tine la stația Phoenix. N-am vrut să dau de gol nimic.

Am făcut semn către ușa pe care Rybicki tocmai ieșise.

– Tocmai te-ai dat de gol față de el.

– Nu. El nu știe că am fost îmbunătățită. Se întreabă doar cine din echipa lui a vorbit și cum au ajuns informațiile la mine.

– Încă îi citești mintea.

– Nu m-am oprit de când a aterizat. N-o să mă opresc până când pleacă.

– Ce gândește acum?

Se gândește la noi. Speră că o să reușim. Partea asta n-a fost o minciună.

– Crede că o să reușim? am întrebat.

– Sigur că nu, răspunse Jane.

Turelele energetice țintiră rachetele care soseau și traseră, dar erau prea multe rachete pe care să le țintească; turelele explodară cu o răbufnire violentă care aruncă sfărâmături peste câmpurile în care erau amplasate, la o oarecare distanță de Croatoan.

– Primesc un mesaj, ne spuse Jane mie și lui Trujillo. E un ordin de a înceta lupta și de a ne pregăti pentru o debarcare.

Făcu o pauză.

– Mi se spune că orice continuare a rezistenței va avea ca rezultat un covor de bombe asupra coloniei. Mi se cere să confirm mesajul. Lipsa unui răspuns în aproximativ un minut va fi interpretată ca sfidare și se va declanșa bombardamentul.

– Ce crezi? am întrebat-o pe Jane.

– Suntem gata, atât cât vom putea fi vreodată.

– Manfred?

– Suntem gata. Și, pentru numele lui Dumnezeu, sper să meargă.

– Kranjic? Beata?

M-am întors către locul unde stăteau Jann Kranjic și Beata, amândoi complet echipați în aparatură de reporter. Beata dădu din cap; Kranjic îmi făcu un semn cu degetul în sus.

– Spune-le că le confirmăm mesajul și că încetăm focul, i-am zis lui Jane. Spune-le că abia le așteptăm sosirea pentru a discuta termenii de capitulare.

– S-a făcut, răspunse Jane o clipă mai târziu.

M-am întors spre Savitri, care stătea lângă Beata.

– Fii gata.

– Grozav, comentă Savitri pe un ton complet neconvingător.

– O să te descurci bine.

– Mă simt gata să vomit.

– Mă tem că am lăsat găleata la birou.

– O să mă mulțumesc să vomit pe ghetele tale.

– Serios. Ești gata să faci asta, Savitri?

Ea dădu din cap.

– Sunt gata. S-o facem.

Ne-am ocupat cu toții pozițiile.

După câtva timp, o lumină pe cer se descompuse în două transportoare de trupe. Acestea plutiră deasupra satului Croatoan pentru puțină vreme, înainte de a ateriza la un kilometru depărtare, pe un teren nesemănat. Fusese inițial semănat; îl araserăm și îngropaserăm primele răsaduri. Mizaserăm pe transportoare de trupe și speram să-i convingem să aterizeze într-un anumit loc, făcându-l mai atrăgător decât altele. A mers. Undeva într-un cotlon al minții mi-o închipuiam pe Jane zâmbind îndârjită.

Jane ar fi fost mai prudentă în privința aterizării pe singurul teren agricol care nu avea plante răsărind din el, dar ăsta-i unul dintre motivele pentru care o făcuserăm. Și eu aș fi fost prudent, pe vremea când conduceam trupe. Competența militară de bază urma să aibă importanță aici, iar acesta era primul nostru indiciu în legătură cu soiul de luptă care ne aștepta.

Mi-am luat binoclul și m-am uitat atent. Transportoarele se deschiseseră și soldații se îngrămădeau la ieșirile din navă.

Erau îndesați, pestriți și cu pielea groasă; arrisieni cu toții, precum conducătorul lor. Mai exista și un alt mod prin care forța de invazie se deosebea de flota generalului Gau. Generalul împărțea responsabilitatea pentru incursiunile sale asupra întregului Conclav; Eser păstra gloria atacului numai pentru oamenii săi.

Soldații erau grupați în plutoane; trei plutoane a câte treizeci sau treizeci și cinci de soldați fiecare. Cam o sută în total. Eser era cu siguranță plin de tupeu. Nu e mai puțin adevărat că cei o sută de soldați de la sol erau doar o iluzie; fără îndoială, Eser avea încă vreo câteva sute la bordul navei, ca să nu mai pomenim că nava însăși era capabilă să spulbere colonia chiar de pe orbită.

Pe sol sau deasupra lui, Eser avea mai mult decât suficientă putere de foc ca să ne omoare pe toți de mai multe ori. Cei mai mulți dintre soldații arrisieni purtau pe umăr pușca automată arrisiană standard, o armă cu gloanțe cilindrice cunoscută pentru viteza, precizia și rata mare a focului. Doi soldați din fiecare pluton purtau aruncătoare de rachete fixate pe umăr; având în vedere invazia, acestea păreau să fie mai mult pentru spectacol decât pentru orice altceva. Nicio armă energetică sau un aruncător de flăcări, din câte puteam vedea.

Apăru și Eser, încadrat de o gardă de onoare. Eser era îmbrăcat în echipament militar arrisian, mai curând de paradă, pentru că nu servise niciodată în armată, dar presupun că dacă vrei să încerci să apari ca un general într-o misiune militară, mai bine te costumezi pentru rol. Membrele lui Eser erau mai groase, iar smocurile fibroase din jurul pedunculilor oculari erau mai întunecate decât cele ale soldaților săi; era mai bătrân și mult mai ieșit din formă decât cei care-l serveau. Dar, în măsura în care îmi puteam da seama de vreo emoție pe fața lui extraterestră, părea destul de mulțumit de sine însuși. Stătea în fața soldaților, gesticulând; părea că le ține un discurs.

Netrebnicul. Se afla la numai un kilometru distanță, nemișcat, pe teren neted. Dacă eu sau Jane am fi avut pușca potrivită, i-am fi putut rade creștetul capului. Apoi am fi fost morți, pentru că după aceea soldații și nava lui ar face colonia una cu pământul. Dar ar fi distractiv, atât cât ar dura. Era însă doar un gând teoretic; nu aveam genul potrivit de pușcă și oricum, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, îl voiam pe Eser în viață, la sfârșit. Omorârea lui nu era în cărți. Din păcate.

În timp ce Eser vorbea, garda lui scana cu sârguință împrejurimile, în căutarea amenințărilor. Speram ca Jane, din poziția ei, să observe asta; nu toți cei părtași la această mică aventură erau complet incompetenți. Mi-aș fi dorit să-i pot spune să ia notă, dar eram în tăcere radio; nu voiam să ne dăm de gol jocul, înainte de a fi început.

Eser se opri în sfârșit din vorbă și întreaga companie de soldați porni să traverseze câmpul către drumul care lega ferma de Croatoan. O grupă de soldați preluă conducerea, căutând amenințări și mișcare; restul mergea în formație, dar fără prea multă disciplină. Nimeni nu se aștepta la prea multă rezistență.

Nici n-ar fi găsit vreuna pe drumul spre Croatoan. Întreaga colonie era trează și știa despre invazie, desigur, dar îi avertizaserăm pe toți să rămână în case sau în adăposturi și să nu intre în luptă în timp ce soldații treceau spre Croatoan. Voiam să joace rolul coloniștilor umili și speriați, așa cum era de așteptat să fie. Pentru unii dintre ei, asta nu avea să constituie o problemă; pentru alții, urma să ceară un efort deosebit. Voiam ca primul grup să se afle la adăpost, pe cât posibil; pe cel de-al doilea îl voiam stăpânit. Le-am dat sarcini pentru mai târziu, dacă urma să existe un mai târziu.

Fără îndoială, grupa din avangardă scana împrejurimile cu senzori de infraroșu și de căldură, căutând atacuri pe furiș. Tot ce găseau

erau coloniști în picioare la ferestrele lor, privind în întuneric, în timp ce soldații treceau pe lângă ei. Vedeam cu binoclul cum cel puțin un grup de coloniști stătea pe verande să-i vadă pe soldați. Menoniți. Erau pacifiști, dar cu siguranță nu se temeau de nimic.

Croatoan rămăsese la fel ca la începuturi: o versiune din vremurile moderne a unei tabere de legiune romană, încă înconjurată de două rânduri de containere de mărfuri. Cei mai mulți dintre coloniștii care locuiseră aici îl abandonaseră pentru case și ferme proprii, dar câțiva oameni continuau să locuiască acolo, inclusiv eu cu Jane și Zoë, iar câteva clădiri permanente se înălțau în spațiul unde fuseseră corturile. Terenul de joacă din centrul taberei exista încă, în fața unei alei care trecea de-a lungul lui și prin spatele clădirii administrației. În centrul terenului de joacă stătea Savitri, singură. Ea urma să fie prima ființă umană pe care aveau s-o vadă soldații arrisieni și Eser; singura, speram noi, pe care s-o vadă.

O vedeam pe Savitri din locul în care stăteam. Nu era frig la începutul dimineții, dar ea tremura vizibil.

Primii dintre soldații arrisieni ajunseră la îngrăditura satului Croatoan și se opriră din marș, în timp ce examinau zona ca să se asigure că nu intrau într-o capcană. Asta le luă câteva minute, dar până la urmă fură mulțumiți că nu exista acolo nimic ce le-ar fi putut face vreun rău. Porniră din nou marșul și soldații arrisieni intrară tropăind pe teren, îngrămădindu-se pe terenul de joacă, stând prudenți cu ochii pe Savitri, care ședea pe loc, tăcută și doar puțin tremurând. În foarte scurt timp, toți soldații se aflară între limitele mărginite cu containere ale așezării.

Eser trecu printre rânduri cu garda sa și se opri în fața lui Savitri. Făcu semn spre dispozitivul de traducere.

– Sunt Nerbros Eser, vorbi el.

– Sunt Savitri Guntupalli, replică Savitri.

– Tu ești conducătoarea acestei colonii, continuă Eser.

– Nu, răspunse Savitri.

Pedunculii oculari ai lui Eser se clătinară auzind acest lucru.

– Unde sunt conducătorii coloniei?

– Sunt ocupați, zise Savitri. De aceea m-au trimis pe mine să vorbesc cu voi.

– Și cine ești tu?

– Sunt secretara, răspunse Savitri.

Pedunculii oculari ai lui Eser se întinseră cu furie și aproape că se

lovir㠠între ei.

– Am puterea de a face una cu pământul colonia asta, iar conducătorul ei își trimite *secretara* să mă întâmpine!

Era limpede că orice urmă de mărinimie pe care ar fi plănuit-o Eser pentru victorie zbura de-a dreptul pe fereastră.

– Păi, mi-au dat un mesaj pentru tine.

– Ți-au dat! comentă Eser.

– Da. Mi s-a cerut să-ți spun că dacă tu și soldații tăi sunteți dispuși să vă întoarceți la navele voastre și să vă întoarceți pur și simplu de unde ați venit, am fi încântați să vă lăsăm să trăiți.

Eser făcu ochii mari, apoi emise un scrâșnet acut, sunetul arrisian pentru amuzament. Cei mai mulți dintre soldați scrâșniră alături de el; era ca o adunare de albine furioase. Apoi Eser încetă scrâșnetul și păși de-a dreptul spre Savitri, care, ca o adevărată vedetă, nici măcar nu se clinti.

– Plănuiam să las cea mai mare parte a coloniștilor voștri să trăiască, vorbi Eser. Urmam să pun să fie executați conducătorii coloniei pentru crime împotriva Conclavului, când au ajutat Uniunea Colonială să prindă în ambuscadă flota noastră. Dar voiam să vă cruț coloniștii. Tu mă ispitești să mă răzgândesc în privința asta.

– Așadar, asta înseamnă *nu*, spuse Savitri, privind direct în pedunculii lui oculari.

Eser făcu un pas înapoi și se răsuci spre una dintre gărzi.

– Omoar-o! Apoi să trecem la treabă…

Soldatul ridică arma, ținti torsul lui Savitri și apăsă cu degetul panoul de declanșare al puștii.

Pușca explodă, retezând aerul vertical în planul perpendicular pe mecanismul de tragere al puștii și emițând o matrice plană, verticală, de energie, direct în sus. Pedunculii oculari ai soldatului intersectară acel plan și fură retezați; extraterestrul se prăbuși urlând de durere, ținându-se de ceea ce-i mai rămăsese din pedunculi.

Eser se uită din nou la Savitri, nedumerit.

– Ar fi trebuit să pleci când ai avut șansa, spuse Savitri.

Se auzi un *bang* în clipa când Jane deschise cu piciorul ușa clădirii administrative, având nano-plasa ce-i ascundea căldura corpului acoperită de armura standard a poliției Departamentului Colonizării, la fel ca toți ceilalți din micul nostru detașament. În brațe purta ceva ce *nu* era un dispozitiv standard al

Departamentului Colonizării: un aruncător de flăcări.

Jane îi făcu semn lui Savitri să se dea înapoi; Savitri nu avu nevoie să i se spună de două ori. Din fața lui Jane se auzea zgomotul țipetelor arrisiene, în timp ce soldații cuprinși de panică încercau s-o împuște, doar ca să-și vadă puștile făcute țăndări și erupându-le cu violență în mâini. Jane se îndreptă direct spre soldați, care începuseră să o ia înapoi înspăimântați, și revărsă un șuvoi de foc în mijlocul lor.

– Ce-i asta? am întrebat-o pe Zoë când ne conduse în navetă, ca să ne uităm la orice-o fi fost ceea ce voia ea să ne arate. Orice era, avea mărimea unui pui de elefant. Hickory și Dickory stăteau lângă obiect; Jane se duse până la el și începu să examineze panoul de control de pe o parte.

– E darul meu pentru colonie, răspunse Zoë. E un câmp *sugător*.

– Câmp *distrugător*, am corectat-o.

– Nu, *sugător*, insistă Zoë. Cu un *sss*.

– Ce face?

Zoë se întoarse spre Hickory.

– Spune-i.

– Câmpul sugător canalizează energia cinetică, explică Hickory. Redirecționează energia în sus sau în orice altă direcție preferă utilizatorul și folosește energia redirecționată ca să alimenteze câmpul însuși. Utilizatorul poate defini la ce nivel este redirecționată energia, pe o scală a parametrilor.

– Trebuie să-mi explici asta ca și cum aș fi un idiot, am replicat. Pentru că e clar că sunt.

– Oprește gloanțele, rosti Jane, încă uitându-se la panou.

– Mai zi o dată!

– Obiectul ăsta generează un câmp care va suge energia din orice obiect care se mișcă mai repede decât cu o anumită viteză, continuă Jane.

Se uită la Hickory.

– E corect, nu-i așa?

– Viteza este unul dintre parametrii pe care-i poate defini un utilizator, replică Hickory. Alți parametri pot include emisia de energie potrivit unui anumit timp sau unei anumite temperaturi.

– Așadar, îl programăm să oprească gloanțe sau grenade, și o s-o

facă, am precizat.

– Da, zise Hickory. Deși merge mai bine cu obiecte fizice decât cu cele energetice.

– Merge mai bine cu gloanțe decât cu fascicule de energie…

– Da, răspunse Hickory.

– Când definim nivelul de energie, orice se află sub acel nivel își păstrează energia, adăugă Jane. Îl putem regla să oprească un glonț, dar să lase o săgeată să zboare.

– Dacă energia săgeții se află sub pragul pe care-l definești, da, încuviință Hickory.

– Aparatul ăsta are niște posibilități, am constatat.

– Ți-am zis c-o să-ți placă.

– E cel mai grozav cadou pe care mi l-ai adus vreodată, scumpa mea.

Zoë zâmbi larg.

– Ar trebui să știi că acest câmp are o durată foarte limitată, spuse Hickory. Sursa de energie de aici e mică și va dura numai câteva minute, în funcție de mărimea câmpului pe care-l generezi.

– Dacă l-aș folosi ca să acopăr Croatoan, cam cât ar dura? am întrebat.

– Cam șapte minute, răspunse Jane.

Își dăduse seama cum funcționează panoul de control.

– Posibilități serioase, am remarcat.

M-am întors spre Zoë.

– Și cum ai reușit să-i convingi pe obini să ne dea ăsta?

– Mai întâi am adus argumente, apoi m-am târguit, apoi am implorat. Și după aceea mi-am ieșit din fire.

– Ți-ai ieșit din fire, zici…

– Nu te uita așa la mine. Obinii sunt incredibil de sensibili la emoțiile mele. Știi asta. Iar ideea ca fiecare persoană pe care o iubesc și la care țin să fie ucisă e ceva la care mă pot lăsa copleșită de emoții destul de ușor. Și pe deasupra fiecărui argument pe care l-am adus, a mers. Așa că nu mă cicăli pentru asta, tăticule de nouăzeci de ani. În timp ce Hickory, Dickory și cu mine eram cu generalul Gau, ceilalți obini au adus asta pentru noi.

M-am uitat din nou la Hickory.

– Credeam că ați zis că nu aveți voie să ne ajutați, din cauza tratatului cu Uniunea Colonială.

– Regret să spun că Zoë a făcut o mică greșeală în explicația ei. Câmpul sugător nu este tehnologia noastră. E mult prea avansat pentru asta. E consu.

Jane și cu mine ne-am uitat unul la altul. Tehnologia consu era în general atât de avansată, încât îți tăia răsuflarea față de tehnologia altor specii, inclusiv a noastră, iar consu nu se despărțeau niciodată cu ușurință de orice tehnologie pe care o aveau.

– Consu v-au dat asta? am întrebat.

– V-au dat-o vouă, de fapt.

– Și de unde știau despre noi?

– La o întâlnire cu unii dintre semenii noștri obini, subiectul a fost atins în cursul discuției, iar consu au fost impresionați și s-au oferit în mod spontan să vă ofere acest dar.

Mi-am adus aminte că odată, nu cu multă vreme după ce am cunoscut-o pe Jane, ea și cu mine am avut nevoie să punem niște întrebări rasei consu. Prețul răspunsului la aceste întrebări a fost un soldat mort al Forțelor Speciale și trei mutilați. Îmi venea extrem de greu să-mi închipui „discuția" care a avut ca rezultat despărțirea consu de o mostră de tehnologie ca aceasta.

– Așadar, obinii n-au nimic de-a face cu acest dar, am conchis.

– În afară de transportarea lui aici la cererea fiicei tale, nu.

– Trebuie să mulțumim consu la un moment dat.

– Nu cred că se așteaptă la mulțumiri.

– Hickory, m-ai mințit vreodată? am întrebat.

– Nu cred că ești conștient că eu sau oricare obin te-ar fi mințit vreodată, răspunse Hickory.

– Nu. Nu cred că sunt.

În spatele coloanei arrisiene, soldații se retrăgeau în învălmășeală înapoi către poarta coloniei, unde Manfred Trujillo aștepta, stând la comenzile unui camion de marfă de pe care demontaserăm accesoriile și-l meșteriserăm în scopul de a obține o accelerație cât mai mare. Camionul stătuse la marginea unui câmp din apropiere, tăcut și cu Trujillo ghemuit înăuntru, până când soldații intraseră cu toții în Croatoan. Apoi alimentă bateriile camionului și înaintă încet de-a lungul drumului, așteptând țipetele care trebuiau să fie semnalul pentru a apăsa pedala de accelerație până la fund.

Când Trujillo văzu trombele aruncătorului de flăcări al lui Jane, acceleră cu putere către deschizătura porții satului Croatoan. În timp

ce trecea printre porți, aprinse farurile camionului, năucind trei soldați arrisieni fugari și lăsându-i paralizați. Acești soldați fură primii care-și întâlniră moartea adusă de camionul masiv, năpustindu-se ca fulgerul; mai mult de alți zece urmară când Trujillo porni să le reteze rândurile. Trujillo coti la stânga la drumul din fața pieței așezării, măturând încă doi soldați arrisieni, și se pregăti de încă o cursă.

Când camionul trecu prin porțile satului, Hickory atinse butonul care le închidea, apoi el și cu Dickory scoaseră din teacă două pumnale primejdios de lungi și se pregătiră să-i întâmpine pe soldații arrisieni care aveau ghinionul să dea peste ei. Soldații arrisieni își ieșiseră din minți din cauză că nu pricepeau cum o misiune militară de rutină se transformase într-un masacru – al *lor* –, dar, din nefericire pentru ei, atât Hickory, cât și Dickory erau în posesia deplină a capacităților mintale, erau buni la mânuit cuțitele și-și opriseră implanturile emoționale, ca să poată ucide cu eficiență.

Acum Jane începuse și ea cu pumnalele, după ce terminase combustibilul aruncătorului de flăcări cu prețul a aproape un pluton de soldați arrisieni. Jane trimise pe lumea cealaltă câțiva dintre soldații cei mai înfiorător de arși, apoi își îndreptă atenția către cei care încă mai stăteau în picioare sau de fapt fugeau. Alergau repede, însă Jane, modificată cum era, alerga mai repede. Jane făcuse cercetări despre arrisieni, despre armamentul, armura și slăbiciunile lor. Din întâmplare, armura corporală militară arrisiană era vulnerabilă la încheieturile laterale; un cuțit suficient de subțire se putea strecura înăuntru și putea reteza una dintre arterele importante care străbăteau bilateral corpul arrisian. În timp ce priveam, am văzut-o pe Jane exploatând această informație, întinzând mâna să apuce un soldat arrisian care fugea, smucindu-l înapoi, cufundându-și pumnalul în partea laterală a armurii și lăsându-l să i se scurgă viața, și apoi apucându-l pe următorul soldat, fără să încetinească pasul.

Eram copleșit de admirație pentru soția mea. Și înțelegeam acum de ce generalul Szilard nu-și ceruse scuze pentru ceea ce-i făcuse. Forța, viteza și neînduplecarea ei urmau să ne salveze în calitate de colonie.

În spatele lui Jane, patru soldați arrisieni se liniștiseră suficient ca să înceapă să gândească din nou tactic și începuseră să se strecoare către ea, cu puștile abandonate și pumnalele scoase. Aici a fost rândul meu, așezat în vârful șirului interior de containere de marfă,

să mă dovedesc de folos: eram sprijinul aerian. Mi-am luat arcul cu scripeți, am potrivit săgeata și l-am nimerit în gât pe soldatul aflat cel mai în față; nu prea bine, din moment ce îl țînteam pe cel de după el. Soldatul apucă stângaci săgeata înainte de a se prăbuși în față; ceilalți trei o luară la fugă, dar nu înainte de a răni încă unul la picior, din nou nu prea bine, pentru că țintisem în cap. Se prăbuși cu un scrâșnet; Jane se întoarse la auzul sunetului și apoi se îndreptă spre el să-l termine.

M-am uitat după ceilalți doi printre clădiri, dar nu i-am văzut, și apoi am auzit un zăngănit. M-am uitat în jos și am văzut că unul dintre soldați se cățăra pe container, iar cutia de gunoi pe care sărise ca să ajungă până unde eram eu se rostogolea pe jos. Am potrivit încă o săgeată și am tras în el; săgeata mea. N-aveam timp să înstrunez încă o săgeată; soldatul ajunsese sus pe container și se îndrepta spre mine cu pumnalul scos, strigând ceva. Aveam trista bănuială că omorâsem pe cineva la care chiar ținea. Mi-am apucat cuțitul și, în acel moment, arrisianul a atacat, acoperind distanța între noi într-un timp uimitor de scurt. Am căzut; cuțitul a zburat peste marginea containerului.

M-am rostogolit din cauza atacului arrisianului și l-am împins cu piciorul, dându-l jos de pe mine, târându-mă către margine, departe de el. Se năpusti iar asupra mea într-o clipă, lovindu-mă cu cuțitul la umăr și întâlnind acolo armura de poliție. Se pregăti să mă lovească din nou; l-am apucat de un peduncul ocular și am tras cu putere. S-a tras deoparte, țipând și ținându-se de peduncul, dându-se cu spatele spre margine. Atât pumnalul, cât și arcul erau prea departe ca să ajung la ele. *La dracu'*, am gândit și m-am aruncat asupra arrisianului. Am căzut amândoi peste marginea containerului; în cădere, mi-am înfipt brațul în gâtul lui. Am aterizat, eu peste el, cu brațul strivindu-i traheea sau care-o fi echivalentul pentru el. Brațul îmi pulsa de durere; mă îndoiam că o să-l mai pot folosi în mod productiv o vreme.

M-am rostogolit de pe arrisianul mort și am ridicat privirea; o umbră plutea pe container. Era Kranjic; el și cu Beata își foloseau camerele ca să înregistreze bătălia.

– Mai trăiești? mă întrebă.

– Așa se pare.

– Uite, poți să mai faci asta o dată? Am pierdut cea mai mare parte.

I-am arătat degetul mijlociu; nu-i puteam vedea fața, dar bănuiam că rânjește.

– Aruncă-mi cuțitul și arcul, am strigat.

M-am uitat la ceas. Mai aveam un minut și jumătate până să cadă scutul. Kranjic îmi întinse cuțitul și arcul, iar eu am pornit pe străzi, încercând să dobor soldați până când am rămas fără săgeți, apoi m-am ținut departe de ei, până la expirarea timpului.

Cu treizeci de secunde înainte ca scutul să cadă, Hickory deschise porțile satului, iar el și cu Dickory se dădură la o parte ca să lase supraviețuitorii atacului să se reverse afară, în retragere. Cei vreo douăzeci și cinci care mai rămăseseră nu se opriră să se întrebe de ce se deschisese poarta; o luară la sănătoasa și se împrăștiară către navetele lor, lăsate cam la un kilometru depărtare. Ultimul dintre acești soldați ieși pe poartă exact când am întrerupt câmpul. Eser și ultimul soldat din gardă care-i mai rămăsese se aflau în mijlocul fugarilor, gardianul împingându-și fără menajamente protejatul tot înainte. Mai avea încă pușca; cei mai mulți își abandonaseră însă armele, văzând ceea ce li se întâmplase celor care le folosiseră în sat, și presupunând că acum erau complet inutile. Am ridicat una în timp ce-i urmăream; Jane culese unul dintre lansatoarele de rachete. Kranjic și Beata săriră de pe containere și veniră după noi, Kranjic luându-ne-o înainte în fugă și dispărând în întuneric, Beata ținând pasul cu Jane și cu mine.

Soldații arrisieni care se retrăgeau făceau două presupuneri în timp ce fugeau. Prima era că gloanțele nu aveau nicio valoare pe Roanoke. A doua era că terenul pe care se retrăgeau era același cu terenul pe care mărșăluiseră la venire. Ambele presupuneri erau greșite, așa cum descoperiră arrisienii când turelele defensive automate de pe drumul de retragere deschiseră focul asupra lor, doborându-i în rafale precise, controlate de Jane, care marca electronic fiecare țintă cu BrainPalul înainte ca turelele să tragă. Jane nu voia să-l împuște pe Eser din greșeală. Turelele portabile fuseseră amplasate de către coloniști după ce arrisienii fuseseră închiși în Croatoan; le scoseseră din gropile pe care le săpaseră și le acoperiseră. Jane făcuse exerciții necruțătoare cu coloniștii care așezaseră turelele, astfel încât să le poată muta și pune la locul lor într-un interval de numai câteva minute. Ieșise bine; o singură turelă era de nefolosit pentru că era îndreptată în direcția greșită.

În acest moment, cei cîțiva soldați arrisieni rămași care mai aveau puști începură să tragă cu ele din disperare și părură surprinși când

funcționară. Doi dintre ei se lăsară la pământ și porniră să tragă spre noi, ca să le dea timp compatrioților lor să ajungă la transportoare. Am simțit un șuierat sonor pe lângă mine, înainte de a auzi armele; m-am aruncat și eu la pământ. Jane întoarse turelele asupra acestor doi arrisieni și termină repede cu ei.

În scurtă vreme, rămaseră numai Eser și gardianul lui, în afară de piloții celor două transportoare. Amândoi porniseră motoarele și se pregăteau să-și ia tălpășița. Jane fixă lansatorul de rachete pe umăr, ne avertiză să ne lăsăm la pământ (eu eram încă acolo) și trase racheta în cel mai apropiat transportor. Racheta trecu pe lângă Eser și soldatul lui, făcându-i pe amândoi să se arunce pe jos, și izbi trapa transportorului, inundând interiorul navei cu flăcări explozive. Al doilea pilot ajunse la concluzia că-i ajungea și decolă; apucă să se înalțe cincizeci de metri înainte ca nava lui să fie lovită, dar nu de una, ci de două rachete, lansate de Hickory și Dickory. Impactul zdrobi motoarele transportorului și-l trimise clătinându-se către pădure, retezând arbori de la nivelul solului cu un trosnet de lemn, înainte de a se prăbuși cu un huruit asurzitor undeva în afara razei vizuale.

Soldatul lui Eser își ținea protejatul la pământ și stătea și el aplecat, trăgând în încercarea de a lua măcar pe vreunul dintre noi cu el, când avea să moară.

Jane se uită în jos, la mine.

– Pușca aceea are muniție? întrebă.

– Așa sper.

Lăsă de pe umăr aruncătorul de rachete.

– Fă destul zgomot ca să-l ții jos. Nu-l împușca de-a binelea.

– Ce faci? am întrebat.

Ea se dezbrăcă de uniforma de poliție, dezvăluind nanoplasa mulată, neagră și mată, de dedesubt.

– Mă apropii, răspunse, și se îndepărtă. Deveni repede aproape invizibilă în întuneric. Am tras la intervale neregulate și am rămas la pământ; gardianul nu mă nimerea, dar era o chestiune de centimetri.

Se auzi un mormăit de surpriză în depărtare și apoi un țipăt destul de puternic, care se opri curând.

– Drumul e liber, anunță Jane.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ea. Stătea deasupra corpului soldatului, cu arma acestuia în mână, ațintită asupra lui Eser, ghemuit la pământ.

– E dezarmat, spuse Jane și-mi întinse dispozitivul de traducere pe care în aparență îl luase de la el. Ia-l. Trebuie să vorbești cu el.

Am luat dispozitivul și m-am aplecat.

– Bună, am rostit.

– O să muriți cu toții! exclamă Eser. Am o navă deasupra voastră chiar acum. Are înăuntru mai mulți soldați. Or să coboare și or să vă împuște pe toți. Iar apoi nava mea o să facă una cu pământul fiecare bucățică a coloniei ăsteia.

– Nu mai spune! am comentat.

– Da!

– Atunci văd că trebuie să fiu cel care să-ți sfărâme iluzia. Nava ta nu mai e acolo.

– Minți! exclamă Eser.

– Nu chiar. Chestiunea este că, atunci când ne-ai doborât satelitul cu nava ta, asta a însemnat că satelitul n-a mai putut semnaliza unei sonde de salt pe care o aveam acolo. Sonda era programată să facă saltul numai dacă nu primea semnalul. În locul în care s-a dus, așteptau niște rachete capabile de salt.

Aceste rachete au apărut în spațiul planetei Roanoke, au găsit nava ta și au distrus-o.

– De unde au venit rachetele astea? vru să știe Eser.

– E greu de spus. Rachetele erau de fabricație nouri. Și-i știi pe nouri. Ar vinde aproape oricui.

Eser stătea pe loc și clocotea.

– Nu te cred, vorbi în sfârșit.

M-am întors spre Jane.

– Nu mă crede.

Jane îmi aruncă ceva.

– E comunicatorul lui, îmi spuse.

I l-am întins lui Eser.

– Cheamă-ți nava.

După câteva minute și câteva țipete foarte furioase, Eser trânti comunicatorul în țărână.

– De ce nu m-ați omorât pur și simplu? I-ați omorât pe toți ceilalți.

– Ți s-a spus că dacă pleci, toți soldații tăi vor rămâne în viață.

– De către *secretara* ta, scuipă Eser.

– De fapt, nu mai e secretara mea.

– Răspunde la întrebare!

– Valorezi mai mult pentru noi viu, decât mort. Avem pe cineva care este extrem de interesat să te țină în viață. Și am fost îndemnați să credem că ne-ar fi de folos să te predăm lui în această stare.

– Generalul Gau, zise Eser.

– Ai ghicit. Nu știu ce-a plănuit Gau pentru tine, dar după o încercare de asasinat și o manevră de a prelua controlul Conclavului, nu-mi pot închipui că ar fi foarte plăcut.

– Poate că noi…, începu Eser.

– Hai să nici nu ne prefacem că o să avem o asemenea discuție. N-o să treci de la a plănui să-i omori pe toți cei de pe planetă la a cădea la înțelegere cu mine.

– Generalul Gau a trecut, comentă Eser.

– Foarte frumos. Diferența este că nu cred că ai avut vreodată planul de a cruța pe vreunul dintre coloniștii mei, în timp ce Gau s-a dat peste cap să se asigure că ar putea fi cruțați. Contează. Acum: ceea ce o să se întâmple este că am să-i dau acest dispozitiv de traducere soției mele, iar ea o să-ți spună ce să faci. O s-o asculți, pentru că dacă nu, n-o să te ucidă, dar probabil că o să-ți dorești s-o fi făcut. Înțelegi?

– Înțeleg.

– Bine, am răspuns și m-am ridicat în picioare ca să-i dau translatorul lui Jane. Bagă-l în containerul ăla de mărfuri pe care-l folosim pe post de închisoare.

– M-am gândit cu mult înaintea ta.

– Mai avem sonda de salt pregătită să ducă mesajul generalului Gau?

– Avem. O s-o trimit după ce-l pun la păstrare pe Eser. Ce-o să spunem Uniunii Coloniale?

– N-am nici cea mai mică idee. Presupun că atunci când n-o să primească nicio sondă de salt câteva zile, o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva. Și o să se enerveze că suntem încă aici. În momentul de față, sunt înclinat să zic „lua-i-ar dracu'"!

– Ăsta nu-i un plan adevărat, comentă Jane.

– Știu, dar atât avem la dispoziție acum. Ca să schimbăm subiectul, la naiba, am câștigat de data asta.

– Am câștigat pentru că dușmanul nostru a fost arogant și incompetent, replică Jane.

– Am câștigat pentru că te-am avut pe *tine*. Tu ai făcut planul. Tu ai câștigat. Tu ai făcut lucrurile să meargă. Și oricât de puțin mi-ar

plăcea să-ți spun asta, faptul că ești soldat complet funcțional al Forțelor Speciale a avut importanța lui.

– Știu că a avut. Nu sunt gata să mă gândesc încă la asta.

În depărtare, am auzit pe cineva plângând.

– Pare vocea Beatei, zise Jane.

Am luat-o la fugă către sunetul plânsului, lăsând-o pe Jane să se ocupe de Eser. Am găsit-o pe Beata după câteva sute de metri, aplecată deasupra cuiva.

Era Kranjic. Două dintre gloanțele arrisiene îl loviseră în claviculă și în piept. Sângele se scursese în pământul de sub el.

– Ticălos tâmpit! exclamă Beata, ținându-l pe Kranjic de mână. Trebuia să fugi mereu după o știre…

Se aplecă să-l sărute pe frunte și să-i închidă ochii.

Cincisprezece

– Știi că nu poți rămâne pe Roanoke, spuse generalul Gau.

Am zâmbit și m-am uitat la el, în sala micuță de conferințe de pe nava lui amiral, *Steaua Blândă*.

– De ce nu, pentru numele Pământului?

Gau șovăi pentru o clipă; expresia era nouă pentru el.

– Pentru că ai supraviețuit, răspunse el în cele din urmă. Pentru că și colonia ta a supraviețuit, fără îndoială spre surpriza și enervarea Uniunii Coloniale. Pentru că ai dat inamicului informații vitale pentru supraviețuirea lui, și pentru că ai acceptat de la el informații vitale pentru supraviețuirea ta. Pentru că mi-ai permis să vin aici să-l iau pe Nerbros Eser. Pentru că te afli aici, pe nava asta, acum, vorbind cu mine.

– Sunt un trădător, am zis.

– N-am spus asta.

– Tu *n-ai spune* asta. Trăiești datorită mie.

– Corect. Dar nu asta am vrut să zic. Am vrut să zic că ești acum un trădător pentru că loialitatea ta a fost față de colonia ta. Față de poporul tău. Nu i-ai trădat niciodată pe ei.

– Mulțumesc. Deși nu cred că Uniunii Europene îi va plăcea prea mult acest argument.

– Nu, răspunse Gau. Nu mă aștept să le placă. Ceea ce mă readuce la problema inițială.

– Ce-ai de gând să faci cu Eser? am întrebat.

– Planul meu actual este să-l trimit în fața judecății.

– Ai putea să-l arunci pur și simplu printr-o ecluză.

– Asta mi-ar oferi multă satisfacție personală, răspunse Gau. Dar nu cred că ar fi bine pentru Conclav.

– Dar, din ceea ce-mi povestește Zoë, te-ai apucat să ceri oamenilor să depună jurăminte de loialitatea personală. E un salt mic de la asta până la a avea dreptul de a-i arunca în spațiu pe cei care vă enervează.

– Un motiv cu atât mai bun pentru proces, nu-i așa? Aș prefera să nu fi apelat la jurăminte de loialitate. Dar, după cum se pare, oamenii nu sunt dispuși să accepte mai multă umilință de la conducătorii lor, în special când acești conducători tocmai s-au ales cu flota spulberată de sub ei.

– Nu da vina pe mine.

– Nu dau. Dacă dau vina pe Uniunea Colonială, este o cu totul altă chestiune.

– Ce plănuiești să faci acum în legătură cu Uniunea Colonială? am întrebat.

– Același lucru pe care l-am plănuit de la început, răspunse Gau. S-o îngrădesc.

– Nu s-o ataci.

– Nu. Toate rebeliunile interne ale Conclavului au fost înăbușite. Eser nu e singurul care înfruntă un proces. Dar cred că este limpede acum pentru Uniunea Colonială că nu-i ușor de eliminat Conclavul. Sper că n-o să încerce să evadeze din nou din spațiul lor.

– N-ai învățat prea multe despre ființele umane.

– Dimpotrivă. Dacă tu crezi că o să mă întorc pur și simplu la vechiul meu plan, ești un prost. Nu plănuiesc să atac Uniunea Colonială, dar o să am grijă că nu are ocazia să mă mai atace a doua oară, fie pe mine, fie Conclavul.

– Cum?

– Nu te aștepți în mod serios să-ți spun.

– M-am gândit să întreb. Merita o încercare.

– Nu chiar.

– Și ce planuri ai pentru Roanoke?

– Ți-am spus deja că n-am niciun plan s-o atac.

– Ai zis. Desigur, asta era când nu mai aveai flotă.

– Te îndoiești de mine.

– Nu. Mi-e teamă de tine.

– Aș dori să nu-ți fie.

– Și eu aș dori. Convinge-mă.

– Roanoke e la adăpost de alte atacuri ale Conclavului. Conclavul o recunoaște ca pe o colonie umană legitimă. *Ultima colonie* – ciocăni cu degetele pe masa din camera de conferințe ca să-și sublinieze vorbele –, dar una legitimă, cu toate acestea. Tu și cu mine putem încheia un tratat, dacă dorești.

– Nu cred că Uniunea Colonială s-ar socoti obligată să-l respecte.

– Probabil că nu. Totuși, o să trimit o declarație oficială guvernului vostru, cu un avertisment că interdicția Conclavului cu privire la colonizare nu mai poate fi încălcată după aceasta.

Neoficial, o să transmit un anunț către rasele neafiliate potrivit căruia Conclavul ar fi extrem de nemulțumit dacă vreuna dintre ele și-ar face planuri în legătură cu planeta. N-ar trebui s-o facă oricum, având în vedere interdicția. Dar nu strică să subliniezi ideea.

– Mulțumesc, generale.

– Cu plăcere. Mă bucur totuși că nu toți conducătorii de lumi sunt la fel de sâcâitori ca tine.

– Eu sunt cel pașnic. Soția mea e adevărata intransigentă.

– Așa am dedus de la Eser și din înregistrările bătăliei. Sper că nu se simte jignită pentru că am cerut să vorbesc numai cu tine.

– Nu. Eu sunt cel care ar trebui să se descurce bine cu oamenii. Deși Zoë e dezamăgită că nu te poate vedea. Ai făcut o impresie frumoasă asupra ei…

– Și ea asupra mea. Ai o familie remarcabilă!

– Sunt de acord. Mă bucur că mă păstrează prin preajmă!

– Tehnic vorbind, soția și fiica ta ar putea fi acuzate și ele de trădare. Vor trebui să plece și ele de pe Roanoke, știi.

– Tot aduci vorba de asta. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

– Nu cred că e înțelept.

– Sigur că nu-i înțelept. Asta nu înseamnă că nu vreau s-o fac.

– Unde-o să plecați?

– N-am nici cea mai mică idee. Nu putem pleca nicăieri în Uniunea Colonială, în afară de cazul în care vrem să ne petrecem viața într-o aripă cu celule familiale. Obinii ne-ar primi, datorită lui Zoë, dar vor exista mereu presiuni asupra lor ca să ne extrădeze.

– Mai există o variantă. V-am făcut și înainte oferta de a veni să vă alăturați Conclavului. Oferta e încă valabilă. Tu și familia ta puteți veni să locuiți printre noi.

– Ești foarte amabil. Nu știu dacă aș putea face așa ceva. Asta-i problema și cu viața printre obini. Nu sunt gata să fiu izolat de restul omenirii.

– Nu-i chiar atât de rău, replică Gau, și am sesizat o nuanță de sarcasm în tonul lui.

– Poate nu pentru tine. Dar mi-ar fi dor de semenii mei.

– Ideea din spatele Conclavului este că multe rase ar trăi unele printre altele. Vrei să spui că n-ai putea face asta?

– Aș putea. Dar numai trei ființe umane n-ar fi de-ajuns.

– Conclavul ar fi încă bucuros să admită Uniunea Colonială. Sau oricare dintre lumile colonizate, individual. Sau chiar numai Roanoke.

– Nu cred că ideea va căpăta prea multă susținere pe Roanoke. Sau în Uniunea Colonială. Cât despre colonii, cred că, din punct de vedere oficial, încă nu sunt la curent cu Conclavul.

– Da, gâtuirea informațională a Uniunii Coloniale. Trebuie să-ți spun că m-am gândit foarte serios să pun niște sateliți să facă saltul deasupra lumilor Uniunii Coloniale și să revărs pur și simplu un flux de date despre Conclav până când sateliții sunt doborâți. N-ar fi eficient. Dar cel puțin Conclavul ar putea fi auzit.

M-am gândit la asta o clipă.

– Nu. Un flux de date n-ar merge.

– Atunci, ce sugerezi?

– Încă nu sunt sigur.

M-am uitat direct la Gau.

– Generale, s-ar putea să vreau să-ți propun ceva.

– Ce anume?

– Ceva mare. Ceva costisitor.

– Ăsta nu prea e un răspuns.

– O să trebuiască să ajungă deocamdată.

– Voi fi încântat să-ți ascult propunerea. Dar „ceva mare, ceva costisitor " e puțin cam prea neclar pentru mine ca să dau aprobarea.

– Foarte bine.

– De ce nu-mi poți spune acum despre ce e vorba?

– Am nevoie să vorbesc întâi cu Jane.

– Orice-ar fi, administrator Perry, dacă e ceva care presupune ajutorul meu, atunci te vei afla în permanență în zona trădării. Cel

puțin în ochii Uniunii Coloniale.

– E așa cum ai spus, generale. Depinde față de cine ești loial.

– Mi s-a ordonat să te pun sub arest, vorbi Manfred Trujillo.

– Așa…

Stăteam amândoi în fața navetei cu care eram pe cale să plec.

– Ordinele au sosit cam acum două ore. Odată cu noul satelit de comunicații pe care UC tocmai ni l-a dat. Întâmplător, UC nu e mulțumită de faptul că o navă a Conclavului se află pe cerul nostru.

– Așadar, mă arestezi? am întrebat.

– Aș fi bucuros s-o fac, dar se pare că tu și familia ta nu sunteți de găsit. Bănuiesc că ați plecat deja de pe planetă. O să facem o căutare prin toată colonia, desigur. Dar n-aș paria prea mult că o să vă găsim.

– Sunt viclean, nu-i așa?

– Întotdeauna am spus asta despre tine.

– Ai putea să ai necazuri pentru asta. Ultimul lucru de care are nevoie colonia asta este un alt conducător adus în fața unei comisii de anchetă.

– În calitate de conducător al coloniei, pot să-ți spun în mod oficial să-ți vezi de treburile tale.

– Așadar, promovarea ta a fost aprobată oficial.

– Dacă n-ar fi fost, cum aș putea să te arestez?

– Bine pusă problema. Felicitări. Întotdeauna ai vrut să conduci colonia. Acum o faci.

– Nu așa am plănuit să obțin slujba.

– Îmi pare rău că ți-am stat în cale, Manfred.

– Mie nu. Dacă aș fi condus eu colonia, am fi fost cu toții morți acum. Tu, Jane și Zoë ați salvat colonia. Sunt fericit că am așteptat la coadă.

– Mulțumesc.

– Vreau să știi că mi-a fost greu să spun asta. Am izbucnit în râs și m-am uitat în direcția în care Zoë își lua un rămas-bun înlăcrimat de la Gretchen și de la alți prieteni.

– Lui Zoë o să-i fie dor de Gretchen. Mă bătea gândul să-ți cer s-o lași pe Zoë să rămână. Pentru Gretchen și pentru noi.

Trujillo făcu semn din cap către Hickory și Dickory, care stăteau deoparte, absorbind despărțirea plină de emoții a lui Zoë de

prietenii ei.

– Spui că ai ajuns la o înțelegere cu Conclavul, dar tot nu m-ar fi deranjat să-i am pe obini să ne păzească spatele.

– Roanoke se va descurca bine, l-am asigurat.

– Cred că ai dreptate în privința asta. Așa sper. Ar fi plăcut să fim o colonie ca oricare alta. Am fost prea multă vreme în centrul atenției.

– Cred că o să reușesc să distrag o parte a atenției de la voi.

– Aș dori să-mi spui ce-ai plănuit.

– Cum nu mai sunt conducătorul coloniei, nu-ți pot spune oficial să-ți vezi de treburile tale. Dar vezi-ți oricum.

Trujillo oftă.

– Înțelegi îngrijorarea mea. Am fost în centrul planurilor tuturor celorlalți, și niciunul dintre planuri n-a ieșit nici pe departe așa cum ar fi trebuit.

– Inclusiv al tău, i-am adus aminte.

– Inclusiv al meu, fu de acord Trujillo. Nu știu ce plănuiești, dar, având în vedere rata eșecurilor de pe-aici, sunt îngrijorat că repercusiunile o să ajungă până aici, pe Roanoke. Am grijă de colonia mea. Colonia *noastră*. Casa noastră.

– Colonia noastră, am încuviințat. Dar nu mai e și casa mea.

– Chiar și așa.

– O să trebuiască să ai încredere în mine, Manfred. Am muncit mult ca să țin Roanoke la adăpost. N-o să încetez acum.

Savitri coborî prin trapa navetei și se îndreptă spre noi, cu PDA-ul în mână.

– Totul e pus la locul lui, îmi spuse ea. Jane zice că suntem gata când ești și tu.

– Ai spus la revedere tuturor?

– Da, răspunse Savitri și ridică încheietura mâinii, care avea o brățară pe ea. De la Beata. Spune că a fost a bunicii ei.

– O să-i fie dor de tine.

– Știu. Și mie o să-mi fie dor de ea. E prietena mea. Tuturor o să ne fie dor de cineva. De aceea se cheamă *plecare*.

– *Tu* ai mai putea rămâne, îi spuse Trujillo lui Savitri. N-ai niciun motiv să trebuiască să pleci cu idiotul ăsta. O să-ți dau chiar și o mărire de salariu de douăzeci la sută.

– O, o mărire! E tentant. Dar am fost alături de idiotul ăsta multă

vreme. Îmi place. Îmi place și mai mult familia lui, desigur, dar cui nu i-ar plăcea?

– Frumos, am comentat.

Savitri zâmbi.

– Dacă nu pentru altceva, mă amuză. Nu știu niciodată ce-o să se mai întâmple, dar știu că vreau să aflu. Iartă-mă!

– În regulă, treizeci la sută mărire, zise Trujillo.

– S-a făcut, răspunse Savitri.

– Ce? am exclamat.

– Glumesc. Idiotule!

– Adu-mi aminte să-ți tai din salariu, am spus.

– Oricum, de unde *o să mă plătești* acum?

– Uite, am spus. Ceva care-ți solicită atenția. Acolo. Mai departe.

– Uf, protestă Savitri.

Se duse să-l îmbrățișeze pe Trujillo, apoi ridică la mine degetul mare.

– Dacă nu merg lucrurile cu tipul ăsta, s-ar putea să mă întorc în genunchi pentru vechea mea slujbă.

– E a ta, răspunse Trujillo.

– Excelent. Pentru că dacă m-a învățat ceva ultimul an, este să am întotdeauna un plan de rezervă.

Îl îmbrățișă din nou, repede, pe Trujillo.

– Mă duc s-o iau pe Zoë, îmi zise. De îndată ce ești în navetă, suntem gata.

– Mulțumesc, Savitri. Vin într-o clipă. Ne vedem atunci.

Mă strânse de umăr și se îndepărtă.

– *Tu* ai spus la revedere tuturor celor cărora doreai să le spui? întrebă Trujillo.

– O fac acum.

Câteva minute mai târziu, naveta noastră era pe cer, îndreptându-se către *Steaua Blândă*. Zoë plângea încetișor, mângâindu-l pe Babar și fiindu-i dor de prietenii ei. Jane, așezată lângă ea, o strânse în brațe. M-am uitat pe hublou, în timp ce lăsam în urmă încă o lume.

– Cum te simți? mă întrebă Jane.

– Trist, am răspuns. Voiam ca asta să fie lumea mea. Lumea noastră. Casa noastră. Dar n-a fost. Nu e…

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară!

M-am întors și i-am zâmbit.

– Mă bucur că am venit. Sunt trist doar pentru că n-a fost să fie să rămânem…

M-am întors către hublou. Cerul planetei Roanoke devenea din ce în ce mai negru în jurul meu.

– Asta e nava *ta*, îmi spuse generalul Rybicki, arătându-mi cu un gest puntea de observație unde tocmai fusese condus.

Îl așteptasem acolo.

– Este, am răspuns. Deocamdată. Ai putea spune că am închiriat-o. Cred că la origine este arrisiană, ceea ce se dovedește un soi de ironie la adresa ta. Explică, de asemenea, tavanele joase.

– Așadar, ar trebui să mă adresez cu apelativul „căpitane Perry"? întrebă Rybicki. Ăsta-i un pas înapoi față de gradul tău anterior.

– De fapt, Jane este căpitanul. Nominal, sunt superiorul ei, dar ea conduce nava. Cred că asta mă face comandor. Ceea ce este un pas înainte.

– Comandor Perry, rosti Rybicki. Sună bine. Nu foarte original, mă tem.

– Presupun că nu.

Am ridicat PDA-ul pe care-l aveam în mână.

– Jane m-a chemat în timp ce erai condus aici. Mi-a spus că ți s-a sugerat că ai putea încerca să mă omori.

– Iisuse! exclamă Rybicki. Mi-ar plăcea să știu de unde știe lucrurile astea.

– Sper că nu plănuiești să mergi până la capăt. Nu că n-ai putea. Faci încă parte din FCA. Ești destul de rapid și de puternic să-mi frângi gâtul înainte ca vreunul să te poată opri. Dar n-ai mai ieși din camera asta după aceea. Nu vreau să mori.

– Apreciez asta, replică Rybicki sec, apoi continuă: Nu. N-am venit să te omor. Am venit să încerc să te înțeleg.

– Mă bucur să aud asta.

– Poți începe prin a-mi spune de ce ai trimis după *mine*. Uniunea Colonială are tot soiul de diplomați. Dacă Conclavul o să înceapă un joc cu UC, ei ar trebui să fie aici, vorbind cu tine. Așa că mă întreb de ce ai întrebat de mine.

– Pentru că simțeam că-ți datorez o explicație, am răspuns.

– Pentru ce?

Am făcut un semn.

– Pentru asta. De ce sunt aici și nu pe Roanoke. Sau oriunde în altă parte în Uniunea Colonială.

– Am presupus că era pentru că nu voiai să fii judecat pentru trădare.

– E o problemă. Dar nu e asta. Cum merg lucrurile în Uniunea Colonială?

– Nu te aștepți în mod serios să-ți spun ceva *aici*.

– Vreau să zic, la modul foarte general.

– E bine. Atacurile Conclavului au încetat. Roanoke e la adăpost și o să trimitem un al doilea val de coloniști acolo într-o lună.

– Asta-i mai devreme decât era programat.

– Am hotărât să ne mișcăm repede acolo. O să întărim masiv și apărarea.

– Bine. Păcat că nu s-a putut întâmpla mai devreme, înainte să fi fost atacați.

– Hai să nu ne prefacem că nu știm motivele și dedesubturile.

– Că veni vorba, cum a primit Uniunea Colonială victoria noastră?

– A fost, firește, foarte încântată.

– Cel puțin oficial!

– Știi Uniunea Colonială… Povestea oficială e singura poveste.

– Știu. Și ăsta e motivul pentru toate *astea*.

– Nu pricep.

– Chiar înainte de bătălia noastră cu Eser de pe Roanoke mi-ai spus ceva. Ai zis că Uniunea Colonială, mai mult ca oricine, acționează în interesul cel mai mare al omenirii.

– Îmi aduc aminte.

– Aveai dreptate. Dintre toate guvernele, speciile și rasele inteligente, Uniunea Colonială este cea mai bună când e vorba să aibă grijă de noi, de ființele umane. Dar am ajuns să mă îndoiesc că Uniunea Colonială face *bine* treaba asta. Uite cum ne-a tratat Uniunea Colonială pe Roanoke. Ne-a înșelat cu privire la scopul coloniei. Ne-a înșelat cu privire la intențiile Conclavului. Ne-a făcut complici la un act de război care ar fi putut distruge întreaga UC. Și apoi a fost dispusă să ne sacrifice pentru binele omenirii. Dar nimeni, în tot restul omenirii, n-a știut vreodată întreaga poveste, nu-i așa? Uniunea Colonială controlează comunicațiile. Controlează informația. Acum, că Roanoke a supraviețuit, Uniunea Colonială nu

va spune niciodată nimic. Nimeni din afara structurii de putere a UC nici măcar nu știe de existența Conclavului. *Încă*.

– Uniunea Colonială credea că este necesar să facem lucrurile astfel.

– Știu. Și au crezut *întotdeauna* că este necesar să le facă astfel. Vii de pe Pământ, generale. Îți aduci aminte cât de puține știm despre ce se petrece aici, afară. Cât de puține știm despre Uniunea Colonială. Ne-am înrolat într-o armată despre care nu știam nimic, pentru că nu voiam să murim acasă, bătrâni și singuri. Și asta-i metoda Uniunii Coloniale. Să spui doar atât cât să atingi un scop. Nimic mai mult.

– Nu sunt întotdeauna de acord cu metodele Uniunii Coloniale. Știi că n-am fost de acord cu planul UC de a lăsa singură Roanoke. Dar nu sunt sigur că pricep unde vrei să ajungi. Ar fi fost dezastruos dacă ar fi știut Conclavul de planurile noastre pentru Roanoke. Conclavul vrea să țină omenirea îngrădită, Perry. Încă mai vrea. Dacă nu luptăm, restul universului se populează fără noi. Omenirea moare.

– Confunzi omenirea cu Uniunea Colonială. Conclavul vrea să îngrădească Uniunea Colonială pentru că Uniunea Colonială refuză să se alăture. Dar Uniunea Colonială nu înseamnă omenirea.

– Nu e o diferență reală.

– Destul de adevărat.

Am arătat spre fereastra curbată a punții de observație.

– Ai văzut celelalte nave aici, când ai sosit.

– Da, răspunse Rybicki. Nu le-am numărat pe toate, dar bănuiesc că sunt patru sute douăsprezece.

– Pe-aproape. Patru sute treisprezece, inclusiv asta. Pe care, din întâmplare, am numit-o *Roanoke*.

– Minunat. Flota care atacă următoarea noastră colonie va avea o nuanță de ironie!

– Uniunea Colonială plănuiește deci să colonizeze în continuare alte lumi, am tras eu concluzia.

– N-o să comentez asta cu tine.

– Dacă sau când Conclavul și Uniunea Colonială se vor pregăti din nou de luptă, nava asta n-o să participe. E o navă comercială. La fel sunt toate celelalte nave din flota asta. Fiecare navă din flota asta transportă bunuri din partea rasei căreia îi aparține. A fost nevoie de multă muncă pentru asta, ar trebui să știi. Ne-a luat câteva luni

înainte ca fiecare rasă să se angajeze.

Generalul Gau a trebuit să forțeze câteva mâini sau așa ceva. E mai ușor să convingi unele rase să dea o navă de război decât una de mărfuri plină cu bunătăți.

– Dacă o flotă de nave de război n-o să convingă Uniunea Colonială să intre în Conclav, mă îndoiesc că o flotă de nave comerciale o s-o facă.

– Cred că ai dreptate în privința asta, am spus, și am ridicat PDA-ul.

– Jane, poți să faci saltul acum.

– Ce? Ce naiba faci?

– Ți-am spus. Îți dau explicații.

Roanoke plutise în spațiu, la o distanță prudentă de orice puț de gravitație care ar fi putut interfera cu motorul de salt. Acum, Jane dădu ordinul de pornire a motorului. Am făcut o gaură în spațiu-timp și am ajuns în altă parte. De pe puntea de observație, diferența nu era prea mare: o clipă ne uitam la un câmp aleator de stele, iar în următoarea ne uitam la un alt câmp aleator de stele. Până când am început să vedem tiparele.

– Uite, i-am arătat. Orion, Taurul. Perseu. Cassiopeia.

– Doamne Dumnezeule! rosti Rybicki, șoptind cuvintele.

Roanoke se roti în jurul axei, iar stelele dispărură treptat, înlocuite de globul uriaș, strălucitor, al unei planete – albastră, și verde, și albă…

– Bine-ai venit acasă, generale!

– Pământul… spuse Rybicki și orice mai voia să spună după asta se pierdu în nevoia lui de a se holba la lumea pe care-o părăsise.

– N-aveai dreptate, generale.

Rybicki avu nevoie de o secundă ca să iasă din reverie.

– Ce? În legătură cu ce n-aveam dreptate?

– Coventry. Am căutat. Britanicii știau că se apropia un atac. Aveai dreptate cu privire la asta. Dar nu știau unde va lovi. Britanicii n-au sacrificat Coventry. Iar Uniunea Colonială n-ar fi trebuit să fie dispusă să sacrifice Roanoke.

– De ce-am venit aici?

– Tu ai spus-o, generale! Uniunea Colonială nu se va alătura niciodată Conclavului. Dar poate că Pământul o va face…

– O să duci Pământul în Conclav!

– Nu, am răspuns. O să-i oferim o alegere. O să-i oferim daruri din fiecare lume a Conclavului. Și apoi o să-i ofer darul meu.

– Darul tău…

– Adevărul! Întregul adevăr! Despre Uniunea Colonială și despre Conclav și despre ce se întâmplă atunci când ne părăsim lumea natală și ieșim în univers. Uniunea Colonială e liberă să-și conducă lumile oricum dorește, generale. Dar *această* lume începe să hotărască pentru ea însăși. Omenirea și Uniunea Colonială n-o să mai fie interschimbabile. Nu după ziua de azi.

Rybicki se uită la mine.

– Nu ai autoritatea de a face așa ceva. Să iei hotărârea asta pentru toți acești oameni.

– Poate că nu am autoritatea. Dar am dreptul.

– Nu știi ce faci!

– Ba cred că da. Schimb lumea.

Pe fereastră, încă o navă apăru dintr-odată. M-am uitat pe PDA; pe ecran se afla o reprezentare simplă a Pământului. În jurul cercului luminos apăreau puncte, câte unul, câte două, în grupuri și în constelații. Și când sosiră toate, începură să transmită, toate, un mesaj de salut, în atâtea limbi umane câte puteau fi recepționate, și un flux de date necodificate, punând la curent Pământul cu decenii de istorie și de tehnologie. Adevărul, atât de fidel pe cât îl puteam spune. Darul meu către lumea care fusese casa mea, și speram că ar putea fi din nou.

ȘAISPREZECE

La început nu l-am recunoscut. În parte, asta era din cauza locului unde îl vedeam. Era destul de ciudat ca eu să mă aflu pe treptele Camerei Reprezentanților; ca să-l văd pe el acolo, era complet neașteptat. În parte, și pentru că arăta ceva mai în vârstă decât mi-l aduceam eu aminte. Și în parte pentru că nu era verde.

– Generale Szilard! Ce surpriză!

– Așa și trebuia să fie, răspunse el.

– Arăți altfel.

– Da, bine… Acum, că Uniunea Colonială trebuie să aibă de-a face cu guvernele umane de aici, de pe Pământ, unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit este că politicienii de aici nu ne iau prea în serios dacă arătăm ca de obicei.

– Nu-i ușor să fii verde.

– Chiar că nu. Așa că am avut grijă să arăt mai bătrân și mai roz. Pare să meargă.

– Presupun că nu le spui că nu ești destul de în vârstă ca să închiriezi o mașină.

– Nu văd de ce-ar fi nevoie să-i încurc mai mult decât sunt deja. Ai un minut? Avem ceva de vorbit.

– Am terminat cu declarațiile pentru astăzi. Am timp.

Szilard se uită în jurul meu într-o manieră exagerată.

– Unde ți-e gloata de reporteri?

– O, *asta*! Generalul Gau face astăzi declarații în fața Comitetului Senatorial pentru Informații. Eu am vorbit doar unui subcomitet pentru agricultură al Camerei. Acolo a fost o singură cameră de luat vederi de acces public și asta a fost tot. Oricum, sunt luni bune de

când nu se mai ostenește nimeni să se țină după mine. Extratereștrii sunt mult mai interesanți.

– Cum cad cei puternici…, comentă Szilard.

– Nu mă deranjează. A fost plăcut să fii pe copertele revistelor pentru o vreme, dar te saturi. Vrei să facem o plimbare?

– Cum să nu?

Am pornit spre Mall. Din când în când, cineva arunca o privire în direcția mea – dispărut sau nu de pe copertele revistelor, încă eram foarte ușor de recunoscut –, dar locuitorii Districtului Columbia se arătau cu mândrie sătui când era vorba de politicieni faimoși, ceea ce presupun că eram și eu acum, din lipsa unui cuvânt mai bun.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să întreb, generale, de ce ești aici?

– Fac lobby printre senatori. Moratoriul Statelor Unite privind recrutările FCA este o problemă. SUA au furnizat întotdeauna grosul recruților noștri. De aceea n-a fost niciodată o problemă când alte țări au interzis cetățenilor lor să se înroleze; contribuția lor era neînsemnată. Dar fără SUA nu ne atingem obiectivele recrutării, în special acum, când atâtea alte țări au și ele moratorii privind recrutările.

– Știu despre moratoriu. Întrebam de ce *tu*.

– Se pare că mă pricep să vorbesc limba politicienilor. În aparență, pe-aici e un avantaj să fii ușor retardat din punct de vedere social, și așa sunt Forțele Speciale, poți fi sigur.

– Crezi că o să obții ridicarea moratoriului?

Szilard ridică din umeri.

– E complicat. Totul e complicat pentru că, până la urmă, Uniunea Colonială a ținut Pământul în beznă atâta vreme. Apari tu și le spui tuturor celor de-aici ce-au pierdut. Sunt furioși. Întrebarea este dacă în fond sunt atât de furioși ca să treacă de partea Conclavului, în loc de cea a restului ființelor umane.

– Când are loc votul?

– Peste trei săptămâni.

– Ar trebui să fie interesant.

– Înțeleg că există un blestem legat de trăitul în vremuri interesante.

Am mers în tăcere pentru câteva minute.

– Ceea ce-ți spun acum vine numai din partea mea, reîncepu Szilard. Să fie limpede asta.

– Bine, am răspuns.

– Mai întâi, vreau să-ți mulțumesc. N-am crezut niciodată că o să ajung să vizitez Pământul. Dacă tu n-ai fi dat complet peste cap felul de a face lucrurile al Uniunii Coloniale, n-aș fi făcut-o niciodată. Așa că îți mulțumesc pentru asta…

Mi-a fost foarte greu să-mi ascund amuzamentul.

– Cu plăcere.

– În al doilea rând, vreau să-mi cer scuze față de tine.

– Trebuie să-i ceri scuze lui Jane, generale! Ea e cea pe care ai modificat-o.

– Am modificat-o pe ea, dar v-am folosit pe amândoi.

– Ai zis c-ai făcut-o pentru a tine omenirea în viață. Nu sunt prea încântat să fiu folosit de ține sau de oricine altcineva, dar cel puțin am mai multă simpatie pentru scopul tău.

– N-am fost în întregime sincer cu tine. Da, mi-am făcut griji că Uniunea Colonială ar putea provoca distrugerea rasei umane. Încercarea de a opri asta a fost scopul meu principal. Dar am avut și un alt scop. Unul egoist.

– Care anume?

– Forțele Speciale sunt cetățeni de categoria a doua în Uniunea Colonială, explică Szilard. Așa am fost întotdeauna. E nevoie de noi, dar nu ni se acordă încredere. Facem munca cea grea de a ține în viață Uniunea Colonială – noi suntem cei care am distrus flota Conclavului —, dar singura noastră răsplată este și mai multă muncă, și mai multe responsabilități. Voiam o cale de a convinge Uniunea Colonială să recunoască oamenii *mei*, și cât de importanți suntem pentru Uniune. Iar răspunsul erai tu.

– Eu… Ai zis că am fost aleși pentru Jane și pentru Zoë, nu pentru mine.

– Am mințit. Toți ați avut rolul vostru de jucat. Rolurile lui Jane și Zoë au fost critice pentru ținerea în viață a omenirii, da. Dar rolul tău a fost critic pentru scopul *meu*.

– Nu văd cum.

– Pentru că tu ești cel care ar fi *indignat* pentru că e folosit. Locotenentul Sagan s-a înfuriat, fără îndoială, pentru felul în care ea și Roanoke au fost manipulate pentru țelurile Uniunii Coloniale. Dar soluția ei este să se ocupe direct de problema imediată. Așa a fost antrenată. Gândire în linie dreaptă. Soția ta are multe calități, Perry, dar subtilitatea nu este una dintre ele. Tu, pe de altă parte, ai *clocoti*

în sinea ta. Ai căuta o soluție pe termen lung pentru a-i pedepsi pe cei care te-au folosit și pentru a fi sigur că omenirea nu va mai înfrunta a doua oară aceeași amenințare.

– Aducând Conclavul aici, pe Pământ. Retezând sursa de soldați a Uniunii Coloniale.

– Am întrezărit o asemenea posibilitate. Una mică. Dar reală. Și, ca o consecință, Uniunea Colonială ar avea nevoie să apeleze la sursa deja existentă de putere militară. Adică *noi*.

– Există întotdeauna coloniștii…

– Coloniștii nu și-au dus propriile războaie de aproape două secole, continuă Szilard. Ar fi un dezastru. Mai devreme sau mai târziu, se ajunge la Forțele Speciale.

– Dar faci lobby pentru încheierea moratoriului recrutărilor…

– Ultima oară când am stat de vorbă, ți-am spus motivul pentru care i-am lăsat pe soldații mei din Forțele Speciale să fie folosiți ca să distrugă flota Conclavului.

– Ca să poți păstra controlul situației!

Szilard desfăcu larg mâinile ca pentru a spune *asta e*.

– Îmi vine greu să cred că ai plănuit asta…

– N-am plănuit nimic. Am lăsat deschisă posibilitatea ca toate astea să se întâmple, și am fost pregătit să acționez dacă se întâmpla. Cu siguranță, nu m-am așteptat să faci ceea ce ai sfârșit prin a face. Nave comerciale… Asta-i o gândire stranie. M-aș fi așteptat la o altă flotă de război.

– Mă bucur să te surprind.

– Sunt sigur că ești bucuros. Și acum, dă-mi voie să-ți întorc favoarea. Știu că locotenentul Sagan încă mai trebuie să mă ierte pentru că am modificat-o.

– Nu te-a iertat, am confirmat. A avut nevoie de multă vreme ca să se obișnuiască să fie umană, iar tu i-ai răpit acest lucru.

– Atunci spune-i asta: a fost un prototip. O versiune de soldat al Forțelor Speciale proiectat în întregime din genomul uman. Este sută la sută umană, până la numărul de cromozomi. E *mai bună* decât o ființă umană, desigur, dar absolut umană. N-a încetat niciodată să fie umană trecând prin toate astea.

– Are un BrainPal în cap!

– Suntem deosebit de mândri de asta. Cea mai recentă generație de BrainPaluri era și așa în cea mai mare parte organică. A fost nevoie de un număr substanțial de modificări fine pentru a obține

unul generat din genomul uman. A fost prima care a avut un BrainPal complet integrat, uman.

– De ce l-ați testat pe ea?

– Pentru că știam că urma să aibă nevoie de el, și știam că își prețuiește umanitatea. Voiam să onorez ambele aspecte, iar tehnologia era gata să fie testată. Spune-i că-mi pare rău că n-am putut să-i dezvălui nimic până acum. Am avut motivele mele să nu vreau să afle toată lumea de tehnologia asta.

M-am uitat mai bine la Szilard.

– Acum folosești aceeași tehnologie, nu-i așa?

– Da. Pentru prima oară sunt în întregime uman. La fel de uman ca oricine. Și, cu timpul, fiecare membru al Forțelor Speciale va fi la fel. Contează. Contează pentru cine suntem și pentru ce putem deveni în serviciul Uniunii Coloniale și al omenirii. Ea este prima dintre noi. Cea mai umană dintre noi. Spune-i și ei…

Nu cu multă vreme după aceea, am dus-o pe Jane s-o întâlnească pe Kathy.

Orașul meu natal din Ohio era la fel cum îl lăsasem, cu aproape două decenii în urmă, doar că ceva mai uzat de timp. Am străbătut aleea lungă a vechii mele case, ca să-i găsim pe fiul meu Charlie, familia lui și fiecare persoană cu care am fost înrudit chiar și tangențial, așteptându-ne. Mă întâlnisem cu Charlie de două ori de la întoarcerea mea, când venise la Washington, D.C., ca să mă vadă. Reușiserăm să trecem peste șocul faptului că arătam cu decenii mai tânăr decât el, iar el reușise să treacă peste șocul faptului că Jane semăna atât de mult cu propria lui mamă. Pentru toți ceilalți totuși, era o primă întâlnire stânjenitoare.

Aș fi rămas stânjenit dacă Zoë n-ar fi năvălit înăuntru și n-ar fi spart gheața, începând cu fiul lui Charlie, Adam, căruia Zoë i-a cerut să-i spună „mătușa Zoë“, deși era mai tânără decât el. Încetul cu încetul, clanul nostru începu să arate căldură față de noi și față de mine. Am fost pus la curent cu toate bârfele din ultimele două decenii. Lui Jane i s-au spus povești despre Kathy pe care nu le știuse niciodată până atunci. În jurul lui Zoë au făcut zarvă atât rudele bătrâne, cât și băieții adolescenți visători. Savitri i-a spus lui Charlie glume despre zilele petrecute de mine ca mediator. Hickory și Dickory au suportat să fie curiozități.

Când soarele a coborât pe cer, Jane și cu mine am sărutat-o în fugă pe Zoë și ne-am strecurat afară, luând-o spre răsărit pe drumul de

țară până la cimitirul Harris Creek, la placa simplă pe care era înscris numele soției mele.

– Katherine Rebecca Perry, citi Jane, îngenunchind.

– Așa e.

– Plângi, spuse Jane fără să se uite în spate. Aud în vocea ta.

– Îmi pare rău. Numai că n-am crezut niciodată că o să mă întorc aici.

Jane se uită la mine.

– N-am vrut să fie dureros pentru tine.

– Nu-i nimic. Se înțelege că e dureros. Și voiam s-o întâlnești. Voiam să fiu aici când o întâlnești.

– Încă o iubești, observă Jane, uitându-se înapoi la placă.

– Da. Sper că nu te deranjează.

– Fac parte din ea. Și ea face parte din mine. Când o iubești pe ea, mă iubești pe mine. Nu mă deranjează că o iubești mai departe. Sper să o iubești. Sper că o vei iubi mereu.

I-am întins mâna; ea o luă. Am stat așa, tăcuți, la mormântul soției mele, foarte multă vreme.

– Uită-te la stele, vorbi Jane în sfârșit.

– Acolo-i carul mare, i-am arătat.

Jane dădu din cap.

– Îl văd.

Mi-am pus mâna în jurul lui Jane.

– Îmi aduc aminte că ai spus pe Huckleberry că atunci când ai văzut în sfârșit constelațiile ai știut că ești acasă.

– Îmi aduc aminte că am spus asta.

– Mai e adevărat? am întrebat.

– Mai e, răspunse Jane și se întoarse cu fața la mine. Sunt acasă. Suntem acasă.

Mi-am sărutat soția.

– Calea Lactee, rosti ea, ridicând privirea, după ce ne-am oprit din sărutat.

– Da, am replicat, uitându-mă și eu în sus. O poți vedea foarte bine de aici. E unul dintre motivele pentru care îmi place să locuiesc într-un târg de la țară. În orașele mari, luminile o fac să se estompeze. Dar aici o poți vedea. Deși, din câte îmi închipui, cu ochii tăi ai parte de un spectacol pe cinste.

– E minunat.

– Asta îmi aduce aminte…, am zis, și i-am povestit cele spuse de generalul Szilard despre faptul că ea era primul soldat al Forțelor Speciale în întregime umană.

– Interesant, comentă ea.

– Așa că ești complet umană, până la urmă.

– Știu. Mi-am dat deja seama.

– Chiar așa! Mi-ar plăcea să știu cum.

– Sunt însărcinată, răspunse Jane și zâmbi.

Mulțumiri

Cu această carte, am ajuns la finalul călătoriilor noastre alături de John Perry și Jane Sagan. Mi-ar plăcea să cred că ei merg mai departe. Însă merg mai departe fără noi. E posibil să mă întorc într-o zi în acest univers, să explorez alte cotloane ale lui și să văd cum s-a schimbat datorită evenimentelor din această carte. Pentru moment totuși fac un mic pas înapoi, să explorez alte locuri și alți oameni. Sper că nu aveți nimic împotrivă.

Mi-ar plăcea să mulțumesc fiecăruia dintre voi care a făcut această călătorie împreună cu mine, fie că aceasta este prima voastră întâlnire cu acest univers, fie că ați trecut prin toate cele trei cărți ca să ajungeți aici.

Una dintre marile bucurii pe care le-am avut scriind această serie a fost să aud reacțiile și să citesc mesajele de la aceia dintre voi care mi-au mulțumit pentru că am scris aceste cărți și m-au încurajat (și în unele cazuri mi-au cerut cu insistență) să-mi mișc fundul și s-o scriu pe următoarea. Știți cu siguranță cum să faceți un scriitor să se simtă bine!

Am fost extrem de norocos de-a lungul acestor cărți să-l am pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor. Spiritul practic al lui Patrick privind industria cărților de science fiction este pe măsura râvnei sale pentru cărțile pe care le păstorește; eu am beneficiat de amândouă.

În mod special, această carte a beneficiat de răbdarea lui Patrick, în timp ce eu smulgeam capitole întregi și împingeam în puțuri anumite personaje enervante pe care niciunul dintre voi ceilalți n-o să le întâlniți vreodată, toate astea prelungind timpul necesar pentru

terminarea cărții.

Patrick nu s-a plâns (prea mult). Apreciez profund această credință. Nenumărate mulțumiri de asemenea și lui Tom Doherty, a cărui încurajare pe parcursul acestei serii a însemnat incredibil de mult pentru mine.

Alți oameni de la Tor cărora le datorez mai multe mulțumiri decât pot exprima: Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Irene Gallo, Dot Lin și nemiloșii tipi de la marketing. Mulțumirile sunt de asemenea, în ordine, pentru John Harris, care a făcut încă o dată o copertă impresionantă, pentru corectorul Justine Gardner, care face să pară că știu cu adevărat gramatică și ortografie, și pentru Nicole de las Heras pentru designul interior al cărții.

Tot ce-am făcut eu a fost să scriu cartea; oamenii aceștia au făcut-o să arate bine. Mulțumesc de asemenea lui Ethan Ellenberg, neprețuitul meu agent.

Prietenii m-au ajutat să-mi păstrez mințile în timp ce mă luptam cu această carte. Printre ei: Nick Sagan, care împărtășea nefericirea termenelor-limită, pentru că amândoi ne terminam cărțile, ca și Justine Larbalestier. În ambele cazuri, ar trebui să le căutați cărțile ca să aflați ce-ați pierdut. Alți prieteni care m-au ajutat să-mi păstrez capul pe umeri mai departe și au avut grijă să am destule contacte umane: Scott Westerfeld, Doselle and Janine Young, Deven Desai, Anne K.G. Murphy și Karen Meisner.

Sunt atâția alți oameni pe care aș vrea să-i menționez și să le mulțumesc, în special în comunitatea scriitorilor de science fiction, dar serios, ar trebui să stăm aici toată ziua dacă aș face-o, așa încât, dacă socotiți că ar trebui să vă mulțumesc (și sunt mulți dintre voi cărora ar trebui), vă rog să presupuneți că vorbesc despre voi aici. Aș pomeni de asemenea în mod special de cititorii blogurilor mele, *Whatever* și *By the Way*, pentru încurajările lor zilnice de a-mi termina treaba, chiar dacă asta însemna să scriu mai puțin pe bloguri.

În timp ce scriam *Ultima colonie*, am fost nominalizat și am câștigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor nou de science fiction. Am fost nominalizat alături de Sarah Monette, Chris Roberson, Brandon Sanderson, K.J. Bishop și Steph Swainston, și am fost destul de norocos ca să mă împrietenesc cu Sarah, Chris și Brandon.

Sugestia că aș fi un scriitor mai bun decât oricare dintre acești

oameni este o minciună măgulitoare, și vă încurajez să căutați operele lor data viitoare când intrați într-o librărie sau cumpărați cărți online. Nu veți fi dezamăgiți.

Am omorât în această carte un personaj pe nume Joseph Loong; adevăratului Joseph Loong, alături de care lucrez la AOL, îi doresc o viață lungă și fericită, și îi mulțumesc că mi-a dat voie să-i folosesc numele.

Numele locotenentului Stross din carte este o glumă evidentă la adresa lui Charles Stross, nespus de talentatul scriitor de science fiction și prieten al meu. Adevăratul Stross nu este atât de „spațial" precum cel pe care l-am pus în carte. Generalul Rybicki este numit după Joe Rybicki, prietenul și redactorul meu de multă vreme. Sper că-i place personajul lui.

Încă o dată, multe mulțumiri lui Regan Avery, care continuă să fie prima mea cititoare și mă ajută să-mi îmbunătățesc cărțile. A fost prima mea cititoare de un deceniu; o consider purtătoarea mea de noroc.

În sfârșit, le mulțumesc lui Kristine și Athena Scalzi, soția și fiica mea, și în special lui Kristine. Aceia care o cunosc pe Kristine au sugerat că Jane Sagan este destul de evident modelată după Kristine. Comparația nu merge prea departe – din câte știu, soția mea n-a luat după ea plutoane întregi de soldați înarmați numai cu pumnale –, dar e un fapt că inteligența, forța și personalitatea lui Jane se bazează pe inteligența, forța și personalitatea soției mele.

Ca s-o spun de-a dreptul, soția mea e absolut impresionantă. Este de asemenea destul de amabilă nu numai să mă suporte, dar să mă și încurajeze, să mă sprijine și să mă iubească. Am noroc să o am alături. Îi dedic această întreagă serie – *Războiul bătrânilor*, *Brigăzile fantomă* și *Ultima colonie*. Sunt cărțile ei. Eu doar le-am scris.

John Scalzi
20 septembrie 2006